UNITATE ȘI CREDINȚĂ

—Gheorghe RĂDULESCU—

Sistemul politic comunist a întors România cu sute de ani în urmă; dela lumina curentului electric la opaiț (și nici acesta nu se găsește) dela modernizatele mașini agricole la plug, dela adevărata cultură și știință la incultură și regres social, dela morala și înălțarea creștină la imoralitate, blasfemie și păgânism.

Ce este sigur că se poate realiza astăzi, este că România poate să-și schimbe aspectul hidos al comunismului prin înlăturarea totală, definitivă și categorică a acestuia și instaurarea unui regim politic și social uman și innoitor, devenind astfel o țară liberă și creatoare datorită capacității poporului său, iar capitala țării, Bucureștiul, astăzi distrus de hoardele barbare comuniste să fie locul de pelerinaj al creștinismului, un al doilea Ierusalim, capitala adevăratei lumini izbăvitoare, a bunăstării și a libertății depline.

Cine crede cu adevărat într'o reînviere a României și a poporului român, cine este conștient de acest reviriment național și spiritual, trebue să lupte cu toate forțele sale pe orice cale, pentru a-și elibera țara și poporul asuprit, dovedindu-și astfel devotamentul și sentimentele puternice de dragoste pe care le are pentru țara și neamul său.

In situația sfâșietor de dramatică în care se află astăzi România, nu există decât un singur procedeu pentru a ne putea salva patria și neamul și acesta este unitatea de nezdruncinat a Românilor. Dar, când vorbim de unitate, nu putem vorbi de o unitate împreună cu acei care nu au nimic comun cu România și cu poporul său, acei care au plecat din țară dela bine la mai bine, acei aventurieri care au venit pentru câștig și profituri, acei care pactizează cu regimul politic din țară, într'un fel sau altul. Aceștia formează nimicul, intitulat Nimeni, aceștia nu mai sunt Români, nici Americani, nici Francezi, nici Germani, oricând gata să dea mâna cu oricine, pentru orice, trădându-i pe cei de ieri, iar mâine trădându-i pe cei de azi. Noi vorbim de adevărate conștiințe și caractere, de oameni de valoare fie ei cu diplome universitare sau nu, de acei ai cărui ideal și credință merg până la jertfa supremă pentru a-și salva țara și neamul.

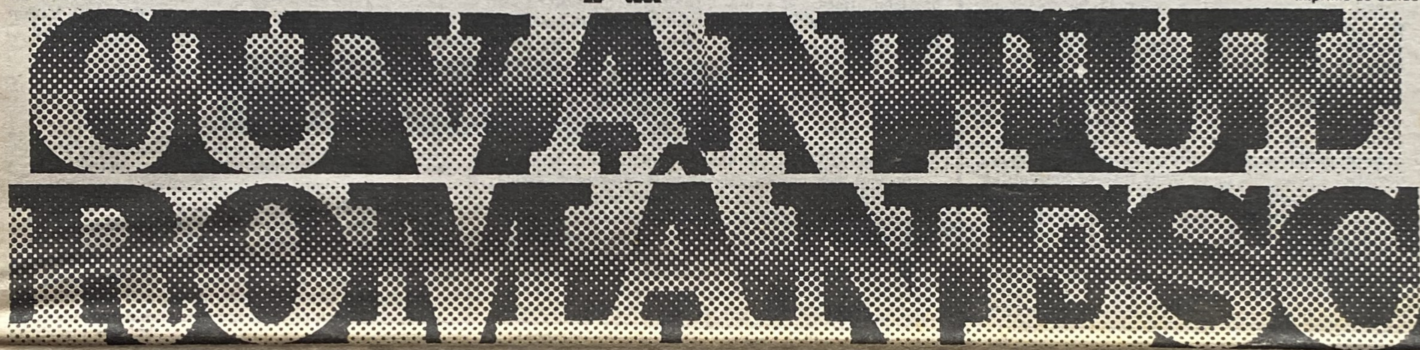
De o unitate perfectă întru credință și neam avem nevoie, o unitate care să reprezinte cu adevărat neamul românesc, fără interese personale, fără pretenții de superioritate a vreunui partid politic, fără supremația unora asupra altora, fără principii perimate, care nu-și mai găsesc locul în timpul pe care îl trăim, fără invidie și egoism, prin urmare de o unitate bine alcătuită, organizată și competentă, care să formeze un corp comun al Salvării Naționale Românești.

Cu o astfel de unitate în care vor dăinui frăția și dragostea, vom putea birui. Si dacă în istoria noastră românească au existat și dezbinări, de altfel ca în orice țară, dezbinări care deseori erau provocate de interese străine neamului românesc, au existat însă și multe, foarte multe momente cruciale în istoria noastră națională, când poporul român a făcut un zid comun în fața pericolului din afară și dinăuntru, ca acela din timpul Unirii Principatelor (1859), din timpul Războiului de Independență națională (1877), al Războiului de Intregire a României (1916 - 1918), ca acela din timpul celui de al doilea Război Mondial (1941 - 1945), când soldații și ofițerii români au luptat și s'au sacrificat pentru a recuceri teritoriile românești acaparate de Rusia sovietică și Ungaria (1940) și de toți martirii neamului care au fost schingiuiți și asasinați în temnițele comuniste. Fiecare din aceste momente își are semnificația sa, își are însemnătatea sa, dovedind trăinicia și valoarea acestui popor, care a știut să-și apere patria așezată la răscruce de vânturi, pândită veacuri de-a rândul de neamuri care râvneau și râvnesc la pământul nostru străbun.

A afirma în mod sigur că Românii sunt dezbinați și că nu se pot uni, este o aberație, acest lucru nu-l pot spune decât unii care nu mai au nici o legătură spirituală cu acest popor românesc, ajutându-i pe acei care doresc cu adevărat dezbinarea noastră, pe acei care caută să se infiltreze în rândurile noastre; aceștia însă trebue înlăturați și denunțați opiniei publice. Scopul primordial al acestei unități românești deci, trebue să fie dezrobirea patriei și a poporului din tragicul infern comunist, îndepărtându-i pe netrebnicii acaparați de bani și de alte interese, pe acei renegați și dușmani ai neamului. Prin credința și forța noastră spirituală de neclintit, vom învinge. Dumnezeu este cu noi. □

ISSN 0705-8365

Printed in Canada
Imprime au Canada

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 11 Nr. 127 -NOEMBRIE 1986- PUBLICAȚIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

... AFARA CANADEI. AFRICA. ARGENTINA. ANGLIA. AUSTRALIA. BRAZILIA. BELGIA. CHILE. DANEMARCA. ELVETIA. GERMANIA. GRECIA. FRANTA. ISRAEL. ITALIA. OLANDA. ROMANIA. SPANIA. S.U.A.. SUEDIA. TURCIA. YUGOSLAVIA. NOUA ZELANDA

ACTUALITATEA TERORISTĂ

Eugen BÂRSAN

Există teroare și terorism. Soră și frate. Ea ține prin excelență de comunism și țările din captivitatea lui, el ține de țările libere avute în vedere pentru captivitate.

In chip obișnuit teroarea de care vorbim e nevăzută și nespectaculară, dar în întunericul ei, omoară atât la propriu cât și la figurat popoare, printre care și poporul român. Deși, cu tot întunericul, bine cunoscută ca teroare comunistă, de ea nu se agită nimenea în lumea liberă.

Peste umbra tăcerii care o învăluie, ne apucăm să scriem despre fratele ei, terorismul, de care lumea a început să se agite foarte, fiindcă fiind pus la lucru sub cu totul o altă înfățișare în lumea liberă, a devenit de câtva timp o serioasă problemă la ordinea zilei.

Dacă în țările din captivitatea sovietică teroarea are ca scop aducerea cetățenilor la numitorul comun de supunere totală ideologiei și nomenklaturei partidului comunist, terorismul, din afară, urmărește destabilizarea lumii libere, creind frică, nesiguranță și împingând lucrurile până la punctul unde guvernele statelor lovite devin aparaturi aproape neputincioase în lupta cu el. In fond este vorba de o ironie a sorții: o bandă de fanatici confruntă cu somațiuni și acte teroriste, făcute cu o temeritate ce are aspect de bătaie de joc, aparatura statală modernă a unor țări de prestigiu, ca Statele Unite, Franța, Italia, Germania, Anglia, Suedia etc. Si, ce se vede în primul rând din confruntarea acestor state cu temerarul terorism, este carența de care ele suferă. O carență din care mai nou vor să se ridice.

Poate că această carență zace în modernismul politic democrato-stângist al zilelor de azi clădit de mass media infectată de Moscova, care e mai acasă cu deșânțarea părților negative decât cu spiritul de

Continuare în pag.3

DATELE PROBLEMEI

-la cincizeci de ani-

—Horia STAMATU—

Dacă politica este arta convertirii imposibilului la posibil, aceasta se datorează inteligenței critice, forței de caracter și continuității de gândire. In prima calitate intră capacitatea deosebirii dintre bine și rău cu implicita prevedere a consecințelor alegerii unei căi sau alta; în caracter intră propria disciplină, forța de jertfă și credința în valorile superioare strictelor nevoi de toată ziua. La acestea se adaugă respectul față de integritatea ființei umane. Cum toate acestea au fost contrariate la noi în acest secol, România se află unde este.

Cum ne aflăm în 1986 față de 1936, care este nădejdea viitorului?

Dacă datele "obiective" ale României, adică raporturile cu alte țări și neamuri s'au schimbat radical, datele "subiective" ale problemei românești fundamentale, adică "omul românesc", nici nu s'au schimbat nici nu s'au rezolvat așa cum era nevoie pentru o transfigurare a României, ci s'au agravat tot radical, în sensul că acești cincizeci de ani s'au transformat treptat într'o contra-selecție a omului românesc, "uman", așa fel încât în loc de curățirea boabelor bune de pleavă s'a ajuns la curățirea pleavei de boabele bune. Aceasta a fost gradarea regresului la noi.

In anii '30, o riguroasă scrutare a conștiinței la oameni ajunși capabili de răspundere în fața existenței, și purtători ai unei adânci sensibilități față de soarta României, s'a ajuns la convingerea deplină că ROMANII SUNT SINGURII RASPUNZATORI DE SOARTA LOR. Cu alte cuvinte străinii, indiferent de unde, nu erau răspunzători de existența și persistența Românilor în istorie. Aceștia aveau răspunderea propriei lor existențe și persistențe în istorie, un lucru pentru care nu pot fi condamnați, chiar dacă din grije pentru ei intrau în contradicție cu noi. Datoria noastră era să înlăturăm aceste contradicții, dacă existau, prin ceea ce făceam noi cu noi înșine, nu ce făceam cu alții, sau ce făceau ei cu noi. Pe cale pașnică trebuiam să ne revalorificăm și arta politică, dar și forța de caracter și creație.

Așa s'a ajuns într'un context aprobator general, care includea generații, profesii, clase, stări, la constatarea că lumea românească avea nevoie de o refacere morală. Se simțea nevoia revenirii la primatul valorii fundamentale în istoria unei țări, și anume calitatea omului în viața statului, și care nu se poate reduce la abilități politice, cu oarecari griji formale, dar cu încălcarea substanțialului. Bine înțeles nu era vorba de "omul nou" fabricat de comunism prin aculturare și anihilarea caracterului, ci se cerea în viața publică o reactualizare a virtuților care au asigurat existența și persistența noastră istorică. Aici era superioritatea unei "idei românești" față de clasism, rasism sau șovinism. Clasismul era al ideologiei comuniste, rasismul al celei național-socialiste, iar șovinismul era al unor lipsiți de cultură originală și de fapte epocale din trecut. Reluarea continuității de caracter era problema "subiectivă" a unei Românii viitoare, o Românie creativă în istorie nu pasivă, așteptând totul dela mila altora. Ceea ce era de mare importanță în caracterul Românilor era "cuviința" față de realitatea existenței în care intră valoarea istoriei însăși, "ființa umană". Creator era geniul Românilor pentru "învățare" dar și pentru "invenție" în același timp, lucru posibil numai pe baza unei culturi proprii, pentrucă Românii au "învățat" mereu după mintea lor, nu papagalizând expresia altor minți. Caracterul local, românesc, face posibilă și actualizarea universalului, la Români prin milenara cultivare a celor trei virtuți care-au dat Europa creștină: credința în Dumnezeu, iubirea de El și de Creatura Lui, și nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu în

Continuare în pag. 4

editorial

CURAJUL PREŞEDINTELUI REAGAN

Intâlnirea dintre Reagan şi Gorbaciov, la Reykjavik, a demonstrat din nou complexitatea problemelor care frământă lumea de azi. Oricine încearcă o simplificare a lor riscă să fragmenteze realităţile şi să piardă din vedere "întregul", globalitatea realului.

In Islanda, s'au întâlnit într'o confruntare istorică, două personalităţi, două caractere puternice. Doi conducători de popoare, care au tatonat, fiecare, rezistenţele celuilalt, într'un tempo rapid şi dinamic, şi s'au despărţit cu o limpede imagine a ceea ce defineşte personalitatea adversarului. Căci a fost vorba de două lumi conflictuale, opozante şi ostile.

Gorbaciov a venit cu alura omului care ar aduce pacea, şansele unei dezarmări nucleare şi flexibilitatea politicianului care s'ar adopta codiţiunilor existente astăzi în lume. A simplificat totul, căci într'o manieră surprinzătoare a acceptat lichidarea armelor nucleare, pe parcursul unei perioade de 10 ani. Si, după ce totul a fost formalizat, de către comisiunile însărcinate în acest scop, Gorbaciov, ca un simplu om nevinovat şi paşnic, a cerut să fie inclus în actele de convenţie încă un mic codicil: încetarea completă a experienţelor americane ale sistemului de apărare defensivă strategică (cunoscut sub numele de "Star Wars"), în afara lucrărilor de laborator.

Ce însemna aceasta? O predare necondiţinată a Statelor Unite. Căci, Uniunea Sovietică este deja avansată în domeniul armelor defensive -anti nucleare- şi nu există nici o şansă de verificare a ceea ce fac ei pe teritoriul lor. Nu trebue uitat că Uniunea Sovietică a beneficiat de pe urma tuturor convenţiilor şi tratatelor încheiate cu Statele Unite, fie că nu au respectul prevederilor acestor convenţii, fie că au exploatat buna credinţă.

La Reykjavik, preşedintele Reagan a avut curajul să se sustragă tentaţiilor de a ajunge la o dezarmare nucleară -pe temeiuri aparente, deci false. Reagan a rămas cu mintea clară, în faţa succesivelor, surprinzătoarelor pretinse cedări şi concesii din partea Uniunii Sovietice şi a refuzat târgul pe care l-au oferit comuniştii dela Moscova.

Nu încape nici o îndoială că Gorbaciov are abilităţi şi mânuieşte bine arta de politician, dar politica este ceva mai mult, decât o farsă diplomatică, aşa cum s'a desfăşurat aceasta în Islanda, la întâlnirea cu Reagan. Preşedintele Reagan nu a putut fi indus în eroare, căci cunoaşte comunismul în profunzime, cu toate obiectivele, metodele şi manevrele politice de care este capabil. De pe această poziţie, Reagan nu poate face compromisuri, aşa cum s'au făcut în trecut, mai cu seamă, în aceste momente cruciale -de saturaţie nucleară- care pot fi fatale lumii libere. Cu comunismul nu se mai pot juca cărţile naivităţii, credulităţii şi ale expectativelor. Aici, a fost marea greşală a lui Gorbaciov. A contat pe slăbiciunile şi credulităţile Statelor Unite din trecut, crezând că Reagan nu face excepţie.

Este pentru prima dată, în diplomaţia sovietică, când un preşedinte american se ridică împotriva comunismului şi pune o stavilă intenţiilor moscovite de a trişa şi de a exploata naivitatea adversarilor. Reagan, un preşedinte curajos.

Preşedintele Reagan a demonstrat o deplină răspundere morală şi politică, faţă de poporul Statelor Unite şi faţă de lumea liberă, care şi-a pus toate speranţele de salvare în America. Reykjavik a fost numai o verigă din lanţul de încercări sovietice de a prinde în cursă pe Americani.

N'a fost deci o surpriză pentru Reagan, ci o nouă ocazie de a cunoaşte şi verifica din nou pe Sovietici, asupra cărora nu are îndoieli şi rezerve. De aceea, putem spune, într'o completă împăcare cu noi înşine, că Reagan, rămâne la ora actuală, adevăratul suport politic pentru o salvare a omenirii, în faţa barbariei comuniste.

George BĂLAŞU

DRAMA DELA FREIBURG

-Aspectul pozitiv-

—D. C. AMZĂR—

Drama românească dela Freiburg (Germania Federală) a luat sfârşitul normal, impus de împrejurările anormale, care au provocat-o. Adunarea generală anuală din 3-4 Oct. a fost pusă în faţa a două alternative:

1. de a confirma hotărîrea dela 12 Aprilie a.c.

2. de a accepta ca viitor director pe contracandidatul preferat de conducerea în curs de retragere a Institutului-Bibliotecă, candidatură sprijinită masiv de cei doi reprezentanţi ai Ministerelor de Interne dela Bonn şi Stuttgart, secundaţi la rândul lor de specialistul în problemele româneşti dela Universitatea din Heidelberg, unde candidatul ales în prealabil urmează să-şi termine studiile de teologie protestantă şi ecumenistă cu un examen de docenţă.

Adunarea a confirmat, cu o majoritate sporită faţă de o minoritate redusă la câteva abţineri, ca definitiv valabilă, decizia din 12 Aprilie, conform căreia istoricul Iancu Ion BIDIAN, absolvent al Institutului Teologic de grad universitar şi al Facultăţii de Istorie din Bucureşti, urmează să ia în primire, cu începere dela 1 Ianuarie 1987 postul de director, pentru care fusese chemat de actuala conducere în Decembrie 1980 şi pentru care a trebuit să facă o lungă ucenicie.

Spre regretul general, directorul în retragere prelungită, de data aceasta n'a putut fi prezent, deoarece, cu câteva zile înainte, a trebuit să fie internat într'o clinică de reabilitare pentru un examen medical de rutină, care nu mai putea fi amânat. La încheierea lucrărilor, adunarea generală i-a adresat viitorului fost-director un călduros mesaj, urându-i grabnică însănătoşire, pentru a exercita şi mai departe influenţa sa binefăcătoare asupra bunului mers al celor două instituţii, alături de noul director.

In lipsa directorului în retragere forţată de împrejurări neprevăzute, raportul de activitate pe anul 1985 a fost prezentat de viitorul director, evident: la dorinţa şi din însărcinarea viitorului "Fost". Astfel Dl. Bidian a avut ocazia să-şi inaugureze, prin anticipaţie, funcţiunea care implică nu numai prerogative, ci şi răspunderi.

In continuarea lucrărilor, adunarea generală anuală şi-a însuşit propunerea consilierilor ministeriali, secundaţi de specialistul în probleme româneşti dela Heidelberg, de a institui un CURATORIU care să întocmească programul de activitate pe lungă durată, selectând problemele în ordinea valorii de actualitate şi în limita colaboratorilor disponibili din rândurile membrilor calificaţi ca cercetători, urmând ca organizarea şi executarea să cadă în sarcina directorului şi a colaboratorilor săi administrativi. Curatoriul ar reprezenta, în cadrul Institutului-Bibliotecă oarecum puterea legislativă, iar directorul împreună cu înlocuitorul său pe cea executivă. In caz de conflicte şi nereguli urmează să decidă puterea judiciară, reprezentată de justiţia ţării-gazdă, în primul rând de Vereinsgerichtul din Freiburg. □

CĂTRE REDACŢIE

*VIENA, AUSTRIA - Cu un an în urmă, o tânără ingineră romancă, nemaiputând suporta presiunile şi santajul autorităţilor a căror victimă a fost şi nevrând să facă jocul lor murdar, a fost obligată să tragă singura consecinţă posibilă, tragică în viaţa unui om, şi anume să-şi părăsească ţara, familia şi tot ce are! Cum nu a avut norocul să obţină un paşaport de turistă, şi-a luat lumea în cap şi în toamna lui '85 a trecut pe jos, la negru, graniţa iugoslavă, cu destinaţia Austria. Periculoasa fugă a reuşit după câteva nopţi petrecute în pădure. Totuşi, happy-end-ul nu a avut loc. Condiţiile vitrege din timpul "călătoriei" au avut ca urmare o gravă boală de rinichi. Complet blocaţi, au silit nefericita la luni de zile internare în spital (laudă Austriei care nu a întrebat niciodată cine va plăti!) Actualmente, este supusă de trei ori pe săptămână la costisitoare şi deprimante dialize! Pacienta a slăbit 25 kg. si este condamnată în continuare la acest procedeu până va avea posibilitatea unei transplantări de organ. Din Centrala pentru Europa (în Olanda), unde este pe listă, nu a primit încă nici un răspuns. Nu au rinichi "de schimb"...

Apelez la medicii sau Românii care au, poate influenţă -nu ştiu unde este posibil, dar sper! - să intervină pentru procurarea a atât de necesarului organ de transplantat. In caz afirmativ voi face legătura directă cu spitalul respectiv, pentru datele specifice necesare. Dacă cineva vrea şi poate să contribuie, de asemenea, cu un ajutor material, ar fi extrem de bine venit: primeşte, adevărat, mâncare dela Lagăr, dar este mâncare pentru un om sănătos; ori, un regim special este legat de posibilităţi inexistente!

Apelez deci la cei ce o pot ajuta în cele două probleme arătate, s'o facă şi anume cât mai repede! Trebue să ţinem seama că este o victimă a "regelui-călău", venită cu atâtea speranţe între noi, cei din lumea liberă... Romanca despre care este vorba, frântă doar fizic, a refuzat să ceară ajutor personal. O fac eu pentru ea. Desigur, orice contribuţie va fi certificată de ea, personal. Până atunci, folosiţi, vă rog, adresa mea: Dorina-Bălăşoiu-Gabor, A-115o-Wien, Austria, Europe, P0b 1o9. Vă mulţumesc anticipat.

*PHILADELPHIA, USA - Sunt o mamă îndurerată şi am venit în USA cu băiatul meu Iulian în vârstă de 14 ani, care s'a născut cu o gravă malformaţie congenitatlă "extrofie de vezică". Pentru a se însănătoşi copilul meu are nevoie de o operaţie care se face numai în USA. Am apelat la Spitalul de copii din Philadelphia; doctorul urolog a înţeles că nu avem bani pentru operaţie şi a propus să plătim numai perioada de spitalizare si anestezia, circa $ 5.000. Apelez la bunăvoinţa Dvs. de a ne ajuta. Rog trimiteţi ajutoarele Dvs. pe adresa Bisericii: Descent of the Holy Ghost Romanian Orthodox Church, 323 Ashbourne Road, Elkins Park Penna, 19117, USA, pentru Rodica Iordan.

Vă mulţumim anticipat pentru ajutorul ce ni-l veţi da.

Rodica IORDAN

*MIAMI, FLORIDA - Nu de mult aţi publicat în ziarul Dvs. o scrisoare a Dlui James Broose, în care vorbeşte foarte tangenţial, printre altele, şi de un departament muzical al agenţiei.

Ca profesor de compoziţie, armonie şi contrapunct la Conservatorul din Bucureşti până la venirea comuniştilor la putere, după care am început să înfund puşcăriile din ţară, am fost, evident, foarte interesat să aflu despre ce era vorba. Am luat contact telefonic, deci, şi dânsul, mi-a explicat foarte amănunţit despre activitatea departamentului.

Pe lângă cele câteva casete de mare valoare cu imprimări de pian ale marelui nostru Dinu Lipatti, am comandat şi una cu muzica celestă (Celestial Music), ceva cu totul nou pentru mine, despre care mi-a vorbit în termeni atât de elogioşi. Vă mărturisesc că am făcut-o cu foarte mari rezerve, dar ascultând şi reascultând această muzică - pentrucă este foarte greu să te desprinzi din mrejele ei - am realizat, în toată plenitudinea, că este, într'adevăr, o muzică extraordinară! O muzică a totalei relaxări, o muzică de profundă meditaţie, o muzică ce te transportă în alte sfere, îndepărtate nouă. Mi-am dat seama că este pe drept numită "celestă". Este mai superbă decât adagiile lui Bach, Alberto Albinoni sau adagio-ul pentru coarde al lui Samuel Barber!

După mine, această muzică ar trebui ascultată de oricare dintre noi pentru pacea sufletului si a minţii.

V'am scris aceste rânduri pentru a vă mulţumi din tot sufletul pentrucă datorită Dvs. am putut intra în contact cu Dl. Broose, un om atât de interesant. Meritaţi, deci, toate laudele pentrucă înţelegeţi să vă faceţi ecoul unor comunicări atât de interesante.

Vă rog să aveţi amabilitatea şi să publicaţi aceste rânduri; vă mulţumesc, Al Dumneavoastră,

Remus COSTESCU

*SYDNEY, AUSTRALIA - Consulatul General al RSR din Sydney, în ziua de 23 August, s'a dovedit a fi onorat de autorităţi australiene, oameni de afaceri, oaspeţi, etc. Toate gândurile şi entuziasmul diplomaţilor români păreau să fie netulburate, când deodată, 20 de persoane cu pancarde s'au postat în protest în faţa Consulatului Român, protest ce a umbrit faţa umană a regimului comunist român, în ochii autorităţilor australiene invitate cu prilejul zilei de 23 August. 6 steaguri cu tricolorul românesc au fost prezentate trecătorilor australieni, în doliu, iar pe gardul din faţa reprezentanţei diplomatice române au fost aşezate 40 de pancarde, adresate guvernului comunist român, cerându-se să se înceteze cu înfometarea populaţiei din România; să se respecte drepturile fundamentale ale omului în România; să se înceteze cu teroarea abătută asupra populaţiei din România, etc. De asemenea, mai multe pancarde înfăţişau regimul Ceauşescu ca fiind fascist şi criminal.

Această demonstraţie organizată de secţia australiană a Organizaţiei Internaţionale a Disidenţilor Politici din Tările Comuniste, a fost amplu comentată de staţiile de radio 2EA, 2GB şi 2CH şi s'a bucurat de suportul unui mare număr de Australieni.

Desigur cum era de aşteptat, reprezentanţii organizaţiei disidenţilor au fost contactaţi de anumite persoane care au cerut să se renunţe la protest, şi care, negăsind înţelegere, au apelat la insulte. Astfel, acest protest ce a avut loc chiar pe 23 August a dus la un eşec diplomatic al Consulatului Român din Sydney. De menţionat, că această demonstraţie a fost prima de acest gen în Australia.

Ion BERECHET

FĂRĂ LIMITE...

—Mihaela RAICU-TRANDAFIR—

Se apropie sfârșitul secolului si nimic nu mai are limite. Totul întrece orice măsură, orice așteptare, orice limită.

Naivitatea atinge prostia, și o depășește: Arnold Lockshin și familia sa își părăsește casa, bunurile agonisite și cariera de succes în cercetările cancerului, le lasă pe toate în Houston, USA și fuge în Uniunea Sovietică, unde cere azil politic. Si aceasta, printr'o pură coincidență, se întâmplă înainte de întâlnirea Reagan-Gorbaciov, la care se anticipa o discuție aprinsă despre drepturile omului de a-și alege soarta.

Si și-au ales-o!

Fețele senine, naive, dar mândre de hotărîrea luată, roze și sănătoase de bunul trai sunt fotografiate, interviviate, felicitate și special tratate în Piața Roșie din Moscova. Curând însă vor deveni doar niște fețe palide și trase, îngrijorate de ziua de mâine, apoi vor pătrunde în anonimat, un anonimat dureros și sărac, palid ca și fețele lor, din care nu se știe dacă vor mai ieși vreodată.

Tupeul și inconștienta merg mână în mână: Cathy Laurier, nepoata fostului prim ministru al Canadei, cu același nume, domnișoară de bani gata, frumoasă, ambițioasă și răsfățată, părăsește Universitatea din Toronto, când se apropia de graduare, pentru a deveni coordonatorul partidului comunist al Canadei în metropola Toronto, "Doresc să fac ceva deosebit și folositor" - spune ea - "Si aici simt că pot să-mi aduc contribuția".

Probabil că acestei domnișoare născută și crescută în Canada, care strâmbă din nas la vederea portocalelor, ciocolatei sau pur și simplu a laptelui, i-ar trebui câteva luni de viață în comunism pentru a-și băga mințile în cap și a se vindeca de astfel de "challenge".

Minciuna se răspândește cu viteză și are succes la ignoranți: Ungurii din Occident pretind pe pagini întregi de ziare că populația maghiară din orașul "Kolozsvar" din Transilvania este exploatată, terorizată, unii chiar omorîți, că nu au nici o școală în limba maternă (maghiară), că nu au doctori care să-i consulte în limba maghiară, ba chiar că o femeie în durerile facerii, care s'a văitat în limba maghiară a fost apostrofată de soră și instructată să se vaite în limba română. Ce nerușinare și minciună!

Ungurii au în România, nu numai în Transilvania, ca și celelalte minorități, școli, universități, biserici, teatre în limba maghiară. Mai mult, când mergeam în deplasări la Oradea sau Cluj, nu primeam cameră la hotel, pentrucă nu o ceream în ungurește.

Nebunia a circulat dela diverși așa numiți regi sau președinți pe viață din Africa, s'a învârtit ca un nor deasupra lumii și a așezat un sceptru în mâna lui Ceaușescu. Acesta, vrând neapărat să lase ceva în urmă, ceva care să marcheze "epoca de lumină", "anii de fericire " ai Românilor în ultimele decenii ale acestui secol, pe lângă decretele și legile prin care înfometează lumea, o "călește" prin frigul din casă în timpul iernii, acum a mai transformat și Bucureștiul în "oraș șantier". Micul Paris de altădată a devenit marele șantier comunist.

Si aceste câteva lucruri înșirate, care depășesc orice limită, vin dintr'o singură direcție - dela Răsărit. Si se întind, și se amplifică de ani de zile, mai exact, chiar din timpul revoluției din 1917. Este revoltător să găsesti o carte în 1920 în Detroit, USA, scrisă în engleză de Episcopul William Montgomery Brown și tradusă în română. Această carte intitulată "Comunism și creștinism", și al cărei motto este: "Izgoniți toți Dumnezeii din Ceruri și pe Capitaliștii de pe Pământ și asigurați lumea pentru comunismul industrial" este dedicată "cu recunoștință Proletariutului de unde Episcopul și D-na Brown își au obârșia la a cărui muncă nerăsplătită ei datorează bogăția, bunăstarea și oportunitățile (nici decum providenței a vreunei divinități".

Cartea se încheie cu "Marele Marș", poezie în proză de Helen Keller, ale cărei cuvinte nu pot fi comentate: "Inainte, Tovarăși, cu toții, înainte către Zorile roșii din Răsărit!".

Atunci ar fi trebuit să se oprească răspândirea acestei boli peste lumi și decenii, deși niciodată nu este prea târziu; inconștiența, impertinența, nerușinarea, ca și celelalte rele, se pot tolera până la un punct. Acest punct limită a fost depășit, și este cazul, acum în ultimul ceas să spunem noi, de data aceasta: "Izgoniți Satana în iad și comuniștii de pe pământ". □

ACTUALITATEA TERORISTĂ

Urmare din pag. 1

valori tradiționale. Cu ochii la acestea și la ce se întâmplă, este foarte important de reținut că ori unde el scoate capul și lovește și oricare i-ar fi motivarea de moment, nu avem voie să scăpăm din vedere că terorismul care operează în lumea liberă este un mijloc strategic extrem de eficient în slujba comunismului.

Cea mai lovită de terorism în ultimul timp a fost Franța. Terorismele orori de câte un episod legate de Karachi și Istambul la Paris au devenit orori de zile la rând. Fiecare zi cu episodul ei tragic de victime, morți, răniți și sânge, toate ducând la o atmosferă terorizantă. Nici când terorismul n'a operat în tactică de serie ca aici. Teama creată care a afectat populația pariziană a fost nespus de mare și de firească. Cu toate acestea, fără îndoială că terorismul care a lovit în ultimul timp în Franța, a dus și la ceva bun. La un început de determinare de ieșire din poziția de toleranță avută față de el și de trecere la combaterea lui. De pe o asemenea poziție poate că se va naște o preocupare cu inițiative și față de teroarea din țările captive.

Căutându-i începutul în istorie, s'ar putea zice că terorismul ar fi început cu "sicarii" din vechea Iudee, care scoteau pe neașteptate cuțitele de sub robe și le împlântau în inimile legionarilor romani din armata de ocupație. In Evul Mediu terorismul s'a făcut cunoscut printr'un soi de oameni ostili organizării statale, numiți "calipsi". De abia cu o doua parte a sec. XIX și începutul celui de al XX-lea terorismul a început să fie practicat și promovat la o scară mai mare, și anume de anarhiștii și bolșevicii din Rusia, ca mijloc de atingere a cauzelor lor. De atunci încoace terorismul a rămas legat de bolșevism ca un lucru vital al lui. Cât este de vital este demonstrat de faptul că primul ajutor pe care-l dă Rusia Sovietică celor care se arată pro-sovietici, este instructajul în terorism. Nu-i deci deloc bizar să vezi că aproape tot terorismul din zilele de azi are undeva și cumva - mai aproape sau mai departe - o legătură cu Rusia Sovietică.

Terorismul din actualitate este extrem de emancipat față de ce a fost odată. El a devenit o operație de înspăimântătoare proporții, cu bază de instructaj profesional în mânuirea armamentului automatic, a bombelor plastice și chiar în lansarea de rachete. Dar pe lângă toate acestea și ca un lucru foarte important, terorismul are o mass media a lui, care mai în depărtare are același patron.

In general, tactica terorismului e clasică. Lovește pentru a destabiliza regimurile ne-comuniste. Lovind, știe că va crea reacțiuni ori chiar represiuni, pe care cumătra "mass media" vine să le ia în primire numindu-le și atacându-le ca reacțiuni sau represiuni "fasciste". După cum în chip clar se vede, totul preconizat și perfect socotit pentru crearea unei stări de ape tulburi pe care să vină comunismul să le limpezească.

Incheiem cu ce desprindem din actualitatea teroristă: numai atunci când o țară din lumea liberă e lovită personal și direct de terorism, toleranța față de acesta începe să se evaporeze.

Eugen BÂRSAN

Spicuiri din cuvântarea tovarășului Președinte

Dragi armăsari și scumpe tovarășe patrupede

Vin în fața onoratei herghelii, adunate azi pe hipodrom, pentru a plăti omagiul strălucitului vostru strămoș care a ocupat un loc de cinste în Senatul Roman.

Acest strămoș strălucit, Equus Caballos, a dus în spinare pe împăratul Caligula! Eu nu vă cer să mă duceți în spinare, deoarece pe mine mă duce în spinare poporul.

V'am chemat aci, tovarăși patrupezi, ca, fără a face deosebire de câte picioare avem: două sau patru, să ne înhămăm la aratul, culesul și transportatul recoltei, a precizat tov. Președinte, subliniind totodată importanta obligație tricoloră: "Avem nevoie de 90.000 de cai de muncă pentru a realiza planurile agricole ale actualului cincinal".

Caii de ambele sexe -a accentuat tovarășul fruntăreț- reprezintă viitorul progres tehnic al socialismului. Voi veți înlocui mâine turismele, tractoarele, autobuzele, camioanele și tot ce nu mănâncă paie și ovăz.

E, deci, datoria voastră, dragi armăsari și scumpe iepe, ca să vă încălecați pe muncă.

Iar eu, când vă spun dragi armăsari, să știți că mă gândesc la fiul meu Nicu!

Pe baza științei fixe marxiste vom căuta să reducem perioada de gestație dela zece luni la nouă sau chiar șapte. De asemenea, credem că e de datoria patriotică a fiecărei femele equine să fete doi mânji odată.

E just că s'au făcut erori și ați fost puși în ilegalitate. Dar acum sunteți reabilitați la fel ca și bipezii.

Vina o poartă cei care au activat în spiritul stalinist și-au dat ordin să fiți împușcați, iar alții, mai cu milă, au spus să fiți jupuiți deoarece pielea era necesară pentru producția de cizme.

Iubiți potcoviți și proletari, să uităm ce-a fost și să ne înhămăm la căruța păcii! S'o luăm galop, la alergările de curse voluntare, dacă vrem să nu pună capitaliștii șeaua pe noi.

Totodată, trebue să punem zăbale și să înfigem pintenii în coastele anti-revoluționarilor care lansează zvonuri alarmiste că n'ați văzut ovăzul de luni de zile și că din lipsa de paie dormiți în grajduri, iarna, pe ciment.

In 1990, după ce veți sări garduri și șanțuri ca să ajungeți la potoul raiului socialist, ca răsplată pentru exercițiile patriotice de prăsilă, alături de imașuri și saci de ovăz fără cartelă, voi numi în "Marea Adunare Națională", ca deputați permanenți, zece cai!

Dragi armăsari și iepe, să scriem istoria cu copitele, și să arătăm lumii că tov. Nicolae Ceaușescu l-a întrecut pe Caligula!

(Audiența, ascultând cu urechile ciulite la magistralul discurs al Secretarului General, și-a dat drum hățurilor, aplaudând cu bătăi ritmice de potcoave și nechezaturi prelungite, noul plan al revoluției agrare).

Stroe MOLDOVANU

DUNAREA LA PORTILE DE FIER

De Stăpânul și Arhiereul vostru, Doamne ne păzește, Doamne ne ferește

—Ing. Florentin DOCAN—

Justin, patriarhul României, a murit. Nu zicem "Dumnezeu să-l ierte" pentrucă Dumnezeu știe mai bine pe cine să ierte și pe cine nu. Notăm că din Iulie până la data actuală nu s'a ales un nou patriarh.

Alegerea patriarhului la Români, mai bine zis numirea lui, ar trebui să dureze câteva zile. Cel mult. Conform tradiției locale mitropolitul Moldovei automat devine patriarh, iar mitropolitul Ardealului îi ia locul. Si aici e buba.

Tovarășul Antonie Ploieșteanu, născut cu un nume simbolic de Plămădeală, s'a cățărat pe scaunul mitropolitan al Ardealului. Suportul dat regimului comunist la distrugerea Bisericii Ortodoxe i'a creat o ascensiune rapidă dela postul de secretar la Institutul Teologic din București la tronul arhieresc ocupat de Andrei Saguna. Si Plămăditul suportat de guvernul comunist pentru isprăvile lui mai puțin duhovnicești salivează din plin și destul de pavlovian la "postul rămas vacant." Ce-i de făcut? "Să tragem de timp."

Intre timp mitropolitul Moldovei a avut un...atac de cord. Mai poți să zici că nu există baftă? Zice Plămădeală în rugăciunile de seară: "...dă Doamne să moară să ajung și eu Mare".

Si alegerea noului patriarh dela câteva zile se tot amână de câteva luni că, poate, cine știe? "Poate moare azi...", "poate moare mâine..." Timpul nu mai are răbdare și cam știm noi ce se întâmplă celor cu care timpul nu are răbdare.

Si dacă totuși nu va mai avea încă un atac de cord, că e destul de puternic, și dacă totuși refuză să mânânce "ciuperci" și dacă totuși scapă și fără "accident" de mașină și dacă totuși nici măcar nu va "amesteca" somniferele cu vin, ei!, atunci om vedea.

Că nici Teoctist al Moldovei nu e chiar ușă de biserică și-i cunoaștem zelul dând Cezarului Ceaușescu de-a valma și pe cele care s'ar cuveni lui Dumnezeu.

Om trăi și om vedea. Până atunci le cântăm "fraților misionari": "De Stăpânul și Arhiereul vostru, Doamne ne păzește, Doamne ne ferește..." □

CONŞTIINŢĂ ŞI CONŞTIINŢĂ POLITICĂ

—Constantin MACRI—

Nu ne vom lansa într'un articol de gazetă destinat exclusiv mobilizării morale şi afective în subtile analize psihologice şi sociologice. O vom face cu alt prilej, într'un volum special.

Aici voim să relevăm şi să supunem meditaţiei cititorilor noştri un fapt de strictă actualitate. Oameni tineri, în special din cei care aparţin popoarelor din lumea a treia, dar şi irlandezi sau basci, merg senini să înfrunte moartea fiind propulsaţi psihologic, în mod dominat, de o activă şi militantă conştiinţă politică. Aici nu analizăm dacă e bună sau rea, întemeiată etic sau politic, justificată istoric sau nu. Aici constatăm existenţa fenomenului şi încercăm să-i descifrăm mecanismul de geneză şi funcţionare, de potenţare. In special cele ce se întâmplă în Irlanda de Nord sunt covârşitor de surprinzătoare.

Se repetă la sfârşitul secolului douăzeci stări spirituale şi manifestări politice din crâncenul veac hughenot. Cine ar fi crezut posibil?

Terorismul este repugnabil din orice punct de vedere ar fi privit, şi el nu are, nu poate avea nici o justificare politică sau morală. Aceasta este valabil pentru orice tabără ne-am situa.

Aici, aşa cum am mai spus, vrem să relevăm în special pentru tinerii noştri cititori, ce înseamnă, cât e de important, cât e de nobil, de înălţător de a avea o înaltă, activă şi militantă conştiinţă politică.

Tot omul, fie el cât de simplu, are o conştiinţă. Cel puţin o conştiinţă de sine. Când această conştiinţă se problematizează şi'şi pune eternele şi fundamentalele întrebări existenţiale, de unde venim, ce rost avem pe această lume şi încotro mergem, descoperim, de obicei, religia. Una din dovezi este recrudescenţa vieţii spirituale religioase în întreaga lume şi profilarea extraordinară a cultelor neoprotestante într'o varietate de înfăţişări şi manifestări ideatice dintre cele mai diverse. Toate acestea demonstrează eterna sete de ideal moral inculcată în sufletul omului.

Din nefericire cei mai placizi, mai somnolenţi şi mai absenţi dela trăirile spirituale sunt oamenii din ţările bogate, din aşa zisele societăţi de consum, din societăţile şi statele avansate din punct de vedere economic, tehnic şi industrial. Acesta-i se pare tristul adevăr, buna stare economică relaxează până la atrofiere resortul spiritual din unii oameni.

"Lucrurile" de care vorbea un mare scriitor francez contemporan, respectiv automobilul, vila, bungaloul, video, muzica stereofonică, "laizirul" în general, îl înstrăinează din ce în ce mai alarmant pe omul modern, din societăţile civilizate în special, de el însuşi, îi falsifică până la caricatură originara lui personalitate. Mimetismul a devenit un fenomen de masă. Reclama comercială năuceşte, propaganda politică a devenit o întreagă ştiinţă, începută de Goebbels şi desăvârşită de N.K.V.D. Acesta finanţează şi antrenează şi cultivă deopotrivă pe extremiştii de dreapta ca şi (mai ales) pe cei de stânga. Principalul scop este destabilizarea şi coruperea, deruta morală, haosul psihologic şi implicit moral din societăţile liberale obligate să abandoneze scepticismului şi nihilismului moral total.

Dacă Vestul civilizat va pieri, aceasta se va întâmpla nu prin lipsa de putere ci prin lipsa de forţă morală. Prin absenţa unui ideal politic corespunzător agresivităţii egalitarismului social şi economic propagat demagogic, hiperdemagogic şi hiperdiversionist, cu centrul iradiant dela Moscova, al stângii bolşevice, care de şaptezeci de ani face din negru alb şi din alb negru.

Progresiva devitalizare a tineretului din ţările liberale atlantice, este direct sau indirect fructul unei filosofii de viaţă subtil filtrată de cercurile promarxiste, din cercurile refulate de toxinele ideologice maestru denunţate de G. Orwells. Când va sesiza oare Alianţa Atlantică necesitatea de a-şi desfăşura un program de luptă ideologică pentru a se recupera popoarele ce zac azi sub crunta opresiune politică marxistă? Nu e vorba de un proces de persuasiune a acestor popoare perfect convinse de tragica lor proprie experienţă, ci de demascarea minciunii unor sloganuri care dau apa la moara amatorilor de putere, cu orice preţ, şi care în afară de a gândi simplist, mimetic şi mărginit, n'au altă calitate.

Occidentul liberal, civilizaţia şi cultura atlantică au nevoie de o replică organizată şi teoretizată sistematic, împotriva toximaniei ideologice generate de marxism-leninismul internaţional.

Se profită de incultura majorităţii oamenilor, se profită de sărăcia endemică din unele ţări Sud-americane sau Afro-asiatice, se promit acte justiţiare care maschează lanţurile dictaturilor crâncene ce li se pregătesc. Exemplul nicaraguan este cel mai edificiator.

Cinci sute de ani s'a luptat Europa pentru o presă liberă. A venit Ortega şi a spus (după pilda lui Lenin şi Stalin) că aceasta e o prostie şi a suprimat şi ultimul ziar din opoziţie, după o reţetă pe care popoarele din Răsărit o cunosc foarte bine.

Ne trebue urgent o conştiinţă politică activă, militantă, generoasă, înfăcărată, care să apere cu orice sacrificii valorile lumii libere, valorile viitorului omenirii care nu poate fi în nici un caz fundamentat pe minciună, furt şi demagogie.

O conştiinţă politică, care având "pe preoţi cu crucea în frunte" vor spune noilor hoarde: descoperiţi-vă, Dumnezeu, Adevărul şi Dreptatea sunt cu noi. □

LITERATURA PAPAGALILOR

Dacă i-aş spune pe numele adevărat, Ion N. Teodorescu, puţini ar şti despre cine este vorba, aşa că-i voi spune pe numele rămas nemuritor în literatura noastră; este vorba de fostul călugăr dela mănăstirea Cernica şi mai târziu ierodiaconul dela Mitropolia din Bucureşti, vorbim de Tudor Arghezi, prietenul intim al preotului Grigore Pisculescu, cunoscut sub numele de Gala Galaction.

Tudor Arghezi, călugărul, poetul şi prozatorul a crezut în Dumnezeu, a fost prieten cu cei care au crezut în Dumnezeu şi a scris toată viaţa lui cuvântul Dumnezeu cu D mare.

Acum, sub pretextul că "ne cultiveşte", Tribuna Reseristă din Sept. 15, (pag 1) la rubrica "TABLETA" (Tudor Arghezi: scrisoare cu Tibişirul) oferă o pilulă subtilă de "desculturalizare":

Reproducem ultima propoziţie din paragraful nr. 3:

"...Chimia aplicată la culori şi parfume este o copilărie, comparativ cu magiile foarte vechi, pe care le realizează cuvintele, dela primele cântece şi basme despre dumnezeu (scris cu literă mică, N.R.) şi om."

Deci o falsificare intenţionată ca să credem că Tudor Arghezi, călugărul şi ierodiaconul dela Mitropolia din Bucureşti, a fost un ateu pentru care Dumnezeu era doar un substantiv comun: undumnezeu, doi dumnezei; un om, doi oameni, etc.

Aşa se infiltrează "desculturalizarea" ateo-comunistă.

Tudor Arghezi care a publicat 10 ani revista "Bilete de Papagal" (1928-38) este acum "corectat" de papagalii regimului.

Elena STANCU

DATELE PROBLEMEI

Urmare din pag.1

măsura virtuţilor proprii, întrucât "Dumnezeu pune acolo unde e", nu unde nu e nimic.

Această revenire a Românilor la ei înşişi nu era o luptă pentru "putere", în vederea vreunui monolitism de partid, ceea ce este mai curând expresia unei devieri a "virtuţii", cum s'a văzut în belicismul orb al naţional-socialismului, cum se vede azi în permanenta agresivitate civilă şi militară a comunismului îndreptată împotriva întregii lumi.

Istoria noastră a fost exemplară în Europa prin felul congenital de-a se afirma istoric făcând, până la "revoluţia" practic începută în 1938, numai "cum şi ce se cuvine" faţă de alţii. Ceea ce se chiamă "cuviinţă."

Problemei României din faţa primejdiei imperialismului comunist, care o încleştă acum cincizeci de ani, i s'a dat de către alţii nu o rezolvare, adică o scăpare a României de această primejdie, ci o împlinire a vechilor temeri. Astfel "obiectiv" România a fost luată din Europa şi încadrată în Imperiul Eur-Asiei, şi după ce fusese o admirabilă provincie europeană, cu mari sorţi de viitor în lumea celei mai înalte civilizaţii, a devenit nu o provincie, ci un fel de mahala-închisoare, a unui sistem ştiinţific de distrugere a neamurilor.

In "subiectivitate" s'a petrecut cu Românii ceva la fel de sinistru. In loc ca "subiectivitatea românească" să se transforme după invazie într'un fel de anti-corp şi să reziste la înstrăinarea de orice "sine însuşi", ea dă semne de dramatică anihilare, în sensul că lichelismul şi lipsa de orice respect pentru celălalt, de care acum cincizeci de ani Românii voiau să se vindece prin propria lor străduinţă, acum evoluează către o vizibilă disponibilitate pentru negarea totală a oricărei omenii.

Acum cincizeci de ani se ajunsese la un curent de regenerare morală prin redeşteptarea simţului răspunderii civice, de renaştere a sentimentului de respect faţă de lege; acest lucru fusese posibil pentrucă, de bine de rău, încă mai exista o funcţie politică reală, cel puţin până în 1938, dar cu lipsuri care trebuiau înlăturate, într'o societate reală cu defecte care se puteau vindeca. Incă mai exista ceea ce s'ar chema o "societate", după cum existau şi Legea Statului şi legile civile, a căror autoritate trebuia restabilită. Existau până în 1938 nişte baze comune ale competiţiilor "guvern-opoziţie" în consensul Românilor care ştiau atunci pe ce lume trăiau. Dar azi nu mai există niciun consens al Românilor.

Grămada în care sunt înghesuiţi Românii în lagărul total, R.S.R., nu se mai poate chema o "societate", locul legii îl deţine o forţă represivă absolută, aşa că oamenii nu mai au ce să respecte, şi din acest motiv pierd tot mai mult şi simţul răspunderii unora faţă de alţii.

Pentrucă Românii nu mai au valori după care să se orienteze, deoarece toate valorile spirituale, morale, civice, economice, politice, nu mai există, au intrat într'o apatie care n'a fost aşa de totală nici în epoca fanariotă. Toate valorile au fost fundamental răsturnate, prin anti-valoarea pură a unui despotism de tip asiatic, în spiritul nomad al Eurasiei care-a năpăstuit Dacia încă din mileniul doi înainte de Christos şi care-a impus acum o ne-societate în care orice credinţă a fost înlocuită cu frica tuturor faţă de toţi şi sentimentul plenar al existenţei este înlocuit cu cel mai feroce ecou al stepei, "homo homini lupus". Comunismul, care ar trebui să fie ce spune, adică un regim al "comunităţii" duce la cel mai îngrozitor egoism, şi acceptarea conştientă a oricărei degradări, pentrucă ciolanul, mai mic sau mai mare, pe care-l dau invazorii nomazi este în funcţie de gradul renunţării la orice caracter.

"Obiectiv" şi "subiectiv" problema unei viitoare Românii stă în liberarea de despotismul nomad asiatic, scito-tătar, şi de refacerea caracterului românesc, local prin vechimea lui în locurile noastre, şi universal prin orizontul deschis către toată lumea. Dar începutul nu poate fi decât "subiectiv", adică Românii trebue să ajungă la o nouă deşteptare de sine, ceea ce e posibil, aşa cum s'a văzut şi în alte părţi în orice lagăr "naţional".

Neîncetata aruncare a vinelor pe seama altora pentru nenorocirile noastre este ceva nedemn, după cum tot nedemn este să aşteptăm salvarea numai dela alţii. "Obiectiv" România nu mai are nimic, toate bunurile ei sunt date pe gârlă. Singura bogăţie a rămas omul, cu rădăcinile lui milenare şi cu ceea ce s'a adunat şi zace în genii lui din aceste milenii de cultură originală, a lui. Si acum cincizeci de ani data problemei de prim ordin a României era tot încrederea în această bogăţie: omul. Dar semnalul dat atunci în consensul unei întregi lumi oneste, nu a fost ascultat, şi s'a mers din rău în mai rău. Să nu ne supărăm că un imperialism vrea să ne distrugă în vreme ce "Occidentul" nu face nimic, ci să ne rugăm, să sperăm că Românii nu vor putea fi goliţi de orice conţinut "subiectiv", şi nu li-se va dizolva până la urmă caracterul.

Datele problemei româneşti în ciuda imensei presiuni "obiective" nu vor putea fi respuse la locul lor decât printr'o trezire "subiectivă". Subiectul românesc este pe cale să ajungă un ne-însuşi, fără niciun Dumnezeu şi ameninţat să rămână fără nicio soartă. □

Horia STAMATU

ADAOS LA PRIORITĂȚILE ÎN ORGANIZAREA ȘI CREȘTEREA EFICIENȚEI EXILULUI ROMÂNESC ANTICOMUNIST

(Continuarea ideilor din numărul trecut)

—Dr. Florin MATRESCU—

Fuzionarea celor două mari organizații românești din exil (CNR și URL) cerută pertinent dar energic de Dl. Ion Pantazi ar putea constitui un bun început în polarizarea forțelor anticomuniste din exilul românesc.

3) Așa cum m'am exprimat și la Paris, unde ceream convocarea chiar în acest an a unui congres mondial al Românilor de pretutindeni, ideea mea nu a trezit din păcate interesul scontat și înțelegerea unora din cei prezenți. La acesta ar urma să participe: a) organizațiile și partidele politice românești anticomuniste, asociațiile culturale și religioase independente de regimul dela București a căror cartografiere -incompletă desigur- am întreprins-o de unul singur în cursul anului 1985 ; b) a unor persoane independente meritorii (în toate domeniile) sau care doresc să ajute lupta națională; c) a unor oameni politici occidentali ce arată interes problemelor românești (în primul rând a fostului ambasador american la București) etc.

Discuțiile promise între conducătorii prezenți la Adunarea dela Paris și comunicarea concluziilor lor în presă, nu cred că pot înlocui eficiența unui asemenea congres, care ar putea marca o piatră de hotar în confluența energiilor diasporei române și ar mări enorm credibilitatea noastră în fața Occidentalilor și altor națiuni captive sub comunism. Perseverez a crede că acest congres este de o necesitate imediată și convocarea lui nu va mai putea fi multă vreme tergiversată.

4) In conexiune directă cu un asemenea congres (poate fi și în afara lui, dar, după părerea mea, cu șanse mult mai mici de reușită) se impune constituirea unor grupuri de lucru competente (în primul rând) și eficiente (nu mai puțin important!) care sub îndrumarea Comitetului de coordonare al organizațiilor românești întrunite, să analizeze, să dea soluții urgente și să rezolve în limitele posibilului principalele probleme actuale, cu care este confruntat exilul românesc și să contribuie măcar parțial sau simbolic la ajutorul celor din țară.

Iată care ar fi după părerea mea aceste grupuri de lucru:

a) Grupul de contactare al factorului extern, pentru care a pledat cu mare competență Dl. M. Fotin Enescu și ale cărui principale atribuții au fost succint expuse de Domnia sa în paginile Cuvântului Românesc (Decembrie 85). El trebuia să devină o realitate odată cu Conferința dela Paris, dar din păcate a fost doar vag conturat cu acest prilej. (''Sefii organizațiilor românești din exil'' - formulă echivocă, ce nu este tot una cu un grup de oameni cu experiență în domeniul diplomatic). Indrăznesc să sugerez ca între atribuțiile acestui grup trebue să se mai înscrie: 1) Elaborarea unui material sinoptic privind istoria României în ultimii 50 de ani, cu demonstrarea caracterului ilegitim al actualului guvern dela București. Astfel s'ar putea corecta multe informații eronate prezente în mintea unor politicieni occidentali sau completa lacune nescuzabile (pentru niște profesioniști), despre reala noastră istorie. O asemenea documentație, ar putea însă constitui baza științifică în formularea dreptului nostru la alegeri libere și instituirea unui guvern democratic. 2) Capacitarea oamenilor politici occidentali dornici să ne ajute în lupta națională 3) dar mai ales, urmând sfaturile Domnului Lichtenstein (fost membru al delegației SUA la ONU), să ceară chiar în cursul anului 1986 dreptul poporului român la alegeri libere în fața Adunarii Generale a ONU, Comitetului său de decolonizare (în care, ironia soartei, principalele state occidentale și SUA sunt minimal reprezentate), Comisiei pentru Drepturile Omului dela Geneva, Senatului American (prin audiențe posibile dar încă nefructificate de Exilul Românesc), Parlamentului European dela Strassbourg, etc.

Un asemenea grup trebue să aibă mobilitate și bază materială, dezideraie care după părerea mea nu pot fi realizabile fără ajutor financiar extern și credibilitate în fața conaționalilor. Cu o asemenea platformă de lucru, am convingerea că mulți Români cu oarecari disponibilități financiare vor depune tot efortul spre a susține activitatea și deplasabilitatea acestor reprezentanți ai noștri.

b) Grupul responsabil cu coordonarea vieții culturale românești din diasporă, inclusiv organizarea României postmarxiste.

c) Propagandă activă în favoarea cauzei naționale prin mass media occidentală (contaminată de multe ori cu informații false, furnizate de KGB sau Serviciile de Securitate ale țărilor comuniste) se poate face numai prin cumularea forțelor presei românești din exil, mergând până la fuzionare de publicații (așa cum Dl. Pantazi a propus deja).

d) Grupul organizatoric ar urma să coordoneze toate acțiunile diasporei române (întruniri, demonstrații, comunicate, etc). In mod firesc el poate prelua și problemele de evidență, generatoare uneori de mari greutăți de mobilizare sau omisiuni regretabile.

e) Grupul de legătură cu Biserica ortodoxă independentă din țările libere, precum și cu Biserica greco-catolică poate juca un rol important în creșterea eficienței luptei anticomuniste. Unirea Bisericii ortodoxe române din diasporă sub conducerea P. Sf. Sale Episcopului Nathaniel Popp reprezintă un deziderat pe care ni l-am însușit dela început, la sugestia unuia din slujitorii lui Dumnezeu. In acest scop am înființat în Essen prima Asociație ortodoxă pusă sub conducerea Bisericii americane, exemplu urmat ulterior de un grup de Români din orașul Mannheim. O Biserică ortodoxă unită și puternică, poate da un nou impuls luptei nationale și un plus de seriozitate în fața unor guverne occidentale creștin-democrate.

f) Ajutorul azilanților politici români din diverse țări, problemă extrem de acută și importantă în cooptarea noilor veniți în lupta anticomunistă, cere de asemenea activitatea conjugată a unui grup de lucru competent. Experiența meritorie a Domnului Ganea în Elveția și în mod mult mai modest a Filialei germane a URL pot fi extinse și în alte țări.

g) Grupul responsabil cu problemele de autoapărare în fața infiltrațiilor de agenți, existent de alftel într'o strucutră primară și care într'un viitor foarte apropiat, sperăm să-și arate și mai mult eficiența.

h) Ajutorul celor din țară (deținuți politici, internați forțat în sanatorii psihiatrice, rezistența anticomunistă sub toate aspectele ei, etc.) capătă prioritate în condițiile deteriorării alarmante a situației din țară. Acest grup (coordonat probabil de Asociația foștilor deținuți politici) poate fi și elementul de legătură cu postul Europa Liberă și responsabil de informarea reală a celor din țară.

i) Grupul de contact cu alte națiuni captive sub comunism poate organiza nu numai demonstrații și manifestări comune, dar mai ales trebue (în colaborare cu factorul extern) să pregătească drumul comun către alegeri libere în blocul comunist.

j) Grupul de salvare a monumentelor istorice, acțiune în care Dl. Gane și colaboratorii Domniei sale au merite deosebite, trebue în continuare susținut și întărit.

k) Grupul de sprijin al ''Tribunalului Internațional de judecare a crimelor comise de regimurile comuniste'' acțiune lăudabilă și de importanță excepțională începută de Dl. R. Câmpeanu și colegii săi.

Evident că numărul acestor grupuri se poate extinde, deși chiar și numai această structură inițială, ar putea acoperi satisfăcător (după opinia mea) realizarea ''Obiectivelor fundamentale'' și ''Mijloacele de acțiune'' prezente în Proiectul de organizare anexat.

In speranța că aceste idei vor fi cu bunăvoință citite, completate și reținute, există șanse reale ca viitorul apropiat să marcheze cu adevărat o cotitură, în zbuciumata istorie a exilului românesc din ultimii 40 de ani. □

50 DE ANI DELA "CRUZADA"

—M.F.ENESCU—

"Cruzada", Cruciada, şi "Alzamiento", ridicarea în sens de răscoală, sunt numele purtate în istorie de Războiul Naţiunii Spaniole contra Republicii Frontului Popular. Ca întotdeauna marile evenimente belice, deşi par să aibă un punct de explozie instantaneu, demarează dintr'un concurs complex, de idei, de aspiraţii, de doctrine de răsturnare a ordinei sociale, de voinţi de dominaţie. Toate acestea au concurat la ridicarea celei mai mari părţi din Armata Spaniolă şi a Forţelor Naţionale contra Republicii. Aşa la 18 Iulie 1936 a început "Cruzada".

Republica avea o bază şubredă. Ea se născuse dintr'o slăbiciune a Monarhiei. A fost deajuns ca la nişte alegeri comunale să aibă succes opoziţia, pentruca Regele Alfons XIII să părăsească Spania. Republica liberală şi conservatoare din primul timp sub Alcala Zamora şi Leroux, a făcut loc treptat unui regim de stânga cu Azana. Toate instituţiile tradiţionale, şi în primul rând Armata, au fost prigonite de partidele republicane. Socialismul extremist, anarhismul şi comunismul primează în panorama politică a Spaniei.

Alegerile din Februarie 1936 le câştigă "Frente Popular". Termenul acesta penetrant răsună în toată Europa. El devine o modă politică, mai cu seamă după ce şi în Franţa, şi tot în 1936, învinge "Frontul Popular". In mai toate ţările europene sub regim constituţional, inclusiv România, este un model de realizat mai curând sau mai târziu. In Spania, Guvernul Quiroga face din plin politica Frontului Popular. José Antonio Primo De Rivera e întemniţat la Alicante. "Falanga" lui José Antonio şi "J.O.N.S." a lui Onesimo Redondo sunt dizolvate. Opoziţia liberală şi conservatoare este hărţuită cu tot felul de şicane. Pe atunci a început să se vorbească de o femeie teribilă, Dolores Ibarruri, zisă şi "La Pasionaria".

In acest climat prerevoluţionar José Calvo Sotelo. Seful Partidului Monarhist şi cel mai briliant om politic al opoziţiei, ţine la începutul lui Iulie, în "Cortes", parlamentul spaniol, un fulminant discurs cu un profund ecou în toată Spania. Cu o furie dementă Pasionaria îl apostrofează pe Calvo-Sotelo, în plin "Cortes", cu o sentinţă de condamnare la moarte. Si efectiv, la 13 Iulie cadavrul lui Calvo-Sotelo a fost descoperit pe un maidan la marginea Madridului.

Asasinatul lui Calvo-Sotelo a echivalat în cazanul iberic cu un Serajevo. In cele câteva zile după asasinat, zile înnăbuşitoare în văpaia toridă a verii madrilene, plutea în aer iminenţa catastrofei. La 18 Iulie a izbucnit răscoala.

Nu voi face aici istoricul "Cruzadei". Mă limitez la câteva considerente. Războiul Civil n'a avut numai o importanţă localizată la Spania. El a luat o dimensiune universală. Acolo s'a polarizat răfuiala între două lumi, şi nu numai cum pretinde propaganda conformistă, conflictul între "fascism" şi "democraţie". Războiul îl purta ateismul marxist-leninist, grefat pe planurile de egemonie ale Rusiei staliniste, contra civilizaţiei creştine a Europei. Spania trebuia să devină cea dintâi "republică populară" în Europa de Vest. Prima condiţie de victorie a comunismului era distrugerea Bisericii Catolice chiar înainte de decimarea burgheziei. Cea mai bună dovadă a priorităţii anti-religioase era incendierea Bisericilor şi uciderea clericilor. Pângărirea odihnei de veci a acestora este tot opera miliţienilor roşii. Fotografiile triumfale în care scheletele lor sunt aruncate din sicrie, arată până la ce grad de desumanizare pot ajunge miliţiile ateiste. Moţa a rezumat lapidar esenţa conflictului: "Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Cristos!". Creştinii se găseau faţă în faţă cu "los desperados", disperaţii contra Credinţei.

Aşa războiul a fost curând internaţionalizat. Voluntari din toată lumea au alergat de o parte şi de alta a beligeranţilor. In Spania Naţională voluntarii au fost înregimentaţi în "Tercios", unităţi ale Legiunii Spaniole. In Spania Roşie au luptat Brigăzile Internaţionale. Pe linia creştină şi europeană s'a înscris echipa care a dus mesajul de solidarizare al Tineretului Român cu luptătorii pentru Cruce. Doi fii de elită ai Neamului Românesc, Ion Moţa, cofondator al Legiunii Arhanghelul Mihail, şi Vasile Marin, fruntaş legionar, au căzut pe frontul dela Madrid, la Majadahonda. Cultul lor, inaugurat la 13 Ianuarie 1941 de către Radu Ghenea, Jeana Ghenea şi subscrisul, dăinueşte şi azi în Spania.

A biruit atunci "Cruzada". Primejdia victoriei comuniste prin căderea în spatele Europei în Peninsula Iberică, a fost eliminată. Opera lui Franco, sprijinit pe falangă, pe democraţia-creştină şi pe "Opus Dei", a modernizat Spania. Datorită lor Spania ajunsese cea de a zecea putere industrială din lume. Si ca un ultim servici făcut Spaniei, Franco şi-a lăsat ca moştenire monarhia. Aceasta a evitat primejdia răfuielii violente a învinşilor de atunci cu învingătorii.

Au trecut 50 de ani dela "Cruzada". Dar cel de al doilea Război Mondial a dus până la urmă la o revanşă a stângii materialiste. Aşa şi astăzi s'au repolarizat poziţiile între apărarea civilizaţiei creştine şi subversiunea ateistă. Numai că situaţia lumii are altă configuraţie. Rusia atunci pe Nistru şi pe Neva, a pătruns în inima Europei, în inima Africii, în America Centrală şi la porţile Americii de Nord, în Caraibe. La fel, împreună cu China bolşevizată, s'a instalat în inima Asiei. Jumătate din planisferă este colorată în roşu.

Biserica Română, un monolit acum o jumătate de secol, dă semne de confuzii şi diversiuni cu un libertism excesiv, cu "Teologia eliberării", cu un fel de sincretism catolic-marxist, cu înfruntarea autorităţii pontificale, ba şi cu preoţi miniştri în guverne comuniste. In toate ţările din Vest autoritatea guvernelor este slăbită de tot felul de oprelişti. Armata în aceste ţări este ţinută în carantină. Si tot atât de grav, tineretul majoritar şi silenţios e desorientat şi nu ştie încotro s'o apuce. Astfel armătura creştină şi naţională în Europa e mai puţin solidă ca acum o jumătate de secol. Noţiunea de Cruciadă este batjocorită de mass media. Si cei 90 de ani ai Pasionariei sunt sărbătoriţi de televiziunea întregii lumi occidentale.

Să desperăm? Nu, după coborîşuri dureroase pot urma timpuri de înălţare. Aşa în Iulie 1936 totul părea pierdut în Spania. Pe ruinele democraţiei republicane, ameninţa să se instaleze regimul lui Stalin.

Si dintr'odată s'a ridicat "Cruzada"! Acum speranţele noastre stau în renaşterea adevăratei democraţii, dezbărată de vicii şi de capitulări faţă de inamicii democraţiei. Singură democraţia creştină şi liberală curăţată de impurităţi, poate asigura viitorul Europei. ☐

GRĂNICERII: IERI EROI, AZI CRIMINALI DE RĂZBOI

—N. STOIA—

Incă mai pot fi văzuţi bărbaţi dela munte în Banat şi Transilvania, purtând cu fală şi ca ţinută de gală frumoase pelerine din pănură brună decorate cu petliţe militare, verzi, roşii etc. Sunt dela bunii lor, care le-au lăsat şi titlul de grănicer împreună cu dreptul (partea) la pădurea grănicerească. Căci ei au constituit eşalonul înaintat de apărare a Carpaţilor şi deci a civilizaţiei apusesne împotriva năvălirilor turceşti şi tătare. Intocmai unei gărzi naţionale constituite în companii teritoriale (roţi le zicea) ei făceau de rând la avanposturile dela creastă în timp ce ofiţerii austrieci jos în sate, organizau femeile care trebuiau să le ducă sus la munte mâncarea gătită.

Concomitent, jos la oraş era regimentul grăniceresc românesc nu odată antrenat în marile bătălii ale secolelor XVIII şi XIX. Se spune că odată, Napoleon Bonaparte, uimit de rezistenţa dârză a unui anumit regiment austriac când a aflat că era românesc ar fi exclamat: -"Deci sunt latini, ceea ce explică curajul lor!"

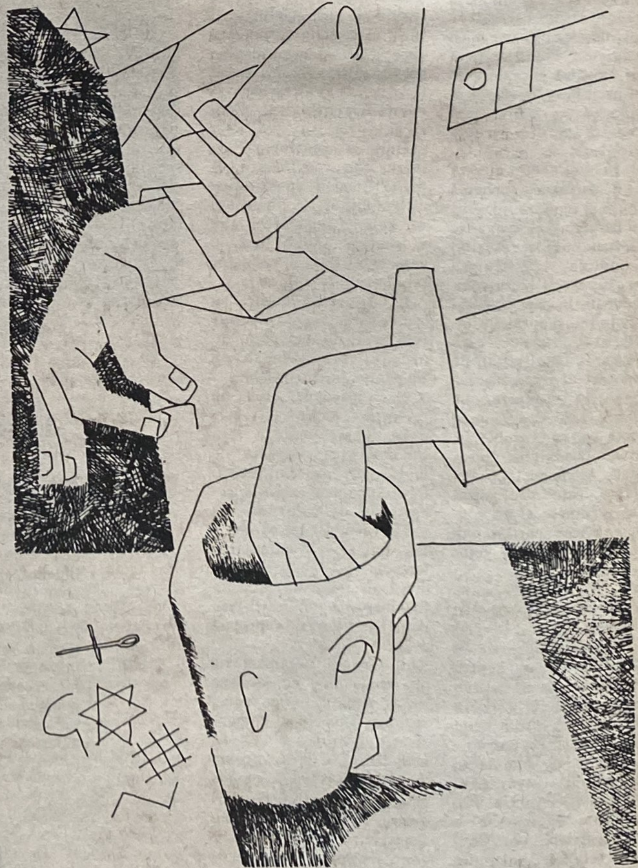
Odată cu România-Mare noţiunea de grănicer a suferit o schimbare: organizarea armatei prevedea vreo zece regimente de grăniceri, instruite şi dotate ca infanterie, destinate strategic şi tactic să constituie linia avansată de apărare iar funcţional, ataşate Ministerului de Finanţe să asigure paza frontierelor atât la punctele de trecere cât şi prin patrulări între pichete. Misiune extrem de periculoasă în Cadrilater sau de-a lungul Nistrului.

Inscăunarea la putere a comuniştilor a schimbat radical însuşi sensul misiunii grănicerilor, ei devenind de acuma paznicii acerbi, Doberman-ii marii puşcării denumite RSR. Puţini se încumetă să încalce linia frontierei şi imediata fâşie e arată şi greblată mereu, zicându-se că a venit cineva din afară. Dimpotrivă, mulţi, din ziua I-a a comuniştilor şi până la aceea finală, au încercat, încearcă şi vor încerca s'o treacă cu enorme riscuri înspre înafară. Câţi n'am înlemnit la somaţia: "Stai că trag!" rostită de tânărul dela ţară crescut cu frică de Dumnezeu dar îndoctrinat intens şi la repezeală ca să devină fiară de atac la asmuţirea superiorului sau din iniţiativă proprie. Se ştie că aceşti soldaţi sunt trataţi cu maximă severitate şi că cea mai mică neglijenţă, precum o urmă de paşi depe arătură neobservată sau .neraportată atrage curtea marţială, închisoarea sau unitatea de muncă forţată mai rea decât, ori identificându-se cu moartea. Dar se mai ştie şi de recompensele atribuite pentru exces de îndeplinire a "datoriei" ceea ce pe unii îi determină de pildă: dece numai să aresteze un "infractor" predându-l la pichet şi atât, când îl poate ucide sub pretext de opunere, alegându-se cu...două săptămâni de permisie acasă.

Datorită "educaţiei" ce li s'a insuflat îi putem socoti pe aceşti noi grăniceri în corpore drept criminali de război. Scuza că ar executa doar ordine şi atât, nu li se aplică, deoarece sunt pe deplin conştienţi că iau parte la o blestemăţie şi se întrec care mai de care în a fi mai "vigilenţi şi mai necruţători cu duşmanul de clasă."

In plus, de acuma corupţia şi-a croit drum şi în mijlocul lor. Dacă victima în disperare şi la repezeală caută să se descotorosească de cele două-trei bancnote de dolari aruncându-le la pământ, ele vor fi culese şi puse la ciorap iar deţinătorul anterior lichidat ca măsură de prevedere. Exemple de asemenea comportare oferă atât ofiţerii cât şi civilii din grupa de voluntari colaborând cu pichetul ca informatori ori în cazul pădurarilor care sunt înarmaţi cu puşti de vânătoare, ca participanţi la arestări. Intr'un cuvânt pichetul de grăniceri e un adevărat mediu de cultură în care cei cu porniri josnice prosperă şi-i contaminează rapid pe ceilalţi. Intreaga "ordine de bătaie", adică listele de apel ale tuturor acestor pichete şi mai sus, batalioane, vor constitui cândva baza de incriminare judiciară.

Un clar mesaj va trebui transmis acestor grăniceri care au devenit părtaşi la crime. Să ştie că luptă împotriva propriului lor neam şi că acesta nu-i va ierta vreodată.

Material subversiv

Camelian DEMETRESCU

RISCURILE SARCINII IMPUSE

—Dr. Dumitru PĂDEANU—

TEORETIC comunismul pare un sistem ideologic, care odată ce este aplicat, începe să fie rejectat de indivizii normali ai societății. Continuând să fie aplicat forțat, devine ANTISOCIAL perturbând dezvoltarea firească a societății. Dintre multiplele perturbări sociale apărute sub dictatura comunistă este și modificarea negativă a demografiei.

Demografia reprezentând structura, densitatea și compoziția popupulației este profund zguduită sub dictatura comunistă de:

1 - RAZBOIUL, sau starea de război, prin care comunismul face o risipă de "material uman" tocmai doctrinei sale de dominație.

2 - FOAMETEA. Comunismul întotdeauna vine (și) cu foamea; întâi în Rusia, apoi în Ucraina, a trecut prin România și alte țări și astăzi o aflăm în Etiopia.

3 - REDISTRIBUIREA POPULATIEI, fie încorporări de naționalități în virtutea aceleeași dominații, fie mutații masive de populații în zone neprielnice.

4 - EXTERMINARILE IN MASA ale populației ce nu se supune comunismului. Aceste cifre întrec pe cele pierdute în cel de al 2-lea Război Mondial.

5 - MEDIUL SOCIAL inadecvat material și spiritual dezvoltării libere și creatoare.

ORI specia umană, spre deosebire de alte specii biologice, are ca mijloc de apărare împotriva condițiilor sociale inadecvate, și reducerea natalității până la limita de perpetuare minimă a speciei, acesta fiind un mijloc de apărare conștient, de reducere a natalității sub presiunea factorilor menționați, deci o continuă scădere demografică în societățile expuse experimentului forțat al comunismului.

In același context, ROMANIA supusă acestui sistem, antisocial în general și categoric antiromânesc în special, a suferit o prăbușire demografică alarmantă de la al 2-lea Război Mondial prin deprivări teritoriale, pierderi militare impuse, foametea din 1946-47 ("foametea umbra comunismului"), închisorile și deportările forțate, libertinajul chiuretajului (până în 1966) și mai ales crearea unui mediu social inadecvat vieții normale. La toate acestea se adaugă acum și o scădere îngrijorătoare a natalității nemaiîntâlnită până acum (dela 25% până la aproape 10%). Acest fapt, a determinat pe specialiști de sănătate publică și statistică medicală, ca în 1965 să prezinte guvernului o analiză completă a demografiei și propuneri de îmbunătățire a situației, în acel moment de aparentă reconsiderare politică. DAR partidul a ales din aceast studiu numai interzicerea draconică a chiuretajelor și fixarea greșită a ratei de 4 copii pe familie (s'a supraestimat rata "normală" de pierderi între 1 an și 16 ani și familiile sterile, de asemenea partidul era într'o fază de "drogare cu cifre") neținându-se cont de metodele normale de îmbunătățire a demografiei.

DECRETUL cu privire la întreruperea sarcinilor, apărut în 1966, nu reflectă concepțiile specialiștilor în demografie și sănătate publică, care științific dorea îmbunătățirea demografică a României ci măsura dictatorială a partidului motiv pentru care nu s'a ajuns la sporul populației imaginat. După aproape două decenii, studiul retrospectiv statistic evaluează factorii demografici din România la limita ALARMEI, nu există nici un fel de spor natural al populației, doar o falsă staționare bazată pe o oarecare prelungire a limitei de viață care a ajuns la maximum în acest sistem antisocial ceea ce va determina în viitor creșterea mortalității peste cifrele natalității, structura populației fiind de tip îmbătrânit, regresivă, suntem în pragul descreșterii populației României.

AJUNS în acest punct critic, partidul face o a doua revenire asupra decretului, mai drastică și irațională împingând obligativitatea de a avea 4 copii până în spațiul RISCULUI VIETII gravidei, fătului și noului născut. In 1984, partidul nu numai că nu îmbunătățește condiițile de viață a gravidei sau nou născutului dar respingând brutal conceptele medicale și necunoscându-le pe cele genetice, va realiza o nouă calamitate, de data aceasta direct în structura psihicomorfologică a femeii obligată la reproducere dela 15 ani până la 45 de ani.

In acest sens, voi demonstra patologic și genetic, riscurile sarcinii impuse prin prisma unui SINGUR ARTICOL, acela care prevede menținerea sarcinii apărute la orice vârstă între 15 ani și 45 ani.

După Martin L. Pernoll, SARCINA RISCANTA este aceea în care mama, fetusul sau nou născutul se află în stare de pericol clinic datorită următoarelor cauze:

1 - fundamentale -
-sărăcia
-ignoranța
- sarcina nedorită

2 - specifice - starea biologică a cuplului
- disfuncțiile materno-fetale
- potențialul anomaliilor genetice
- disfuncțiile obstetricale
- disfuncțiile placentei și de cordon
- distociile (complicațiile nașterii)

Deci la cauzele specifice ale sarcinii riscante întră starea biologică a cuplului, cu deosebită importanță vârsta mamei. De altfel orice manual obișnuit de Obstetrică, pe vremuri chiar și cele din România, la riscurile sarcinii, scrie: "Gravida, fetusul și nou născutul se află în mare risc când femeia este fie prea tânără ori comparativ bătrână pentru reproducere" - din High Risk Pregnancy de M.L.Pernoll.

VARSTA MAMEI este hotărîtoare în buna evoluție a stării de graviditate, a sarcinii și a nou născutului și conform actualelor date medicale; vârsta optimă de reproducere este între 20 și 30 de ani, cu o extensie de avertizare între 18 și 35 de ani, după care limite, sarcina devine riscantă după cum vom vedea din datele clinicei obstetricale și pediatrice.

Partidul, în goana sa după tot felul de false realizări, dorește o "reparare" a demografiei românești, o creștere a populației într'un mediu antisocial, forțând obligativitatea păstrării și dezvoltării sarcinii apărute în zona sarcinii riscante periclitând astfel viața mamei și al viitorului nou născut după cum vom vedea.

In "High risk concept in maternity care", J.S. Lesinski precizează: "concepția sub 20 ani este asociată cu creșterea ratei de mortalitate perinatală și peste 18% din nașterile premature apar la tinerele mame". Prematurul - născutul înainte de termen - este morfologic insuficient dezvoltat pentru viața extrauterină, fiind astfel supus unui risc patologic ridicat.

MORTALITATEA MATERNA care apare la vârstele tinere (sub 20 de ani) se datorește în special toxemiei, hemoragiei și avortului (provocat în cazul sarcinilor nedorite sau spontan când embrionul este rejectat din motive genetice sau patologice). Mortalitatea maternă care apare după 30 de ani și se accentuează cu fiecare an în plus, se datorează fenomenelor de uzură biologică și însumărilor patologice acumulate, dintre care cele mai agresive la starea de sarcină sunt:

- afecțiunile cardiovasculare (hipertensiunea în special)
- afecțiunile renale (glomerulonefritele în special)
- afecțiunile endocrine (diabetul în special)
- noxele profesionale (imensitatea agenților chimici dintre care unii puțin studiați dar intens nocivi, iradiațiile din zonele urbane și industriale)
- starea emoțională (deosebit de importantă, "explicația" neprevăzutului).

Se constată clar că forțând gravida să-și mențină sarcina peste 35 de ani, prin articolul din decretul partidului, îi punem viața în pericol printr'o sarcină riscantă.

Continuând exemplificarea riscurilor sarcinii legate de vârsta neadecvată reproducerii (sub 20 de ani sau peste 30-35 de ani) amintim:

- mola hidantiforma, o afecțiune mai rară, dar care conform statisticelor apare sub 20 de ani sau peste 40 de ani.

- placenta previa, o fixare inproprie în uter a placentei, apare la multipare în vârstă (după T. Hibbard).

- dezlipirea de placentă, înaintea nașterii, apare la multipare prost alimentate (după T. Hibbard).

- sarcina ectopică abdominală, o formă de ectopie mai rară dar mai gravă prin complicații, apare la femei în vârstă (după Raphael Durfee).

- preeclamsia și eclamsia crește progresiv cu numărul sarcinilor și cu vârsta mamei (după Russel Ramon de Alvarez).

- distocia, nașterea patologică, variază cu vârsta gravidei, fiind mai comună la extremele vârstei de reproducere; gravida tânără va avea travaliu prelungit și complicat cu distres fetal, gravida în vârstă prezintă poziții fetale riscante (podalica, transversa) prolapsuri de cordon, atonie uterină; toate acestea pun în pericol viața mamei sau nou născutului sau ambilor (după Frank Kalteider).

De nici unul dintre aceste argumente și date clinice obstetricale nu a ținut cont partidul când prin decret forțează să-și păstreze și dezvolte sarcina în zonele de risc ale reproducerii.

NOU NASCUTUL, aparținând unei mame comparativ în vârstă pentru reproducere, prezintă riscul malformațiilor congenitale dela cele incompatibile cu viața la infirmități ce vor cere o îngrijire pe toată durata vieții (care nu se va îmbunătăți niciodată) sau dela retardări mintale ce îl separă de activitatea normală a societății pentru totdeauna până la erori de metabolism înnăscute ce îl dezarmează biologic în fața vieții normale.

Actualul stadiu de dezvoltare al geneticii a demonstrat că aberațiile cromozomale sunt responsabile de malformațiile congenitale. Fiecare cromozom cară o anumită cantitate bine definită de informații ereditare de transmis, dar dacă intervine o anomalie numerică (monosomie, trisomie sau polisomie) sau morfologică (nondisjuncti, duplicati, inversiuni sau pierderi de material cromozomal) atunci viitorul embrion va fi purtătorul unei malformații congenitale. Astăzi se cunosc și o parte din cauzele responsabile cu anomaliile cromozomilor:
- efectul vârstei mamei,
- iradiațiile de tot felul,
- agresiunea unor microorganisme,
- agenții chimici, numai o parte din imensitatea lor.

EFECTUL VARSTEI MAMEI cunoscut clinic de multă vreme, chiar și la noi în țară este responsabilul major al TRISOMILOR ce determină sindroame clinice de mari malformații congenitale dar mai ales retardări mintale grave. Arthur Robinson și Stephan I. Goodman explică genetic acest efect prin constatările histologice ce arată că ovarul conține la naștere cociții în profază (fază de diviziune celulară).

Cum numai unul se maturează pe lună, desăvârșind cogeneza, cei ce se vor maturiza după 30 de nai, pot fi "traumatizați" de timpul biologic scurs, scăzându-le "memoria" rearanjării corecte a cromozomilor și determină malformațiile.

CONCLUZIE. Am prezentat compact, folosind un minim de noțiuni și date, conul patologic ce pornește dela nesocotința cu care s'a aprobat menținerea sarcinii în zonele de risc pentru gravidă, fetus și noul născut. M'am referit la un singur articol din decretul ce "reglementează" avorturile, dar întregul decret este o insultă la adresa științelor medicale, o ofensă adusă Neamului Românesc. Cred, și-mi voi urma crezul, că este de datoria mea să denunț acest decret, ca medic și ca Român, cred că împreună vom reuși. □

AU DISPĂRUT COZILE DIN BUCUREȘTI

Adevărat grăiesc proverbele noastre bătrânești.

Se spune că "sătulul nu crede la flămând" și așa este.

Mai erau prin București magazine de carne așezate pe ici, pe colo și omul chiar dacă măcelariile erau goale, măcar avea speranța că într'o zi va găsi el ceva să cumpere în ele.

- Da, Mărine, mai băgau câteodată căpățâni de porc sau tacâmuri.

- Așa este Ilie, băgau grăsime și ghiare...Dar după cum îți spuneam, ăia sătui treceau mereu și vedeau flămânzii stând la coadă, strânși în jurul magazinelor goale.

- Unii își aduceau scăunelele de acasă și veghiau toată noaptea.

- Sedeau și ei, ce să facă? Sperau, că aveau magazinul lângă ei și visau că-l vor vedea cândva, umplut cu carne și alte bunătăți. Dar într'o zi, trecu pe acolo o cucoană mare, cea mai mare cucoană din țară.

- Si cea mai deșteaptă, dacă vorbești cumva de aia pe care o știu și eu, spuse mândru prietenul meu bun, Ilie. Are multe titluri onorifice, academice și răsacademice, pentru care tare s'a mai chinuit să meargă din țară în țară să și le adune.

- Aia este mă Ilie, văd că o știi și tu. Ascultă, cucoana asta mare, a trecut după cum îți spuneam într'o zi, prin fața unui magazin din ăla gol, în jurul căruia în stradă se strânsese multă lume. Se zvonise, că a doua zi, se va aduce ceva carne...

- Zvonuri, săracii...

- Si ca și cum ea nu ar fi fost același soi de arătare ca cei de acolo, doamna aceea mare care a uitat se vede când vindea semințe ca să poată mânca, spuse bărbatului ei (care moțăia lângă ea liniștit că are o nevastă așa de deșteaptă):

- Ia uită-te bărbate, cum au ieșit șobolanii ăștia la mâncare!

Si bărbatul, domnul cel mare, regele șobolanilor (după spusele nevesti-si), pentru a nu supăra academiciana, cea mai mare șobolancă dintre șobolani, dădu pe loc dispoziție, ca toate magazinele așezate în drumul reginii șobolanilor, să fie închise, desființate de pe fața pământului, rase, arat pământul de sub ele și semănate flori, pentru încântarea deșteptei cucoane.

- Așa Mărine, vezi tu, nu șitam eu dece nu se mai găsesc cozi pe centrul Bucureștiului. Credeam că au renunțat la ștevia uscată și că au carne și mâncare ca în vremurile bune, când nu se punea atât de mare accent pe "grija față de om"... □

Marin al MARIEI

Deșteaptă-te Române!

Dacă taci te faci frate cu criminalul. Nu știm încă exact ce planuri diabolice are Ceaușescu cu frații noștri din țară. Dar situația lor e din ce în ce mai rea. A spune ce se întâmplă în țară a devenit "secret de stat". Oare vor să facă din România un teren de experiențe iar cetățenii ei să fie "cobai"? Se va transforma România într'o a doua Albanie?

Deșteaptă-te Române! Spune tot ce știi. Tăcând te faci frate cu criminalul. Spunând îți faci o datorie de onoare. Nu-ți lăsa frații în suferință numai de frica Gângavului. El e mare acolo. Noi trăim în țări libere. Nimeni nu ne poate controla.

Deșteaptă-te și salvează-ți frații! □

I.A.C.

RĂSPÂNDIȚI ACEST ZIAR

GEOGRAFIA BUCURIEI

—Pr.Dr.Dumitru ICHIM—

Există continente ale sufletului nostru pe care nu le-am descoperit şi pe care nici nu le bănuim. Când omul se credea că a ajuns să fie "ştiu totul" şi ridicase statuie Raţiunii, când materialismul descoperise ce parte din creier produce poezia şi ce compoziţii chimice are sentimentul de dragoste, a venit tot ştiinţa, de data aceasta fără a fi scrisă cu ghilimele, privind în cosmosul sufletului omenesc demonstrând că partea conştientului unde ne învârtim cu trăistuţa noastră de cuvinte e o parte infimă, un vârf de iceberg, din lumile ascunse ale spiritului omenesc, adevărate păduri abisale în timp şi spaţiu.

Se ajunsese "ştiinţific" la un Dumnezeu numit Intâmplare şi la un surogat de religie, la despodobirea omului de tot ce e divin, reducerea lui la animal, mânjirea sufletului cu materie şi toate strălucirile spiritului mâzgălite astfel cu moarte şi timp tălmăcite diabolic ca nişte necesităţi ale materiei explicate prin util.

Ori aici apare marea răscruce, care de fapt nu e răscruce defel pentrucă nu e un loc în afara omului de unde să aleagă încotro să meargă spre util sau "inutil", ci e acelaşi drum, cu dus şi venit, pe care unii vor să-l reducă la un sens unic, one way spre moarte. Omul din toate vremurile, "the everlasting man" cum îl numeşte Chesterton, a căutat să se depăşească spre deosebire de animal în care nu există "depăşire" ci numai "păşire". Drumul pe care-l numim om nu este omul ci trece prin el către om. Omul este un mereu "dincolo". Când nu mai are acest orizont - e mort, chiar dacă biologic "păşeşte" printre oameni. Animalului din noi, sau animalului în general, îi este sete de apă, dar omului îi este sete de ceva mereu nou, de infinit, de etern, de nemurire. Animalul "păşeşte" până devine sătul şi se culcă, pe când omul când devine "sătul" de ceva se "deşteaptă" din situaţia neplăcută, o "depăşeşte" şi se "depăşeşte".

Indurarea şi îndurerarea îl duc pe om până la situaţia limită a acceptării lumii în care trăieşte de care se "satură" pentrucă îl mărgineşte, îl singularizează şi însingurează, îi aduce starea de "a i se face urât". In felul acesta el se simte ameninţat în însăşi "ousia" lui de subiect al lumii în care a fost chemat să o transubiectivizeze, iar obiectivizarea este pentru el primejdia care-i asediază sinele încercând să-l întoarcă în haos, să-l scoată din orbita ontologică. Reacţia lui firească este de a se îndrepta spre adevăratele valori fiinţiale: frumos, bine şi adevăr, sau credinţa, nădejdea şi dragostea. In faţa lor omul "nu se mai satură" pentrucă abisul lui este chemat la nunta tuturor abisurilor şi subiectul lui în loc să fie obiectivizat (folosesc acest termen în sensul folosit de Berdyaev şi Gabriel Marcel) este înviorat de temelia ontică spre esenţa ontică, precum atunci când îmbrăţişezi o persoană iubită ai vrea să o îmbrăţişezi şi mai mult şi aceasta în afara timpului. In timp există început şi sfârşit, dar atunci când îmbrăţişezi nici nu "începi" nici nu "sfârşeşti". Dragostea este fiinţa eternului, iar din clipa ei nelumită şi nevremuită a fost creată lumea.

In faţa unei opere de artă, sau a unui cireş înflorit "nu te mai saturi privind", sau "nu te mai saturi ascultând" pe un om înţelept, sau "nu-ţi vine să crezi ochilor" în faţa unei mari descoperiri.

Există un întuneric al soarelui apus şi un întuneric al eclipsei de soare. Deşi în amândouă cazurile e întuneric, diferenţa e ca dela cer la pământ. In acest context vedem pe Toma pe care oamenii îl numesc "necredinciosul". Este la el un întuneric prin care dibuim cu experimentul, senzorialul, metrul sau microscopul, sau este acea stare de trăire intensivă când "e prea frumos să fie adevărat"? Teologii sunt cei mai îndreptăţiţi să răspundă ce fel de "necredinţă" se zvârcolea în sufletul lui Toma.

Am pornit rândurile de mai sus dela o experienţă personală. Un pictor din Vancouver mi-a trimis în dar, pentru biserica la care slujesc, două admirabile icoane de o valoare nepreţuită. Prezenţa lor într'o catedrală măreaţă ar fi trecut neobservată, ca un ceva natural şi firesc, dar nu într'o bisericuţă săracă cioplită mai mult din doină decât din cedrii de axion. Cine o fi această persoană? Dintr'o scrisoare ascetică în adjective şi detalii, modestă în slova de şiac, discret lăsa să se bănuiască un şir de mătănîi: "suntem o familie de Români ortodocşi". Rândunica de tuş a iniţialei M sporea misterul O fi Mihai, Mircea, Mihaela? Iată, mă întâlnesc cu un artist pe partea cealaltă a sufletului şi aici intervine bucuria - pasărea de lumină a Spiritului Pnevma - de a întâlni un om. Tot chipul lui este conturat în "dăruitor". Nu ştiu nimic despre el decât că mi-a "dăruit" ceva. Dacă i-aş fi cunoscut toate datele biografice trăsăturile feţii interioare şi exterioare, valoarea gestului în sine ca semn de comuniune ar fi fost cumva schimbată în vreun mod oarecare? Nu cred. Gestul se identifică şi reprezintă dăruitorul.

Dar ce este bucuria? O să mi se răspundă că e un sentiment de mulţumire, de satisfacţie sufletească şi nu e de ajuns. Ea e suferinţă, sentiment de nemulţumire, de nesatisfacţie sufletească atât timp cât nu poţi să o împărtăşeşti cu cineva. Omul poate suferi singur, dar nu poate să se bucure singur. Cele câteva zile până Duminică, atunci când aveam prilejul să-mi împărtăşesc bucuria cu enoriaşii, au fost un chin. Acum înţeleg ce spunea Blaga că suferea "de prea mult suflet". O bucurie adevărată, şi nu o himeră, pentru a fi deplină trebue să o împarţi cu cineva şi aceasta o faci din firea structurii ei dialogice de a produce alte bucurii. Comunici bucuria cu cineva pentrucă lumina ei împărătească îţi ordonă să cucereşti toată lumea întru bucurie, să o ridici la starea ei firească şi la frumuseţea dintâi când a fost creată. Nu poţi altfel. O bucurie ascunsă pe care nu ai putea să o împarţi cu altul în loc să te satisfacă, te torturează.

"A râvni la bucuria cuiva" înseamnă a profita de cineva, a-l obiectiviza, a nu-i înţelege omenia - poarta deschisă a sufletului prin care Dumnezeu iese afară din rai către tine la îndemnul omului cuprins de bucurie şi tu profiţi că poarta e deschisă şi asmuţi câinii negri din tine să-i sfâşie inima "râvnind la bucuria lui". Si fiindcă veni vorba de rai, Românul spune că "dar din dar se face raiul". E atât de multă înţelepciune în această expresie atât de criptică! Raiul a fost grădina în care Dumnezeu se plimba pe cărările omului şi stătea de vorbă cu el faţă către faţă. Acest rai pierdut a cărui nostalgie a generat arta, cum se exprima un gânditor român, ca să ne mângâie în lume, este posibil să-l recâştigăm? Da. Dar cum? Simplu, zice Românul, "dar din dar se face raiul". Si aceasta nu este un spus alegoric ci o chintesenţă a întregii teologii creştine.

Imaginea darului porneşte dela însuşi cuvântul omenesc. Omul nu vorbeşte singur. Numai de un nebun se spune că "vorbeşte de unul singur". El dăruieşte nişte cuvinte celui cu care discută ca un dar. Primitorul, la rândul lui, acceptând darul îl face dar, acesta nefiind posibil numai condiţionat de dăruitor, ci şi de cel care îl primeşte. Pentru a răspunde darului el trebue înţeles, dar primitorul nu se opreşte numai la atât. Chiar dacă, faptul în sine de a asculta pe celălalt e un dar în sine, primitorul vrea să aducă şi el un dar al lui. Astfel apare dialogul. El nu este un paralelism de monologuri ci "un dar din dar", eul căutându-l pe tu pentruca să se afirme că vrea să fie eu. In acest proces tu-ul care devine un eu diferit de al meu, dar condiţie sine qua non de a fi eu-eu, eu-tu-ul se îndreaptă spre el pe care făcându-l tu devine noi. Aşa este structura fiinţei umane de a vorbi prin dar ca sacrificiu. Cuvintele ce ţi le dau mă reprezintă. "Iţi dau cuvântul". Acesta sunt eu şi ele sunt parte din mine. Geografic aici "stau". Pe unde îmi iese vorba îmi iese şi sufletul.

PICTURĂ ÎN ACRILIC, FĂRĂ NUME, DE RADU DRAGOMIRESCU

Dar omul nu dăruieşte numai cuvinte. El intervine în cosmos şi dăruieşte lumi lumilor şi lumină luminii. Intr'un text liturgic din secolul V, aparţinând lui Ioan Hrisostom, găsim o traducere perfectă a lui "dar din dar se face raiul". După ce are loc Cina cea de Taină preotul ridică Pâinea şi Vinul, elementele culturii omului, spre a fi transfigurate din "cinstite daruri" în "sfinte daruri" zicând: "Ale Tale (sunt aceste daruri) dintru ale Tale, Tie aducem de toate şi pentru toate". Ce urmează apoi? Pasărea Sfântului Duh pe care o găsim la geneza lumilor "zburând pe deasupra apelor" preface darurile în rai dumnezeiesc, pâinea şi vinul fiind însuşi trupul şi sângele Mântuitorului. Impărtăşindu-ne din El prin cuvintele noastre pe care le-am oferit ca "cinstite daruri" de pâine hrănitoare şi susţinătoare de viaţă şi vin îi devenim parte şi părtăşie din împărăţia de lumină a Cuvântului aflându-ne din nou în raiul Logosului.

Geografia bucuriei este geografia cerului din noi. Ea începe cu tu pentru a descoperi pe eu. Formele ei de relief încep şi sfârşesc cu Taborul ca transfigurare a lumii pentrucă, repet, bucuria nu poate fi trăită de unul singur, ci ea trebue împărtăşită cu cineva. Ea este paradoxul celui care dăruind totul devine mai bogat decât toţi şi de aceea cel ce o îngroapă ca pe talant chiar şi ceea ce pare că are i se va lua. Toţi au primit dreptul la talant şi nu e o nedreptate că unul a primit cinci, altul doi şi altul unul. Cel ce a primit mult mult i se cere şi cel ce a primit puţin puţin i se cere. Aici nu vorbim de cantităţi. Ceea ce pare mult sau puţin la noi oamenii este un puţin la Dumnezeu, dar peste puţine te-am pus, i se spune şi celui cu cinci talanţi dar şi cu doi, şi peste multe te voi pune, iar accentul cade pe "intră întru bucuria domnului tău" (Matei, 25:21).

Interpretarea clasică a parabolei talanţilor este aceea că fiecărui om i s'a dat un talent. Ea nu este greşită, dar poate crea confuzie şi chiar deznădejde pentrucă în zilele noastre prin talent se înţelege o înzestrare cu aptitudini speciale a unei persoane de obicei în domeniul artistic. Unii pot să răspundă că mie nu mi s'a dat nici un talent nici să pictez, nici să dansez, nici să cânt, nici să scriu poezii şi aşa mai departe. In felul acesta interpretarea aparent ajunge să contrazică parabola în care găsim că fiecare a primit ceva.

Talantul sau talentul (talanton în greceşte, talentum în latineşte) era o unitate de măsură de aproximativ 26 de kilograme. Numele a trecut apoi în sistemul monetar din Attica pentru o monedă despre care am spune că era un "ban cu greutate". Cu timpul această "gravitate" materială a valorii a trecut alegoric la o gravitate a spiritului omenesc spre valori transcendente. Astfel în limba română cel care gravitează spre adevăr are un "cuvânt cu greutate" de spus într'o anumită dilemă sau situaţie. De asemenea, cel care gravitează spre bine şi frumos a fost asemănat cu un om care are un "talent", adică o "gravitaţie" spre cele spirituale.

Parabola cu talanţii trebue interpretată mult mai simplu, ca o problemă de matematică: ţi se dau următoarele date şi ţi se cere un anumit răspuns. Toţi cei din problemă au fost înzestraţi cu ceva: unul a primit cinci talanţi, altul doi şi ultimul unul. Fiind înzestraţi e vorba de o "zestre", deci li s'a dat la toţi ceva fără nici o condiţie, sau un merit privilegiat, toţi dintre ei fiind slugi. Ce li s'a dat? Li s'a dat un dar şi nimic mai mult. Dovadă că a fost un dar şi nu o obligaţie este faptul că gestul are naturaleţea facerii unui cadou când dăruind ceva cuiva nu-i dai şi directive ce să facă, sau cum să întrebuinţeze cadoul. Dar nu a fost dar, o să mi se răspundă, pentrucă după multă vreme stăpânul s'a întors şi a făcut "socoteală cu ele". Observaţi nuanţa?

Nu le-a făcut socoteală lor, ci a făcut socoteală împreună cu ele, în textul grecesc "synairei" precizând clar acest lucru, propoziţia "syn", ori "xyn" în dialectul atic, însemnând a face ceva împreună. De asemenea, nu se spune că le-a cerut socoteala, ci doar că "a făcut socoteala împreună cu ele", ceea ce ar fi o discuţie între doi oameni care nu s'au văzut demult.

Stăpânul poate a început să povestească pe unde a fost şi ce a făcut prin acele locuri îndepărtate, iar la rândul lui cel cu cinci talanţi a povestit şi el ce a făcut în acest timp şi aduncându-şi aminte de cadoul primit aduce stăpânului o veste bună: "Doamne, iată cinci talanţi mi-ai dat şi iată încă cinci am mai câştigat cu ei". Că a fost dar şi nu o obligaţie se vede din firescul discuţiei. Stăpânul nu-i spune "dă-i încoace cât mai repede" ci relaxat se bucură că darul lui nu a rămas fără răspuns, că a fost preţuit, că i se aduce ca o "jertfă a laudei" că bucuria slugii este însăşi bucuria lui. Tocmai de aceea i se şi spune: "intră întru bucuria domnului tău".

Structura fiinţială a omului este întocmită din dăruire, iar dăruirea este bucurie, care la rândul ei dacă nu e împărtăşită devine suferinţă, iar omul sufere numai atunci când "e ceva rău cu el". suferinţa fiind un accident şi nu o stare firească. Abia în această lumină putem să înţelegem ceea ce ar părea paradoxal că acel ce dăruie va avea mai mult, iar cel ce nu are această stare chiar şi ceea ce pare că are (cazul talantului îngropat) i se va lua şi dăruit celui care are mai mult. Mai simplu: Raiul începe din însăşi fiinţa darului ca exprimare a bucuriei. □

Literatură și Istorie

CITINDU-L PE HORIA STAMATU

—Titus BĂRBULESCU—

"Turma visurilor mele eu le pasc ca oi de aur
Când al nopții întuneric
Lasă norii lui molatici, înfoiați în pat ceresc"

M.Eminescu, Memento Mori (postumă)

O vână a lumii e Dunărea.
Curge către
inima ei dar înapoi spre izvoare
a urcat zeul iubirii al morții
și învierii

In Tracia s'a născut
Dionysos și după ce-a urcat
peste undele râului a coborît
cu rinul răsădind în vița de vie.

Legați în carne și oase ne curge
doar vremea. Râul e fluid spală
dezleagă și leagă etern cu vremelnic"

H. Stamatu, Râul

"Om?
Din omături coboară
turmele uitate
turmele de chiciuri
turmele de stalactite
turmele uriașilor
turmele de piatră
turmele de lut
turmele nevoii
Lupii adulmecă urmele
când soarele iarna străvede
și munții de ceață se rup."

H. Stamatu, Când soarele

"Patria ta călătorule
e tot ce se desvălue
ochilor tăi mereu căutători
și adevăr e tot ce se vede
cu ochii întregii ființe.

De unde am venit?

Din noaptea durerii fără capăt
se ridică roiuri de stele
și-mi luminează calea
în lumea de aici
icoana celeilalte."

H. Stamatu, Punta Europa, VII.

"Căzut-au negre foi din calendarul
cu sărbătorile muiate'n sânge
e frig pustiul în sine se strânge
nimicnicia întinde amarul

Invinsă lumea pe-o roată se frânge
într'un oftat ce-i răscolește jarul
în raiul destrămării la hotarul
tăiat în vis de ucigași năluce

pădurea își risipea bănetul
într'un vârtej de frunze căzătoare
de-atâta prea-lumină orb poetul

se străduia s'adune praf de soare
dar cerul își scutura sipetul
pe crestele de stearpă nemișcare."

H. Stamatu, Perspectivă

"La râul Vavilonului ședeam
și cu amar după Sion plângeam;
harfele frumos sunătoare
le-am pus în sălcii plângătoare

Biruitorii cereau să le cântăm,
vrăjmașii să ne bucurăm:
Cântați-ne cântările Sionului!
Dar cum să cântăm cântările Domnului?
Cum să cântăm în locuri străine?
Cum să te uităm Ierusalime?

Dreapta să-mi înțepenească,
limba-n gură să mi se lipească
de te-oi uita Ierusalime
și mă voi bucura fără tine!"

H. Stamatu, Psalmul 136

"Vârsta lumii e nelinistea...

După ce-au ocolit pământul
și au mâncat boii soarelui
și poamele de aur
corăbierii au pierit"...

H. Stamatu, Ulise

"...
Bucură-te Irimie
neamuri bucurați-vă
din umila rumânie
luați îndestulați-vă!

H.Stamatu, Acatistul sfântului necunoscut
(Condac II)

"Tu Fiu Frumos pierdut în ceață
tu Soare nou ce m'ai răpit
să-mi spui: amurg era ori dimineață
când neștiind am adormit?!!

H. Stamatu, Inchinare

Patria lui Mihai Eminescu - călător de-a lungul și de-a latul țărilor românești sfâșiate, cronicar al vremii Românului - este limba românească. Un "nu știu ce și nu știu cum", o armonie "dureros de dulce" care s'a întipărit în memorie, îți încântă zilele și nopțile pentrucă și cugetarea luminată tainic și sunetele harfei cântă pur.

Patria lui Horia Stamatu - contemporanul nostru, cronicar al vremii Românului ("în lumea de aici/icoana celeilalte") - este limba română - de calitate eminesciană -, pe care el o folosește, spre desfătarea cititorului, în creațiunea lui, adică: Poezie, proză politică, filosofie a istoriei. Poezia lui sună pur, în cadențe care ne răscolesc vârsta lumii de acolo, de aici, de pretutindeni unde timpul și spațiul românesc sunt implicate în drama istoriei și culturii umane. "Vârsta lumii e nelinistea"..., spune el. Iar, înaintea lui și după Eminescu, aplecându-se peste puritatea muzicală a poeziei româneneşti, nutrită de soarta lui, a Românului în lume, spune simplu părintele Mateevici: "...grâul pâinii/ când de vânt se mișcă vara/...limba noastră, vechi izvoade.../ Zbuciumul din codrii veșnici / Nistrul lin..."

Scrie românește, gândește clasic românește, iubește frumosul, urăște urîtul - estetic, istoric-, Horia STAMATU este un maestru al expresiei culturale românești de astăzi.

Ce se amestecă și se frământă în catharsisul expresiei culturale românești? Factori spirituali, imponderabili și vizibili: limbă, suflet, sânge, pământ, hermeneutică populară sau savantă (rituri străvechi, mituri), istoria norocului și nenorocului unui neam răvășit de "celălalt", de alte neamuri și limbi. De aci aplecarea scriitorului român pentru proza politică, așa de acerbă în România dinaintea și din vremea celor două războaie; astăzi și acolo, proza politică a scriitorului român s'a "refugiat subteran" în literatură onirică, în arhaitate - viziune paseist-romantică față de prezentul devastat și acoperit de ideologia devastatoare a ocupantului. In literatură orală, doine interzise, netipărite acolo...Dar pe limbă s'a apăsat mai mult în cultura românească. Ea o fertilizează, nu o înstrăinează. In limbă și stil organic românesc se întrupează ideile, desfășurarea amplă și metaforic fulgerătoare a creației culturale românești.

Limba poeziei și prozei politice a lui H. Stamatu, la nivelul "foniei" armonioase și armonice este "grâul pâinii / când de vânt se mișcă vara"... La nivelul ideației este deschisă conotațiilor noi și fecunde, metaforei de sânge și țărână frământate lingvistic, care produce șocul inteligenței textului prin imagine. Stârnește confruntarea între frumos și urît, între ardere și cenușă, râs și plâns, istorie și anistorie. "Când doi câini / se bat pe un os / oamenii fără dinți râd / Si fac întuneric / "Si mai la vale, în zbor frânt: "Secole secole / cavale cavale / tot mai la vale / frântele șale /... In sângele ce-a fost vărsat / ne-am îmbrăcat / dar s'a desprins / un astru al zborului fără capăt/..."

Un om cu dinți tari, cum era Nae Ionescu, zicea la rândul lui, în proză politică: "Trăim în istorie sub păcat. Fără drept și luptă pentru existență, am fi îngeri"...

H. Stamatu scrie proaspăt și organic românește. Sintaxa îi este strânsă - nu ermetică -, cuprinsă în categoriile logice abisale care sunt proprii limbii și fineții limbii românești. Ca la confrații lui în creație: Ion Barbu, Dan Botta, astăzi "împăcați în veșnicie sub zodie românească", cum spune autorul în Acatistul sfântului necunoscut, dedicat lor. Unde? "...la râul fără jos și sus/ la râul fără de apus / la râul unde tot răsare / curcubeu fără hotare/..."

H. Stamatu? Contemporanul nostru, cronicarul ales (de "norocul cultural" al Românilor) al vremii sfâșiate a Românului de ieri, de astăzi, a debutat la revista de avant-gardă Ulise. Laureat al Fundațiilor regale, cu o plachetă de versuri, Memnon (1934). George Călinescu (Istoria Literaturii române. București 1941): citea mult, prea mult, deși nu în adâncime. Cu scăpărări și scăpări de apreciere. Foarte multe scăpări și erori impresioniste erau determinate de lectura lui rapidă, de darul lui de portretist baroc de farmec, mai de grabă decât de cercetător aplecat sobru și savant peste fenomenul istorico-literar românesc, cum erau, bunăoară, T. Vianu sau Perpessicius. Criteriile îi erau subiective, când nu erau formalist crociene, ba chiar păcătuiau prin omisiune. Erau superficiale, ca ale unui cititor răsfățat de lecturi abundente și incitate în aprecierile critice de gustul lui propriu de creator teribilist...Pentru scriitorii foarte tineri și mari din anii 1932 - 1940 - de aur pentru literile românești- n'are "flerul" lui Maiorescu, pe care acesta l-a avut la vremea lui pentru Eminescu, Creangă, Caragiale, Slavici, Odobescu, Goga......Pricepe mai bine proza beletristică; proza politică, poezia îl copleșesc.

Despre foarte tânărul Horia Stamatu și Memnon, G. Călinescu scrie sumar și după ureche: "...Suntem în plin dicteu automatic, însă dirijat după formula și chiar materialul lui Cocteau, în scopul reținerii unui grațios (efect) de surpriză "... (p. 816) Dealtiminteri, nu scrie mai mult, sau mai adânc despre alți tineri de atunci, ca Cioran, Eliade, E. Ionescu, Dan Botta, unii ceva mai vârstnici și cunoscuți "jurnaliști", după el, ca Nae Ionescu, Radu Gyr, Sandu Tudor, M. Vulcănescu...

Citindu-l și recitindu-l astăzi pe H. Stamatu, când opera lui s'a împlinit și continuă să se împlinească, cu poezie, proză politică contemporană (vie, neconformistă, adică justă și formulată viguros), studii critice vechi și noi, semănate prin publicațiile exilului, ai sentimentul jubilant de a fi în marea istorie și literatură românească, care din dureri înnăbușite se îmbogățesc zi de zi. Si din speranța întemeiată pe artă de a fi rostite fericit. "...Oricine a cunoscut România subcarpatică, dela satele numite de munte, a avut intuiția acestei "fericiri" originare, pentrucă această lume a noastră fără să fie o lume a fericirii leneșe, în sensul unor orientali, era o lume care în ciuda normalelor greutăți, necazuri, griji, luptă, ignora nefericirea". (H Stamatu, Intre utopia orfică și hieraticul mioritic. Revista Scriitorilor români, München, 16, 1979)

***

Poezia lui Memnon (București 1934). Recitativ (Madrid, 1963). Punta Europa (Madrid, 1969). Reviste românești: (din 1949 până în 1973): Luceafărul, Paris. Libertatea românească, Madrid. Inșiră-te mărgărite, Rio de Janeiro. Fapta, Madrid. Caete de Dor, Paris. Destin, Madrid. Revista scriitorilor români, Roma, München. Prodromos, Paris-Freiburg. Limite, Paris - Madrid. Alte piese au apărut în Poezia românească, antologie alcătuită de Vintilă HORIA, Salamanca 1956. Kairos, Caietele inorogului. Paris 1971. Ed. Hyperion. Cuvântul Românesc. Hamilton Ontario, Canada... □

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

Prof.Dr. Anton CRIHAN

ROMANIAN RIGHTS TO BESSARABIA ACCORDING TO CERTAIN RUSSIAN SOURCES

Humboldt State University Press
Arcata, California
1986

Imi permit pridvorul unei paranteze primind dela Humboldt State University această valoroasă carte despre drepturile românești asupra Basarabiei așa cum apar în anumite surse documentare scrise cu lăbuța lor chiar de Ruși.

Pornisem acum vreo doi ani de-a lungul Californiei cu un dor care mă chinuia demult. Propriu zis nici nu știam în ce parte mi-ar putea apărea acea stea polară a dorului, ceva ca o geografie a luminii-anamnesis din clipa ce se părea că am mai trăit-o odată. Când, cum? Si unde? Numai copacul Yggdrasill ar putea să-mi răspundă. Jung și cei cu psihologia abisală ar fi găsit corespondent în dorul meu pentru "vederea" copacilor uriași dela'nceput de lumi din California ca o refulare a altui dor concentric pe care-l exprimam, când eram în țară, plecând vara pe la toate mânăstirile din Moldova.

Așa am ajuns în San Francisco și de acolo, prin bunăvoința poetului Vasile Versavia care m'a așteptat cu automobilul, am reușit să cunosc "Casa Română" din Oakland, unde am fost și găzduit. Acolo l-am întâlnit pe Prof. Dr. Ilie Smultea, un om cu o inimă largă ca și Pacificul pe malul căruia și-a făcut casa. Mă așteptam la el, fiind profesor universitar, la niște ifose de "crab vehement", folosind expresia lui Tudor George, și când colo ce om am întâlnit! Ceea ce Rahoveanu concepea în sintetizarea "omeniei" ca vector al spiritualității românești o găsisem întruchipată în acest om de o modestie rară, unul din "generația" cu care s'a identificat Mircea Eliade. L-am aflat la mașina de scris. Scria niște invitații chemând pe Românii din împrejurimi să participe la slujba religioasă ce va avea loc. Când Versavia m'a prezentat am văzut acel zâmbet pe fața lui, asemănător cu făcutul dimineții pe Ceahlău. Numai Românul poate zâmbi așa. Este acea lumină interioară pe care Blaga o găsea la Români în "boicotarea istoriei".

Ultima carte apărută sub egida "Casei Române și Capela" este "Romanian Rights to Bessarabia according to Certain Russian Sources", scrisă de profesorul Anton Crihan și publicată de "Humboldt State University Press" din Arcata, California, 1986.

Profesorul Anton Crihan s'a născut în Basarabia și a participat activ la reunificarea Basarabiei cu România fiind chiar martor la măreţul eveniment istoric din 27 Martie 1918, când România a devenit Mare și la propriu și la figurat.

Este o carte de o valoare istorică imensă. Si aceasta din două puncte de vedere. In primul rând prin faptul că fiind tradusă (de Ilie J. Smultea și Eugen Teodorescu) într'o limbă de circulație mondială aduce un serviciu eficace cauzei românești făcând accesibil adevărul despre Basarabia tocmai acolo unde trebue. Noi Românii știm că Basarabia e românească, dar nu și străinii. Si aici mi-aș permite o modestă sfătuire. Să folosim limbile de circulație universală pentru apărarea cauzei noastre românești. Așa a făcut Bălcescu și cei din primul exil și așa trebue să facem și noi.

A doua valoare a cărții constă în aceea că documentele aduse de prof. Anton Crihan despre drepturile românești asupra Basarabiei nu sunt luate dela Români, sunt bune și acelea, dar psihologic vorbind nu au puterea de convingere ca atunci când le iei chiar din gura hoțului "Care adevăr grăiește". In cazul de față Anton Crihan folosește numai documente rusești care ne duc cu gândul la vorba dulce a cronicarului că 'Pasărea pre limba ei chiere".

Acest aspect e sesizat în prefață și de prof. Ilie J. Smultea: "Meritul cărții lui Dr. Crihan e îndoit. In primul rând, argumentele ei pentru drepturile demografice, culturale și istorice ale României asupra acestei provincii sunt derivate din scrierile binecunoscuților ziariști și oameni de știință ruși a căror obiectivitate nu poate fi contrazisă. In al doilea rând, comentariile Dr. Crihan sunt scurte, logice și la subiect. Faptele și datele sunt aduse să vorbească prin ele însele. Lucrarea are o vigurozitate a savantului, este minuțios și cu multă grijă organizată, și-și are temelia pe surse revelante bine selectate. Prof. Anton Crihan a adus o contribuție esențială și originală la clarificarea caracterului românesc al țării și poporului din Basarabia."

Cumpărați această carte și o trimiteți tuturor senatorilor și congressmen-ilor din orice țară vă aflați. E ceea ce puteți să faceți pentru neamul nostru crucificat de nomadismul slavon. Să nu fie bibliotecă a lumii fără această carte! Cumpără și dăruiește un exemplar la biblioteca universității din orașul tău. Să știe întreaga lume că Basarabia și Bucovina sunt pământurile lui Stefan cel Mare și Sfânt! Mâine când aceste pământuri "cu mânăstiri și brazi" și "pline de grâne, pline de dor" vor fi din nou ale noastre, zi în care cred cu fiecare por al luminii sufletului meu, îți vei aduce aminte, pentrucă vremurile nu sunt departe, că ai făcut ceva pentru frații tăi români din Basarabia amenințați să dispară sub urgia Leviantanului Roșu. Libertatea lor va fi libertatea ta pentru că nu suntem liberi atât timp cât frații noștri și pământul deoființă cu candela lui Stefan cel Mare și Sfânt dela Putna sunt sortiți să dispară din istorie prin măsurile diabolice de rusificare a lor. Ascultă-ți inima frate Române. Ești liber și într'o țară liberă. Dacă tu vei tăcea pietrele cetăților de pe Nistru vor vorbi în locul tău. Dar va fi prea târziu pentru tine. Va fi târziu pentrucă esti om. Pentrucă ești Român. Pentrucă vorbești o limbă sfântă de sânge și lumină, de jertfă și dor, limba lui Stefan și Mircea. Si limba nu e vorbă numai, ci neam și credință.

Cartea costă 5 dolari, plus cheltuielile de expediere, și se paote comanda dela adresa:

CASA ROMANA
SI CAPELA
124 Montecito Oakland,
California 94610

D.I.

PLOUĂ...

Plouă pe ocna Jilavă,
Plouă cu stropi de otravă;
Ploaia, sub gene, îți strânge
Ploaie de lacrimi cu sânge.

Plouă prin coșuri-cuibare
Ciorilor croncănitoare.
Ploaia'n burlan se prelinge,
Focul în sobă se stinge...

Ploaia prin ziduri răzbește,
Sufletul mucegăiește,
Hoitul se'mpute în tină,
Inima prinde rugină.

Plouă... pe-o viață scârnavă...
Plouă... pe-o minte bolnavă...

Jilava, Noembrie 1958 **Gabriel NARUJA**

Richard Wurmbrand

MARX & SATAN

Crossway Books, Westchester, Illinois

Este cea de a 14-a carte a pastorului Richard Wurmbrand de când a sosit în lumea liberă, pe care nu ar fi apucat să o vadă niciodată, dacă un număr de credincioși protestanți din Norvegia nu l-ar fi "răscumpărat" pentru suma de 10.000 de dolari dela guvernul comunist din București.

Cartea este scrisă în limba engleză ca și precedentele și a apărut înprimăvara acestui an. A fost tradusă imediat în limbile: rusă, chineză, germană, română și slovacă, urmând să apară în toate cele 50 de limbi din țările de pe glob unde își are sedii și reprezentanțe CHRISTIAN MISSIONS TO THE COMMUNIST WORLD, organizație misionară și de luptă pe care a fondat-o și pe care o conduce neîntrerupt, ajutat de fiul său Mihai și de soția sa, Sabina.

Atât MARX și SATANA (dracul sau diavolul) cât și celelalte lucrări ale sale se pot comanda în Statele Unite la: LIVING SACRIFICE BOOKS. P.O.BOX 938, MIDDLEBURY, IN. 46540. Cei care vor să-l asculte, pot comanda la aceeași adresă casetele sale cu predici, care sunt până acum în număr de 32, dintre care două aparțin fiului și soției.

Iată lista cu toate cărțile pe care le semnează: TORTURED FOR CHRIST; REACHING TOWARD THE HEIGHTS; VICTORIOUS FAITH; THE UNDERGROUND SAINTS; THE WURMBRAND LETTERS; IF THAT WERE CHRIST WOULD GIVE TIM YOUR BLANKET?; SERMONS IN SOLITARY CONFINEMENT; IF PRISON WALLS COULD SPEAK; CHRIST ON THE JEWISH ROAD; ANSWERS TO MOSKOW'S ATHEISTS; 100 PRISON MEDITATIONS; WHERE CHRIST STILL SUFFERS și IN GOD'S UNDERGROUND.

Menționăm în mod special o a 15-a carte pe care nu o scrie el, dar este scrisă și tipărită prin grija guvernului Statelor Unite, după depozițiile făcute de el, în 1966 și care poartă titlul: "HEARING BEFORE THE INTERNAL SECURITY SUBCOMMITTEE OF THE UNITED STATES SENATE, 1966".

Toate aceste cărți prezintă o valoare documentară incontestabilă și doar într'una din ele --IN GOD'S UNDERGROUND-- s'au strecurat unele pasagii și aprecieri susceptibile de reconsiderare, lucru de recomandat pentru edițiile viitoare. Aceeași mențiune este valabilă și pentru cartea THE PASTOR'S WIFE, a soției sale și BETWEEN HAMMER & SICKLE, a fiului său.

MARX SI SATANA își are sorgintea într'o broșură publicată de autor înainte cu câțiva ani, în care făcea doar referiri la legăturile pe care Marx le-a avut cu diavolul după ce se lepădase de Dumnezeu. Autorul folosește termenul de "biserică a diavolului", locul unde sataniștii se închină diavolului, ceea ce făcea și Marx. Am considerat nepotrivit și blasfemic să numesc "biserică" un asemenea locaș, întrucât biserică este de esență strict creștină și privește exclusiv legătura dintre om și Dumnezeu. Recomand și autorului să adopte această idee, sau să găsească un alt termen întunecatului loc unde diavolul oficiază.

Apariția broșurei și răspândirea ei în întreaga lume, în cele 50 de limbi în care a fost tradusă, a stârnit violente atacuri la adresa pastorului, mai ales în Germania de Est, cât și în țările de după Cortina de Fier. Cartea MARX SI SATANA este atacată cu și mai mare vehemență și prima țară care o face este tot Germania de Est, unde publicația DEUTSCHE LEHRERZEITUNG din Berlinul de Est, sub titlul: UCIGASUL LUI MARX consideră cartea drept cea mai dușmănoasă și provocatoare lucrare scrisă vreodată împotriva părintelui comunismului și se complace totodată la atacuri ad hominem, la adresa pastorului.

Sprijinindu-se pe o documentație uimitor de bogată și absolut verificată și după ce arată că o treime din lume astăzi, este marxistă, adică comunistă sau dominată de comunism, el invită pe toți cetățenii lumii să cântărească cu toată seriozitatea și răspunderea gravitatea situației raportată la dovezile ce aduce, îndemnându-i să hotărască singuri ce au de făcut și ce drum să aleagă.

Cartea MARX SI SATANA servește cauza creștină și ordinea morală în lume. Numai un monstru care și-a vândut sufletul necuratului putea scrie acum o sută și ceva de ani că: "IDEEA DE DUMNEZEU ESTE NOTA FUNDAMENTALA A UNEI CIVILIZATII PERVERTITE. EA TREBUE SA FIE DISTRUSA".

Dacă nu am reda decât atât din OPERELE lui Marx și ar fi suficient pentru a ne face o părere și a realiza cât de amenințată este temelia creștină a lumii. Iată dece denumirea de IMPARATIE A DIAVOLULUI, peste tot unde domnește comunismul, este dreaptă și cutremurătoare, iar răspunderea noastră în fața lui Dumnezeu și a posterității este imensă.

Recomandăm tuturor cartea pastorului Wurmbrand, inclusiv -și poate mai ales- comuniștilor.

Victor CORBUȚ

ŞTEFAN MUNTEANU ÎN CĂUTAREA SPAŢIULUI PIERDUT

—Dumitru ICHIM—

Inainte de a proni "în căutarea spaţiului" la Stefan Munteanu dăm câteva date biografice. S'a născut pe 4 Noiembrie 1926 în Caracal, judeţul Olt. Urmează cursurile Colegiului Naţional "N. Filipescu" şi ca elev prezintă prima expoziţie personală reprezentând grafică de şevalet, ilustraţie de carte şi caricaturi. Studiază apoi la Institutul de Artă Teatrală şi Cinematografică "Ion Luca Caragiale" având profesori pe Eugen Schileru şi Victor Iliu. Din 1954 îl găsim pictor animator la Studioul Cinematografic "Bucureşti", iar din 1959 lucrează în acest gen ca scenarist pictor şi regizor.

Din cele vreo 18 filme ale lui Stefan Munteanu cităm: "Căsuţe ascunse", "Zgribulici", (premiat la Festivalul Internaţional dela Veneţia, 1962), "Electronicus", "Petrică şi încă cineva", "Punctul", "Dimensiuni" (premiul la Festivalul Filmelor dela Bergamo, 1966 pentru cel mai bun autor), "Terra", "Aventura în albastru", "Domnişoara Vrăjitoare", "Medievală", "Miraj", "Elefantul invizibil", "Să visăm aripi", "Asteroid", "Pe un picior de plai", "Invenţia", "Volare necesse est" şi "Vade mecum" (premiat cu diploma Festivalului Internaţional de Filme din Triest, 1972). Din nenumăratele articole apreciative la opera cineastă a lui Stefan Munteanu, din ţară şi străinătate, ne oprim (enumerarea ar lua câteva pagini) la numărul 120 al revistei de specialitate din Franţa "Cinema 67" redând un fragment dintr'un amplu reportaj prezentând Festivalul Internaţional al Filmului care avusese loc la Cracovia: "...deja, anul trecut, la Mamaia, Stefan Munteanu se dovedise unul din realizatorii români care promiteau CEL MAI MULT (sublinierea noastră). El a realizat, în general, aşteptările noastre, pentrucă, în acest an, cu "La Terre", el face o disertaţie grafică pe o mică povestire filosofică a cărei idee generală ar putea fi rezumată astfel: lupta permanentă între viaţă şi moarte, în ansamblul naturii. Este o temă simbolică, solicitând un grafism de aceeaşi natură, în cadrul căreia Munteanu opune, în mod constant, unei linii negre de cărbune, care încearcă să distrugă toate manifestările vieţii, florile multicolore. Iată, într'adevăr un realizator care posedă un grafism şi mai ales idei grafice interesante. (...)"

Efervescenţa spiritului lui Munteanu în polivalenţele exprimării este pur şi simplu eclatantă. Paralel cu activitatea de regizor, scenarist şi pictor de desene animate îl găsim prezent ori şi unde vocala lirică a poesisului se întâlneşte cu magia liniei, urmând vraja onirică a inconştientului în povestea lumii din tuş şi peniţă. Spicuim câteva din expoziţiile de grafică a lui Munteanu: Predeal - 1948, Bucureşti - 1957, 1960, 1968, Roma - 1972, Atena - 1973, Livonia, Michigan - 1974, San Francisco, California - 1975, Oakland, California - 1976, San Francisco - 1978, München, Germania - 1980, Los Angeles - 1981.

Ca poet şi scriitor, pe lângă valoroasele contribuţii la publicaţiile ce apar în exil, la care a adăugat, cu jerftă financiară, bijuteria "Micron" enumerăm doar câteva titluri de cărţi din cele care mi-au parvenit, deşi lista nu este completă: "Zăpezile violete" - 1976, "Povestiri într'un milimetru" - 1977, "Căsuţa poştală" - 1977, "Liceul militar" - 1977, "Un nor cu număr de provincie" - 1978, "Vacanţa de seară" - 1979, "Cerul în buzunar" - 1980, pictopoeme: "I beg to differ" - 1979, albume cu desene: "All right" - 1976, "Dreams" - 1980, "Floarea şi buruiana" - 1978, etc.

Dotat cu un intelect sprinten, cu o cultură diversă, fluent în câteva limbi moderne, cu acces la greacă şi latină pentru Stefan Munteanu darul cu care vrăjeşte ochiul prin peniţă şi tuş este nu numai oficierea unei vocaţii spre care s'a născut să o exprime, ci o responsabilitate obsesivă şi chinuitoare în odiseea spre "spaţiul peirdut".

O bună parte din opera lui Stefan Munteanu tratează cu predilecţie această idee filosofică a căutării "spaţiului pierdut" al lui "ens - istare", ca o "reamintire a Fiinţei", folosind expresia din "Rostirea esenţială" a lui Constantin Barbu, fiul autorului "Jocului secund".

Dacă ne-am opri numai la poemele şi desenele atât de sugestive din "Sintaxa aerului" (Editura Micron, Los Angeles, 1981) ar fi poate de ajuns să ne facem o idee în mare cum simbolul adus prin slove reverberează prin liniile de tuş ale peniţei, nu epuizând în desfăşurare toate râurile ideatice, ci deschizând şi sugerând orizonturi cosmotice cugetului aplecat asupra a ceea ce este temei şi noimă. Uneori o face cu ajutorul negativului de film, cu lumini aspre şi amare, dar nu desnădăjduite, ci surâzânde: "semnalele ţigărilor, mirosul evadat din respiraţia paharelor, râsete cu încălţămintea groasă, toate, ba chiar necunoscutele ecuaţiei divertismentului căzute sub masă, paralelipipede erotice, o viaţă are omul, pe trotuar, se mai găseau câteva bucăţi sparte din lună, salutăm". (Sâmbătă seara, pg. 5) Disecţia aceasta a cronomorficului o găsim şi în "Party" cu o lume n'aş zice caricaturizată, ci doar pocită din interior, banală, falsă, acţionând epidermial şi numai la acest nivel hyleast. La fel, în "lad, pluralul" "forma substanţială" de care aminteşte Aristotel îşi pierde dinamismul genuin şi caracteristic, ispita "deformării" actualizând potenţele unui mediu epigonic cum poate fără să vrea Bernard Russell l-a văzut prin "atomismul logic" în care lucrurile se dizolvă în "sense data", ori Ludwig Wittgenstein prin "faptele" care sunt "pictate" cu propoziţii. Parabola florii din poezia lui Munteanu e concludentă. Floarea e dusă într'o casă de oameni bogaţi unde se pare că ar avea de toate pentru că trăieşte între "lucrurile lor de preţ". Valorile fiind inversate "floarea a uitat să bea apă, a uitat să trăiască" şi a vieţuit până când "s'a stins de urât" (Biografie, pg. 7)

Starea "ensistenţială" ca "reamintire a Fiinţei", sau căutare a spaţiului luminii pierdute o găsim exprimată la Stefan Munteanu printr'un joc metaforic uneori de o îndrăzneală eclatantă şi onirică, ţâşnind artezian ca o sevă sonoră filigranând simbolului potenţe inimaginabile. Cromaticul liric din cărţile de poezii "Cerul în buzunar", "Pragul", "Ceaţă londoneză", "Armura de staniol" şi celelalte cred că l-am putea înrudi analogic cu cel al peliculei lui Ingmar Bergman care atât de remarcabil a redat expresionismul nordic, prin ironie şi imaginea senzuală şi crudă a "tărâmului celălalt" din noi sau metafizic. Ne gândim, în special, la filmele: "Pecetea a şaptea" (1956), "Fragii sălbatici" (1957), şi faimoasa trilogie formată din: "Printr'o sticlă întunecată" (1961) - aluzia e făcută direct la cuvintele lui Pavel din Tars că acum vedem şi cunoaştem cele de dincolo ca printr'o sticlă întunecată, iar atunci le vom vedea faţă către faţă -, "Lumina de iarnă" (1962) şi "Linistea" (1963). Si la Ingmar Bergman găsim o căutare a "spaţiului pierdut" şi pentru a preciza şi mai clar, acest "spaţiu pierdut" nu e ceva ca un plus al omului, ci e însuşi centrul lui de gravitaţie ensistenţial şi teandric de care s'a îndepărtat şi alipirea de alt centru, fals şi iraţional de pe coaja lucrurilor producând o pervertire a afectelor.

Chiar în pesimismul cel mai acut atât în poezia lui Munteanu cât şi în filmele lui Bergman se văd anumite străfulgerări din orizontul onticului, dând pesimismului un caracter de cadru, de subliniere apofatică a luminii. Omul e provocat la Bergman la un joc de şah, sau de badminton cu destinul şi iese victorios, iar simbolul porumbelului nu e chiar întâmplător. La Munteanu destinul apare ca un vatman, o replică modernă a luntraşului Caron, în poezia "Călătorie". Când cele două personaje, bărbatul şi femeia, îmbrăcate în alb, atenţie la spusul ce ni-l aduce simbolul albului, părăsesc la capătul liniei de tramvai pe vatman, s'ar părea că au fost înfrânţi de un destin implacabil. "Să căutăm un doctor..., repede...,spunea bărbatul. Ba deloc...E acolo un petec de iarbă albastră..." (Călătorie). Ca şi în "Mioriţa", vedem cum "câmpul gol" este transfigurat, albastrul idealului şi al spiritului trecând dincolo de râsul de unul singur al vatmanului, prin vederea celor "nevăzute".

Varietatea graficii şi picturilor lui S.Munteanu cuprinde o gamă atât de bogată încât nimic din ceea ce este uman nu îi este străin. Inspiraţia, ingenuozitatea, doina sau rock-ul liniei, fac ca acele "promisiuni" artistice ale lui Stefan Munteanu, sesizate de revista pariziană" "Cinema 67" să le vedem realizate, ceeace nu înseamnă că Stefan Munteanu s'a mulţumit cu ştacheta ridicată. Stefan Munteanu este o mândrie pentru noi Românii din ţară cât şi pentru cei ce neam atârnat harfele în sălcii pe râul unui Vavilon din Europa sau America. Dela "Zâna Mirării" am aflat că în Noiembrie va împlini 60 de ani. Deci 60 de ani mai tânăr!". Cuvântul Românesc" ridică o slovă cu urări de sănătate şi închinând întru sărbătorirea din duhul lui Poiesis îi urează lui Stefan Munteanu: "La mulţi şi fericiţi ani!" □

POEZIE NEPUBLICATĂ

Mica mea Zâna Mirării
mă întreabă ceasul zării
Nu îl văd, e-ascuns de nori
Suntem veşnic călători

Degetul Zânei mirării
îmi arată faţa mării,
hipodromul de căluţi,
peştii mari şi mici şi muţi

Degetul alege-o casă
şi'ntrebarea nu mă lasă
pân' nu spun cine-i în ea
şi înc'o mie alăturea

Mica mea Zâna mirării,
S'a făcut de ceasul serii
Părul s'a făcut argint
De ce crezi că eu te mint?

Mă întrebi de adevăr
Este prun sau este măr?
Poţi fi, oare, fericit
lângă un posac sucit?

Ştefan MUNTEANU

CARTEA ROMÂNEASCĂ ÎN EXIL

- trei decenii, zeci de edituri, sute de titluri -

SCRIITORUL PAUL GOMA

—Ion NEGOIȚESCU—

Dela Ostinato (1971) la Bonifacia (1986), scrierile lui Paul Goma, fie că sunt romane sau nu, au un sezisant accent autobiografic. Uneori el ne oferă de-a-dreptul pagini de Jurnal sau Memorii, cuprinzând evenimente de interes net istoric, la vremea lor notorii prin atenția ce li s'a acordat de către mass media și în care personalitatea autorului s'a manifestat impetuos. Dar oricât de obsedat de propria lui existență, ce constituie o temă esențială a scrierilor sale, Paul Goma nu a devenit romancier numai pentrucă viața lui însăși i-a pus la dispoziție materialul vrednic de a fi preluat de literatură, după cum nici nu s'ar putea spune că el a trăit conform unor predispoziții fabuloase. O coincidență mai degrabă nefericită a împletit, în cazul său, literatura cu viața. Paul Goma nu și-a modelat în nici un fel existența, pe care în primul rând el a fost nevoit să o suporte, cel puțin până în miezul maturității, ca pe o succesiune neîntreruptă de nenorociri fie familiale fie naționale, neavând însă a răspunde decât de tăria morală cu care le-a întâmpinat. Paul Goma este unul din acei scriitori care cred ferm în dreptate și adevăr și ca atare își asumă sarcina de a semnala și înfiera prin condeiul lor nelegiuirea și minciuna. Aparținând unei epoci și unei societăți în care dezumanizarea ia proporții colective, datorită chiar principiilor ce le animă, el vizează mai puțin aspectele individuale ale răului și mai mult crima politică patentă, în sensul că făptuitorii reprezintă organizația, instituția, sistemul care îi determină la faptă și care deci poartă principala vină a comportamentului și acțiunii lor. Meritul artistic deosebit al lui Goma constă în capacitatea sa de a surprinde momentele cele mai acute și intense ale criminalității sociale promovate de orânduirile marxist-utopice, spre a le reda cu o minuție și o exactitate proprii individualității. El este un excepțional poet al cruzimii, întrucât există o corespunzătoare poezie, iar atitudinea sa față de cruzimea considerată în autonomia, în fenomenologia ei, garantează modernitatea operei sale, în măsura în care modernitatea în sine poate alcătui o valoare.

In literatura noastră contemporană, opera lui Paul Goma deține un loc ce trebuia cu orice preț ocupat de un autor în stare a consemna fără nici o sfială acea realitate, căreia altfel îi era interzis a-și privi chipul în oglindă și, prin scriitori oricât de remarcabili câteodată, precum Marin Preda, C. Toiu, D.R. Popescu sau Augustin Buzura, își aproximase doar ori chiar inventase figura. Oricât de verosimilă și convingătoare artistic, ancheta politică din Cel mai iubit dintre pământeni nu apare decât ca un episod într'o desfășurare istorică deschisă, amendabilă. In romanele lui Goma însă, nimic nu este episodic, amendabil, reparabil, căci totul ține de un sistem închis prin însăși natura sa și care se implică deci în toate încheieturile lui, numai spre interior, deci schizofrenic.

Ancheta nu se mai restrânge la cauzele penale, în particularitatea lor, ci se proliferează ca fenomen social general: ea există oricând și oriunde, pentrucă lumea se compune acum doar din anchetați și anchetatori. Goma însuși, ca persoană istorică, nu acordă nici cel mai mic credit moral, în textul memorialistic Chassé-croisé (1983), spionului care a refuzat să-l asasineze. Intreaga lui literatură se instituie justițiar, înafara oricărui pesimism ori optimism.

Prin modernismele la care face apel în unele romane, dar mai cu seamă în primul, și care se explică poate prin influența ce au avut asupră-i amicii săi, oniricii, la rândul lor tributari noului roman francez, Paul Goma își aranjează de fapt un fel de alibi ficțional. Căci el rămâne întotdeauna ceea ce funciar este: un autor naturalist, care se bazează numai pe realitatea imediată, problematizând-o - în cazul său, prin considerente politice-, adică pe experiența proprie sau pe document. Acolo unde experiența proprie nu ajunge, căci ea nu poate îmbrățișa totul, or el vrea să dea seamă despre totul, despre toată grozăvia penitenciară, intrinsecă sistemului, el se documentează cu scrupulozitate. Zguduitorul roman Patimile după Pitești (1981) este rodul unei astfel de documentări. Supus pretutindeni experienței personale, pe care o utilizează ca pe un document, nu însă experienței interioare, subiective, căci el este prin excelență un scriitor obiectiv; supus apoi documentului propriu zis, ispitit însă de romanesc, dela care împrumută procedeele moderne (monologul interior, schimarea perspectivei narative din punctul de vedere al persoanei, timpului și locului)- și nu numai ca un alibi pentru document, Goma renunță cu vădită nostalgie la personajele pitorești sau funambulesc literare (un țigan deștept și simpatic în Ostinato, un lipovean stupid și șmecher în Garda inversă (1979), o Lila Piper malițioasă și francă în Bonifacia, o Vanessă candidă și enigmatică în Chassé-croisé), memorabile individualități, deși portretul lor nu depășește creionul , căci vocația sa cea mai onorată îl mână spre produșii colectiv stigmatizați ai ororii și cruzimii.

Firește, nu numai realitatea socială a oferit autorului Patimilor după Pitești și al Gherlei (1976) un material extraordinar: extraordinarele pagini de sadism din aceste romane se datorează deopotrivă fascinației exercitate de cruzime și oroare asupra scriitorului. Portretul bătrânei în suferință, din Garda inversă, o dovedește. Insă ceea ce distinge, în tratarea cruzimii, pe Paul Goma de marchizul de Sade este, înafara faptului că autorul din secolul al 18-lea pornea dela setea de eros iar contemporanul nostru dela revolta morală, - atitudinea estetică. La Sade, motorul principal al creației îl constituie imaginația - literatura sa fiind un formidabil substitut al realității inexistente, spre a o exalta. La Goma în schimb, imaginația joacă doar un rol secundar, ajutând la interpretarea realității formidabile și abhorate, spre a o condamna pentrucă există și determină creația.

In viziunea lui Paul Goma, societatea comunistă, ca utopie penitenciară, se caracterizează înainte de orice prin modul crud de a considera omul. Propunându-și drept ideal "omul nou", ea devine o societate militant pedagogică, a cărei pedagogie se practică mai eficace prin tortură fizică și morală, în lagăre și închisori. Paradigmă a utopiei comuniste, penitenciarul este locul privilegiat de desfășurare a cruzimii, scena perpetuu luminată, în centrul domeniului ei tenebros. Nu întâmplător, naratorul din Patimile după Pitești e un spectator căruia scaunul din lojă i-a fost atribuit din pricina infirmității lui, astfel paradoxal dezirabile. Si fără îndoială, spectacolul acesta pedagogic evoluează optim în penitenciarele organizate ca un falanster, prevăzute cu celule, coridoare, ferestre oblonite, zarcă, izolare, astfel ca torționarii și victimele să-și execute ceremonialul într'un cadru cât mai stringent simplu. Bătaia finală, expusă de Paul Goma în Gherla, cu tot dichisul, precum o adevărată ceremonie care nu admite licențe, își capătă tocmai prin aceasta semnificația estetică, înscriindu-se în literatura noastră ca o realizare artistică de prim ordin și - mai cu seamă! - inevitabilă.

Lesne de înțeles, literatura lui Goma este amenințată în însăși structura ei, ori de câte ori scriitorul cedează seducției publicistice. In tratarea exclusivă a cruzimii el nu-și pierde însă niciodată controlul și chiar vulgaritatea convine, în asemenea situații, finalității artistice. Iată de ce, scrierea sa cea mai pură, mai copleșitoare este romanul Patimile după Pitești. Căci deși acest roman se încadrează în literatura revoltei, irezistibil profesată de dânsul, Paul Goma a reușit să-și reprime cu desăvârșire de astă dată sentimentele de umanitate, ca să zic așa, asigurând scrierii lui o rigoare pe măsura supliciilor consemnate, amestecul sferei torționare cu sfera victimală scoțând și mai bine în evidență sensul pedagogic, marxist-utopic al torturii. Utopică acum, adică abstractă ca un cod inventat de om dar nu având în vedere omul, tortura astfel practicată nu-și etalează decât fața-i sadică - cealaltă față, masochistă, lipsindu-i. Stiința lui Freud, tipic umanistă, nu are ce căuta în Utopii. Iată și motivul pentru care Paul Goma s'a simțit obligat să o ignore - nevrând să afecteze concepția creatoare a unui scriitor politic prea instruit în privința obiectivelor de atins.

Dacă Bonifacia apoi, cu cel mai pregnant personaj feminin din creația sa, ar fi fost neliniștitor fermecătorul roman de dragoste pentru care autorului i-au stat la dispoziție destule elemente și destulă proză grațioasă - și mă refer la temă și la implicațiile ei obișnuite -, Goma nu ar fi plasat în măruntaiele lui bomba care să-l facă să explodeze. □

ADAGIO

A nins cărarea din povestea noastră de demult
Si'n vraf de vremi uitate, s'a stins și amintirea,
Imi cântă la fereastră pe harpe reci, iubirea
Si vântul viscolește povestea ce-o ascult.

A nins în suflet frigul, chemările și viața,
Si ghioceii albi ți-au mângâiat obrajii,
Iar bulgării cei negri ți-au fost la nuntă pajii
Si vălul de mireasă ți-a fost atuncea ceața.

A nins și te-am căutat prin "ierni de suferință"
Si te-am găsit tristețe'n spitalul de nebuni,
Iar ochii tăi cei negri priveau ca doi lăstuni,
Doi ciocli'naripați pe căi de pocăință.

In părul mătăsos ce-am mângâiat odată,
A nins din colbul iernii "tăcerile de lut"
Si'n sufletu-ți, pustiul, culcușul și-a făcut.
Ciocnind de zor sicriul, cad bulgări din lopată.

Omero ORĂȘIANU

DEOCAMDATĂ, NUMAI ȚIE

Ce târziu am observat că nu mai eram și ce normală mi-a
apărut întâmplarea
ce-a îngrozit pe-atâția făcându-i să se clatine-
moartea mi se pare acum pâinea și sarea.

Cine rupe din pâine trebue să 'nghită bucata
cine a înmuiat în sare va afla gustul ei
peste toate vorbele noastre descărnate
ca peste-o esplanadă - zborul rotat al unor porumbei.

Ce târziu am aflat că nu face nimic
că nu e nici măcar o dramă, darmite-o tragedie
să dispari așa, dintr'o dată, la un semn
ce ți se-arată deocamdată numai ție.

Dorin TUDORAN

HYPERION

Centrul de promovare a cărții românești

NOUTĂȚI

DORIN TUDORAN

De bună voie
AUTOBIOGRAFIA MEA

PREFAȚĂ în formă de scrisoare (fragment)

Iartă-mi aceste gânduri, în aparență departe de versurile tale,însă de fapt datorite lor,căci scrise pe marginea lor, izbucnite din Crăciunul copilăriei pe care tu mi l-ai pus dinainte ca o farfurie cu zăpadă și cântece.Iți mulțumesc deci pentru dar și iți urez din tot sufletul,dragă poete,un An Nou fericit printre locurile străine care au știut să ne dăruiască idei și bandaje cu care să ne legăm,cel puțin rănile. Cu mult drag,al tău vechiu

Vintilă HORIA

Madrid, 20 I 85

Fragment din prefața autorului

24 Iulie. Aeroportul Otopeni. Ne tremură totul: mâini, voci, picioare. Câteva rude și câțiva prieteni, ce-au riscat enorm neîntorcându-mi (ca atâția alții!) spatele nici o clipă în acest coșmar de ani și ani, sunt cu noi.

Femeia care plânge în brațele mele a împlinit 70 de ani. E bolnavă și n'a fost vreodată fericită. E singură. Cu plecarea mea intră într'un timp atroce al gramaticii suferinței. Unul contopind prezentul, trecutul și viitorul într'o singură secvență: Mai Mult ca Perfectul Singurătății!

Plâng, căci e ultima oară când o mai văd. Simt. Simte. Stie.

E mama mea.

Trecem dincolo de ei. Ultimele gesturi, ultimele cuvinte. Si ultima neghiobie: mi se reține o carte - Colecția de cântece românești alcătuită de Kiriac. Smulg cartea din mâna ofițerului și, peste balustrada ce desparte de câteva clipe viața mea de dinainte și ce a mai rămas, pun cartea în mâna mamei mele. E cartea din care ea, sărmană profesoară de muzică - de dexterități, cum se spunea pe vremea școlii mele! - m'a învățat colinde, rugăciuni, marile imnuri ale Românilor, romanțe. E cartea din care s'a născut o bună parte a sufletului meu. Imi jur, printre lacrimi, încă o dată, să nu uit nimic! Să n'o las pe Alexandra să-și piardă limba maternă. Va avea acest abecedar "de suflet și simțiri"!

Ofițerul strigă în continuare. Nu prea înțeleg bine ce. Disting, însă, clar, la un moment dat: "Tovarășu'!"

"Domnule!", îi răspund, "Domnule!"

Amuțește.S'a trezit!

Trecuți de ultimul control, ne prăbușim istoviți pe niște scaune. Fac un efort și mă ridic. Plec, cu fetița, spre toaletă. Imi scot ochelarii, mă spăl pe față cu apa ce șiroiește din robinetul elegant - pentru export! - Imi îndrept spatele și privesc în oglindă. Mie - care n'am memorat niciodată o poezie de-a mea! - îmi vin în minte (în fața acestui chip descompus de miopie și de apa ce-l scaldă), îmi bat celulele creierului niște versuri:

"Imi strâng capul în mâini - / printre degete-mi curg /câteva foste trasături ale chipului: /câțiva munți s'au prăbușit / câteva mări au secat / și toată această hartă răvășită /zvâcnește în palmele mele /ca o cenușă încă fierbinte. / In rest - nimic deosebit. / Cu puțină îndemânare / lăcuită cu finețe, / harta asta / mai poate fi luată în seamă / o vreme Eldorado!"

Am vreme să gândesc doar atât: nu sunt aidoma acestui poem al meu - sunt el! Iarăși:

"Să ne ridicăm - / n'am sărutat bocancul / talpa lui cu ținte /iat-o depărtându-se. Până acum /n'am făcut altceva / decât s'o simțim răvășindu-ne chipul / acum avem răgazul s'o vedem: / pierzându-se'n-sus / pare chiar bolta cerească. / De vrem / putem distinge chiar carul mare - / răstignită pe bolțile lui / viața noastră încă / pâlpâie. // Iți mângâi obrazul /șoptindu-ți: să ne ridicăm."

Imi mângâi obrazul. Mă îndrept de spate. Pentru a doua oară în viață mi-e teamă că am înebunit. E și ultima?

In așteptarea viitorului buletin cititorii sunt rugați să ne precizeze prin comenzi titlurile operelor pe care le doresc

HYPERION
4 R, DU GEN.H.BERTIER
92.200 NEUILLY S/ SEINE
FRANCE

(1) Doresc să primesc buletinul asociației D-voastră în vederea achiziției:
☐ ocazionale periodice ☐
a cărților românești care m'ar interesa.

(2) Prefer lucrările:
☐ literare istorice ☐ științifice ☐

(3) Texte românești inedite putând interesa pe editori
☐ îmi sunt cunoscute nu-mi sunt cunoscute ☐

NUMELE.. SEMNATURA:

ADRESA..

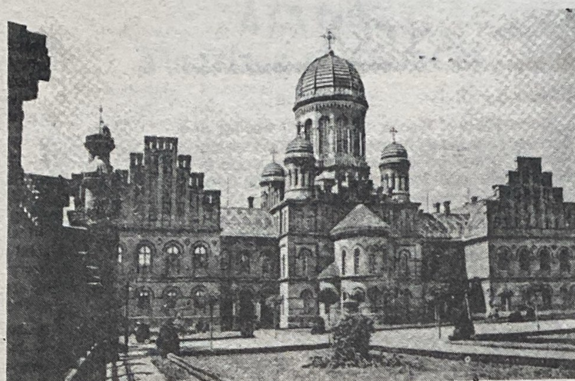
ACESTE DOUĂ PAGINI, OFERITE GENEROS DE "CUVÂNTUL ROMÂNESC", APAR SUB ÎNGRIJIREA ȘI RESPONSABILITATEA ASOCIAȚIEI "HYPERION"

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - Mihail EMINESCU

...DE CÂND RUŞII TE PRĂDARĂ /N'AVEM SOARE, NICI HODINĂ/ FĂRĂ TINE N'AVEM ŢARĂ, BUCOVINĂ, BUCOVINĂ...
Vasile POSTEUCĂ

28 Noembrie 1918 - 28 Noembrie 1986

REŞEDINŢA METROPOLITANĂ DIN CERNĂUŢI
(astăzi facultate de istorie comunistă)

Asociaţia prin corespondenţă
"PRO BASARABIA ŞI BUCOVINA"

Roagă pe toţi cei care dispun de fotografii, manuscrise, articole, decupări sau amintiri despre marele mutilat al celui de al doilea război mondial Alexandru Cristescu, mort la 1957 în Franţa, să le trimită la adresa: Nicolas Loupan, Boîte Postale 1007, B—1000 Bruxelles 1.

S c o p u l: publicarea la Editura Nistru din Bruxelles a unei cărţi cu şi despre sublocotenentul ALEXANDRU CRISTESCU.

BUCOVINA-ÎN LITERATURA EXILULUI

——Nicolae LUPAN——

In cele ce urmează, voi căuta să sintetizez gânduri şi sentimente purtate de pribegi români în cele patru zări ale lumii. Si dat fiind faptul că Noembrie este luna Bucovinei în cadrul Marii Uniri dela 1918, încerc să-i prezint, cu precădere, pe cei originari din "vesela grădină" alecsandrină.

Si n'aş putea să nu încep cu unul dintre cei mai distinşi reprezentanţi ai ei: Vasile Posteucă, astăzi un mult regretat poet, publicist şi orator. Vasile Posteucă, deci, care, cu ocazia dezvelirii, la Vatra Românească din Canada, a Troiţei celor morţi în Siberia, îşi începea cuvântul de rigoare cu patetismu-i caracteristic de naţionalist român neîntrecut:

"Ocupând, la 28 Iunie 1940, Bucovina de Nord şi Basarabia, Rusia Sovietică s'a năpustit asupra populaţiei noastre cu măsuri de nemaipomenită teroare. Pentru a crea climatul de neagră mizerie, floarea ţărănimii noastre a fost direct ucisă sau ridicată şi deportată în Siberia. Sub acuzaţia de a fi "burjui", deci gospodari de frunte, ţăranii noştri au fost ridicaţi bandideşte, în miez de noapte, pe nepusă masă, cu câteva ţoale şi un dărăb de pâine, şi aruncaţi în trenuri de vite, în condiţii de nedescris, pentru a fi duşi în pustiile şi frigurile siberiene, şi lăsaţi acolo, uneori în mijloc de iarnă, fără apă şi adăpost, să înceapă o viaţă nouă, adică să moară de foame şi frig..."

Originar din satul Stăneşti, astăzi rebotezat în Stanivţi, Vasile Posteucă şi-a cântat toată viaţa în vers de poezie dorul de meleagul natal: "Bucovină, Bucovină, / Plai de basme şi de stele / Te-a scris dorul cu lumină / pe cerul inimii mele... / Cu penel de vis subţire / Creşti în patru zări: grădină, / Prag sfinţit de mânăstire, / Bucovină Bucovină... / Mă adun în amintire / Si te-aud plângând străină, / Până'n stepele sibire, Bucovină, Bucovină... / Buga dela Putna sună / De străbate tot norodul; / Geme'n cripta lui străbună / Domnul Stefan Voevodul.../

Si pentrucă în acel Mai al lui 1964, Vasile Posteucă duse vorba la "ţăranii noştri ridicaţi bandideşte", gândul mă duce la un compatriot şi prieten de-al lui din satul vecin Tereblecea, "gospodar de frunte", Dumitru Nimigeanu, care-şi varsă uneori şi el amarul înstrăinării sub formă de versuri: "O, Tara mea.../ ai fost frumoasă, / ai fost bogată O, mama mea Bucovină, dece eşti înstrăinată?.../

"Româncă de pe malurile Siretului, din mândrul şi înstăritul sat Tereblecea - Bucovina, - scrie revista de cultură şi artă Cetatea Luminii din Brazilia, - Doamna Eglantina Daşchevici, cunoscută autoare de cântece populare şi poezii patriotice, puse pe note, discuri şi executate la pian ne-a dăruit, cu talentul şi dragostea ei de neam, două volume de poezii intitulate Tara mea".

Voi spicui doar câteva rânduri din versurile consacrate ţăranului român: "Eu, Moşnean Român, cu frunte'ntunecată gem de jele, / Si'ndoit de durere, plâng amarul ţării mele, / Duşmanii ţării mi-au luat ogorul, pe care am crescut, / Ogorul, pe care cu sfinţenie din moşi-strămoşi eu l'am avut..."

Iar un alt Român pribeag, tot din Bucovina, dela Voloca de lângă Cernăuţi, Dumitru Paulescu, stabilit de 42 de ani în Brazilia scrie în revista Cetatea Luminii pe care o şi redactează: "Ridică-te la luptă, Bucovină, / Ridică-te la luptă ţară muşatină, / Cu Dragoş şi cu zimbrii Moldovă tu de sus. / Strânge-ţi toţi arcaşii dulce Bucovină, / Tăranii credincioşi, ţăranii lui Isus. / Altar străvechi cu candeli, balade din bătrâni. / Ogor slăvit în ceruri, grădină ca un rai. / Ti-au frânt în două trupul, satanicii păgâni. / Curg lacrimi, curge sânge, pe strămoşescul plai/.

Acum doi ani, la editura Nistru din Bruxelles a apărut, sub umila mea îngrijire, antologia Pământuri Româneşti. O lucrare ce numără aproape 400 de pagini şi ai căror autori, cum ar fi Dinu Zamfirescu, Alexandra Sever Pop, Ilarie Mintici, Gheorghe Buznea, Doru Novacovici, etc., de rând cu Basarabia scriu şi despre Bucovina. "Pământuri Româneşti", deci, din care am şi ales strofele ce urmează: "Bucovină Româncuţă / cu ochi vii, două scântei, / i-ai ascuns sub năfrămuţă / că tot curg lacrimi din ei. / S'ai fugit speriată în codru / să te-ascunzi la sânul lui / căci îţi cunoaşte amarul / şi ura muscalului. / Până-i codrul fi pe pace, / tu eşti fiică de Român, / taci şi tu cum codrul tace. / Cei din stepă nu rămân. / Murmură o doină'n noapte / că muscalii n'o înţeleg / ş-ai să simţi prin tainici şoapte / că-i cu tine Neamu'ntreg!/ Doamne, ajută Româncuţa / cu ochi vii, două scântei, / să ridice năfrămuţa / Să surâdă ochii ei!/.

Am început această emisiune cu Vasile Posteucă şi vreau s'o termin tot cu el, care, ca pribeag îi dedica lui Aron Cotruş, un alt pribeag, trei strofe intitulate şi ele "Pribeag", din care o reţin aici doar pe ultima: "De-o fi un ceas şi noi nu-l vom pricepe / Si ne-om lăsa moşia la străin, / Ne mânce cânii inima prin stepe.../ Acum şi'n vecii vecilor, amin!/. ☐

Materialele pentru această pagină -articole, documente, fotografii- se trimit la adresa: Nicolas Loupan, Boite Postale 1007, 1000 Bruxelles, 1 Belgique.

După 37 de ani de colectivizare

Da, au trecut 37 de ani dela acea noapte de vară a lui '49, noapte a deportărilor masive în vederea înregimentării agriculturii din Basarabia şi Bucovina. 37 de ani de răpire a ceea ce avea plugarul mai scump pe lume: libertatea de a-şi lucra singur bucata lui de pământ. 37 de ani de faliment şi eşec al agriculturii sovietizate cu tot programul ei alimentar de azi, care, printre nenumăratele lui "înţelepciuni" ne dă şi una privind "crearea condiţiilor necesare pentruca fiecare familile, ce trăieşte la sat, să poată avea sector pe lângă casă, să crească vite şi păsări..."

Nu le-a crescut oare plugarul nostru de când lumea, fără a-i spune cineva că trebue să le crească? Nu erau oare în satele basarabene ţărani ce aveau mai multe oi decât are azi o brigadă sau chiar un colhoz întreg? Aveau pentrucă erau păşuni pe moşia fiecărui sat. Dar în zilele noastre unde să-şi pască omul vaca sau oaia când au fost distruse fără milă toate izlazurile şi costişile?

Astăzi se bravează cu aceea că statul le-a dat ţăranilor aşa zisele loturi de pe lângă casă. Nu erau ele, aceste loturi, ale lor de când lumea? Inorice caz, dela împroprietărirea de după primul război mondial, împroprietărire făcută sub regele Ferdinand I, cu siguranţă că erau ale lor!

E foarte uşor să dai cuiva ceva ce nu-ţi aparţine. Nu e greu să pui în circulaţie şi nişte maşini moderne de calcul pe ale căror urme se conchide cu suflet de poet că, dacă ar fi adunate la un loc toate loturile particulare din republică, în faţa ochilor noştri s'ar aşterne un câmp de 190 mii de hectare!" Cine vrea crede, cine nu vrea - nu crede.

In orice caz, valoarea producţiei achiziţionate de pe amintitele sute de mii de hectare "ar putea fi în acest an cu 6 milioane de ruble mai mare decât în anul precedent". Exact ca în arhicunoscuta anecdotă ce ia în derâdere statisticile sovietice: anul acesta e mai prost decât cel trecut dar mai bun decât anul viitor! Gluma-i glumă, dar amintita producţie achiziţionată de pe numai circa un procent din suprafaţa totală a terenurilor agricole constituie 30% din producţia globală colectivă şi de stat!

Astăzi, în principiu, supraveghetorii achiziţiiilor de pe sectorul particular se declară mulţumiţi de starea de lucruri dela faţa locurilor, unii dintre ei lăudându-se mereu în ziare şi la radio că rolul gospodăriilor personale creşte mereu. Cum ar fi cazul, să zicem, şi în fostul meu raion de baştină Briceni unde anul trecut statul a reuşit să colecteze dela populaţie 438 tone de carne, 4734 tone de fructe, 15.826 pelicele, 8.775 kilograme de lână, etc. Aş înclina să cred că nu e rău de loc când te gândeşti că bietul ţăran din Pererita lui Grigore Vieru sau Caracuşenii lui Constantin Stamai-Ciurea nu prea au cu ce ridica nici godăcelul nici oiţa! Dar totuna este mustrat: ba că le hrăneşte cu pâine dela magazin, pâine cumpărată - nu furată, ba că gama produselor nu este destul de largă, că vedeţi dumneavoastră, statului muncitorilor şi ţăranilor nu i-ar strica şi nişte lapte de pasăre!...

S'apoi şi preţurile oferite sunt sub orice nivel, în afară de orice concurenţă. Chiar şi mătura pe care o face plugarul în timpul iernii din propriul său mălai şi pe care până nu demult o vindea singur pe la iarmaroace cu două ruble jumătate sau trei ruble chiar, astăzi colhozul îl obligă să i-o dea cu o rublă şaptezeci de copeici.

Este exact contrariul cântecului unui talentat poet contemporan dela Cernăuţi: /Mai bogat c'un eres decât ei, mai sărac / c'un răgaz, c'un popas, cu un dor- / plugarilor mei dela brazda din veac / le voi rămâne veşnic dator. / La scadenţă - o, nu e vorba de pâine, / datoria aceasta, oricum o plătesc - / în sufletul meu, datorie, rămâne / cerescul lor crez pământesc.../

Crez pământesc!... Pentru ce, pentru cine? Ce are el, ţăranul basarabean, din cele 200 mii de hectare de livezi din aşa zisa "grădină a ţării întregi" cu care se laudă corespondentului Izvestiei dela Chişinău ministrul-adjunct al agriculturii moldoveneşti Gutorov? Cu toate cele 240 centnere de fructe la hectar culese în livada "30 let Pobedî" din raionul Edineţi sau cele 600 de centnere la hectar din Guada "Victoriei" Făleştilor, când ea, livada, este păzită şi şi noapte cu arma, iar el, colhoznicul, n'are voie nici măcar să stea la umbra unui cireş!! Nu-i rămâne decât să fie mândru de informaţia aceluiaşi corespondent Romanov care anunţă cititorul unional că la începutul lunii Iunie au şi pornit cu avioanele spre Moscova şi Leningrad primele 30 de mii tone de cireşe moldoveneşti!... ☐

N.L.

B u c o v i n a . . . Frântură de rai scumpă inimii noastre, grădină cântată de poeţi, ţărână sfântă în care se odihnesc oasele celui mai glorios voevod al Moldovei, nespus de duios freamătă izvoarele tale şi ce dulce-i umbra codrilor tăi!...tu eşti într'adevăr una din cele mai frumoase ţări depe pământ, dar numele tău ne doare să-l rostim; şi străbătându-ţi fermecătoarele drumuri, ochii noştri nu-ţi pot privi podoabele decât printr'o perdea de lacrimi.

Alexandru VLAHUŢĂ

EVANGHELIA EXILULUI (Noembrie 1986)

DESPRE "ŢARINE" ŞI "GRÂNARE" INTERZISE

——Sergiu GROSSU——

Evoluţia trăirii noastre creştine depinde, în mare măsură, de felul în care Il urmăm pe Domnul şi Mântuitorul Isus Hristos, de ritmicitatea mersului "după El", atunci când ne cheamă să devenim "pescari de oameni."

Elitele credinţei, respectiv cei care au privilegiul de a face parte din "turma cea mică", aleargă în vederea mântuirii lor veşnice, conform exerciţiului propus de Ap. Pavel: "...uitând ce este în urma mea şi aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre ţintă, pentru premiul chemării lui Dumnezeu în Hristos Isus" (Filipeni, 3. 12-14).

A doua categorie înglobează pe toţi creştinii care "şchiopătează" în credinţa lor, întocmai acelora cărora li se adresează proorocul Ilie aşa: "Până când vreţi să şchiopătaţi de amândouă picioarele?" (1 Impăraţi, 18. 21) Sau care se poticnesc "ziua nameaza mare, ca noaptea", după cum citim în Isaia, la capitolul 59, versetul 10. Oamenii aceştia - şi de ce n'am spune, Românii aceştia din Exil, fugiţi mai de demult din ţară sau sosiţi recent? - încearcă să slujească şi lui Dumnezeu şi lui Mamona, poticnindu-se sau şchiopătând ori de câte ori este vorba să facă binele şi să practice iubirea. Insă când li se iveşte ocazia să facă răul, aleargă, de nu-i mai poţi opri! "Picioarele lor aleargă spre rău - îi descrie acelaşi prooroc - şi se grăbesc să verse sânge nevinovat (...) prăpădul şi nimicirea sunt pe drumul lor."

Cât despre a treia categorie, din ea fac parte cei ce stau pe loc, imobilii credinţei, pe care problema mântuirii şi a vieţii veşnice îi lasă indiferenţi. Ca şi "bogatul căruia i-a rodit ţarina", din Evanghelia celei de a patra dumineci a lunii (Luca, 12, 16-21), ei nu vor să ridice ochii spre cer. pentrucă robiţi de "ţarine" şi de "grânare", legaţi de pământ, fără nici un orizont spiritual, ducând o existenţă cvasi-animalică, adună şi adună, pe plan cerebral şi afectiv, comori interzise, devenind robul lor. Sau, ca să fim în tema Evangheliei pomenită adineauri, îşi pierd titlul de copii ai lui Dumnezeu şi devin, inevitabil, robii "ţarinei" şi ai "grânarelor" păcatului.

Atenţie la sufletul românesc al Exilului! Deoarece lumea liberă şi "comorile" ei tentante ne fură, ne prăbusesc, ne spurcă, ne terfelesc, ne robesc şi, în cele din urmă, ne ucid sufletul. Acest suflet, creeat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, scânteie din scânteia dumnezeirii, în apărarea căruia intervine Domnul când spune: "Ce foloseşte unui om ca să câştige toată lumea, dacă îşi pierde sufletul?" (Marcu. 8. 36).

Lumea ne îndeamnă mereu: - Adună, umple-ţi grânarele sufletului cu bunătăţi de o clipă! Strânge toate rodurile deşănţării şi bucură-te! Si astfel, în inima omului înstrăinată de Dumnezeu, în centrul firii noastre pământeşti iau fiinţă idolii, tronează "ţarinile" şi "grânarele" tuturor deşertăciunilor, îşi impune dictatura nemiloasă Măria Sa Păcatul, care stârpeşte din inimă simţămintele de omenie, care alungă din creer gândurile luminoase, care diformează voinţa şi ne împinge să umblăm nu după îndemnurile Duhului lui Dumnezeu, ci după capriciile Eului nostru îndărătnic. Această umblare zănatecă "este moarte", ne avertizează Apostolul Neamurilor, "este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, şi nici nu poate să se supună" (Romani, 8. 6-7)

***

Omul bogat, din pilda Mântuitorului, omul căruia i-a rodit ţarina, exemplifică pe deplin, categoria oamenilor cu suflet diformat şi cu inima împărţită, măcinaţi de apetituri egoiste şi de veleităţi meschine. Evanghelia se adresează tuturor: "Gândiţi-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ" (Coloseni, 3.2), iar ei gândesc în sine şi zic: "Ce voi face? Fiindcă nu mai am loc unde să-mi strâng rodurile". Preocupările acestor "bogaţi în ţarine"? Ei nu se arată de loc interesaţi de "lucrurile de sus" şi nici nu se sinchisesc de adevărul axiomatic că "unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră" (Matei, 6. 21). Ei nu sunt, mai cu seamă, îngrijoraţi de soarta propriului lor suflet, aşa cum l-am văzut manifestându-se pe temnicerul din Filipi, care s'a aruncat la picioarele lui Pavel şi ale lui Sila, strigând: "Domnilor, ce trebue să fac ca să fiu mântuit?" Cu alte cuvinte: "Ce trebue să fac ca să-mi salvez sufletul?" (Fapte, 16. 29-30)

"Ce voi face?" se gândea în sine bogatul căruia îi rodise ţarina. "Iată, a zis el, ce voi face: îmi voi strica grânarele, şi voi zidi altele mai mari; acolo voi strânge toate rodurile şi toate bunătăţile mele; şi voi zice sufletului meu: "Suflete, ai multe bunătăţi strânse pentru mulţi ani; odihneşte-te, mănâncă, bea şi veseleşte-te!" (Luca, 12. 18-19)

Din păcate, mulţi, foarte mulţi din fraţii noştri pribegi, nutresc aceleaşi gânduri pământeşti şi îşi croiesc planuri de viaţă diametral opuse orientării pe care ne-o indică Sfintele Scripturi. Nu ne povăţuieşte, oare. Isus, în predica de pe munte, că "viaţa este mai mult decât hrana, şi trupul mai mult decât îmbrăcămintea", că nimeni, îngrijorându-se, nu "poate să adauge măcar un cot la lungimea vieţii lui", că păsările cerului "nici nu seceră, şi nici nu strâng nimic în grânare", şi totuşi Tatăl cel Ceresc le hrăneşte? Să-L ascultăm pe Domnul îndemnându-ne: "Să nu căutaţi ce veţi mâncă sau ce veţi bea, şi nu vă frământaţi mintea" (Luca, 12. 29).

Poate cuvântul acesta satanic: "Odihneşte-te, mănâncă, bea şi veseleşte-te!" să facă fericit pe om? Sufletul nu poate găsi odihnă decât în Isus Mântuitorul, care cheamă pe toţi împovăraţii cu ţarini sufleteşti: "Veniţi la Mine, şi Eu vă voi da odihnă!" Mâncarea şi băutura, după care trebue să alergăm, o aflăm menţionată în Cântarea Cântărilor: "Mâncaţi, prieteni, beţi şi îmbătaţi-vă de dragoste!", dat fiind că "dragostea este tare ca moartea" şi "apele cele mari" nu pot s'o stingă, nici "râurile" s'o înnece (cap. 8, versetele 6-7). Cât despre veselie, citim în Ecleziastul 2.2: "Am zis rîsului: Eşti o nebunie! şi veseliei: Ce te înşeli degeaba?" Iar înţeleptul Solomon declară: "De multe ori chiar în mijlocul râsului inima poate fi mâhnită, şi bucuria poate sfârşi prin necaz" (Proverbe, 14. 13).

Aş vrea ca cititorii "Cuvântului Românesc" să reţină, din Evanghelia în discuţie, teribila mustrare dumnezeiască: "Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ţi se va cere înapoi sufletul; şi lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?" Pentrucă şi "ţarina" şi "grânarele" şi "rodurile" şi "bunătăţile" cu care ne-am fălit şi ne fălim încă trebuesc, mai întâi, osândite de conştiinţa noastră, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, şi, în sfârşit, izgonite, măturate, "vândute", după recomandaţia ce-o face Domnul tânărului bogat: "Iţi mai lipseşte un lucru: vinde tot ce ai... şi vei avea o comoară în ceruri. Apoi vino şi urmează-Mă" (Luca, 18.22).

Numai după ce ne-am descotorosit de "ţarinele" şi "grânarele" interzise, pe care le-am acumulat, în noi, de-a lungul unei vieţuiri culpabile, vom fi în stare să auzim, în ziua descătuşării tuturor popoarelor captive, aceste cuvinte tămăduitoare: "Iată-i că vin de departe, unii dela miază-noapte şi alţii dela apus... Bucuraţi-vă, ceruri! Veseleşte-te, pământule! Izbucniţi în strigăte de bucurie, munţilor! Căci Domnul mângâie pe poporul Său, şi are milă de nenorociţii Lui" (Isaia, 49. 12-13). □

A murit Florica Dragomir

Duminică, 7 Septembrie 1986, la vârsta de 70 ani, s'a stins din viaţă Florica Dragomir. A plecat pe drumul eternităţii după o luptă crâncenă cu un cancer nemilos, pe care l-a înfruntat cu înseninare creştină şi stoicism filosofic. Acceptând cu împăcare ordinea firii, a plecat liniştită să întâlnească, acolo sus, pe "Tinul ei", pe Strein soţul iubit, care mort acum 14 ani, niciodată n'a fost uitat.

Florica s'a născut în Oraviţa "Banatului Frunte", cu care se mândrea. A urmat şcoala primară şi gimnaziul în orăşelul natal şi după ce îşi dă liceul în particular, frecventează cursurile Facultăţii de Drept, la Universitatea din Cluj, obţinând Licenţa în Drept.

In 1944, când armatele sovietice bântuiau şi pustiau ţara, se refugiază în Germania. Se căsătoreşte la Viena cu Strein Dragomir. In ciuda mizeriilor de după război şi a primejdiilor ce-i pândeau la fiecare colţ, reuşesc, datorită dragostei ce-i unea şi voinţei de a învinge, să închege o temeinică familie. De acum, idealul şi destinul vieţii lor aveau să se împletească cu drumul şi năzuinţele exilului.

Alături de soţul ei în toate situaţiile, înconjurându-l cu neţărmurită dragoste şi secondându-l cu discretă destoinicie, Florica îşi consolidează o frumoasă familie, de înaltă ţinută şi manifestă trăire în spiritul datinei creştine şi româneşti. Casa Dragomirilor, la Paris şi mai târziu la Montreal, simplă, dar încărcată din belşug de darurile unei ospitalităţi îmbietoare, primea cu bunătate pe toţi cei care căutau un codru de inimă caldă, un semn de încurajare, un gând împărtăşit, o fereastră de ideal.

După moartea soţului ei, în 1972, Florica bravează întristarea cu curaj şi cu o energică determinare îşi conduce familia în acelaşi stil de tradiţie românească. Invaţă repede meseria de bibliotecară şi, după puţin timp, intră în serviciul Universităţii din Montreal. Ca bibliotecară a Grădinii Botanice este apreciată de profesori, iubită şi respectată de studenţi, şi înconjurată cu afecţiune de colegii colaboratori.

Iubea cartea ca pasiune şi, în ultimii ani, îşi închegase o frumoasă bibliotecă. Scria mult. In ultima vreme, îşi scria istoria vieţii pentru fetele ei, Silviana căsătorită Wyjad şi Zâna, prin căsătorie, Naum. Lasă în manuscris două tratate: Arta culinară românească şi Plantele medicinale din România.

S'a implicat cu mult suflet în activitatea vieţii româneşti, participând activ şi dându-şi concursul în numeroase împrejurări. Animată de frumuseţea idealului naţional şi profund pătrunsă de spiritualitatea românească, Florica şi-a împărţit darurile şi talentul cu generoasă dărnicie, când la Asociaţia Română, ca secretară generală, când la Emisiunea Română de Radio, când la Centrul Cultural, ca bibliotecară şi, cu devotament de fondatorare, la manifestările de pe Câmpia ARC-ului, la Val-David.

Florica Dragomir a dus o viaţă lineară de soţie exemplară, de mamă devotată, de distinsă Româncă şi creştină, ridicând valoarea familiei la rangul de instituţie creatoare de viaţă. Delicată şi discretă, caldă în ospitalitate şi luminată de idealuri înalte, Florica înscrie în registrul comunităţii româneşti din Montreal o frumoasă pagină de trăire exemplară.

A căzut un fulg de nea, înălţare şi lumină pentru amintirea'n veac.

Petre SULTANA

IN MEMORIAM!

TENORUL EMIL MARINESCU

(8 Aug. 1897 - 3 Sept. 1986)

In ziua de 3 Septembrie a.c., la nici o lună dela împlinirea vârstei de 89 de ani, a trecut hotarul vieţii pământeşti cel care timp de 35 de ani (1920-1955) a dăruit clipe de înălţare publicului de operă din România şi străinătate: tenorul Emil Marinescu.

Despre bogata lui activitate şi despre succesele strălucite obţinute pe marile scene europene am scris - tot în acest periodic - acum patru ani, când E. Marinescu împlinise 85 de ani.

Pentru cei care l-au auzit cântând (eu sunt fericit a mă putea număra printre aceştia), plecarea lui pe drumul cel fără întoarcere dă senzaţia unei ruperi în adâncul fiinţei lor.

Pentru noi a fost unul din cântăreţii cei mai iubiţi, iar pentru străini una din gloriile cântului românesc ce a răzbătut în mediile cele mai variate şi mai pretenţioase, impunându-se prin calităţile sale excepţionale. A cucerit poziţia superlativă în arta cântului prin muncă şi onestitate, prin harul vocii sale încântătoare şi printr'o armonie rar întâlnită între aspectul fizic, prestanţa scenică şi darurile minţii şi ale inimii. Am zis poziţie superlativă şi n'am exagerat cu nimic. In sprijinul acestei aprecieri este suficient să amintesc că în anul 1941, aflându-se mobilizat în ţară, a fost chemat telegrafic în Italia pentru a cânta la Teatrul Regio din Parma în spectacolele comemorative cu ocazia împlinirii a 40 de ani dela moartea lui Giuseppe Verdi. Nu a constituit, aceasta o confirmare a înaltelor sale calităţi artistice? Tu, Român, să fii invitat să cânţi la aniversarea lui Verdi, chiar la Parma, oraşul care a dat omenirii glorii muzicale ca celebrul violonist Nicolo Paganini, nemuritorul Giuseppe Verdi şi marele dirijor A. Toscanini.

Emil Marinescu ne-a părăsit, dar prezenţa lui la Opera Română - ca instituţie, la a cărei fondare a contribuit cu toată energia şi cu tot talentul, se va simţi în permanenţă în fiecare generaţie de artişti. Făclia purtată de E. Marinescu de-a lungul anilor a trecut în alte mâini, va trece în altele...şi nu se va stinge în vecii vecilor.

Vocea lui Emil Marinescu, pe care l-am auzit de nenumărate ori în rolul lui Canio din "Paiaţe" (printre altele) unde-confundându-se cu personajul pe care îl interpreta - încheia reprezentaţia, gemând de durere, cu cuvintele "la comedia e finita! ", această voce a tăcut pentru noi pământenii; dar, desigur, va ocupa un loc bine meritat acolo sus, în corurile cereşti.

Marcel NICOLAU

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

"FEREȘTE-TE DE CEI CE-ȚI ADUC LAUDE"

Un ziar din New York cu pretenții universale, ne informează: "Reprezentanții sutelor de mii de Români, răspândiți în spațiul imens al lumii noi (nu spune lumea liberă, NR) s'au întâlnit între 30 August și 3 Septembrie la cea de a 51-a Convenție a Uniunii și Ligii Societăților românești din U.S.A. și Canada."

Dacă "ziaristul" ar fi pus un "tape recorder" sub perna preș. U&L, cred că nici el n'ar fi putut visa o așa de mare gogomănie întinsă în "spațiul imens al lumii."

Intre realitate și gogoși umflate:

A) "....reprezentanții sutelor de mii de Români..."

După alcătuirea Biroului Convenției s'a anunțat "There were 2.307 working votes". Diferența dela "2.307" până la "sutele de mii" a fost luată din statisticile RSR-ului.

B) "...în spațiul imens al lumii noi...."

Pe Continentul American, dela Polul Nord la Polul Sud, sunt 55 de țări, inclusiv Indiile de Vest, Bahamas, Grenada, etc.

U&L este recunoscută persoană juridică în Statul Ohio, iar societățile sunt răspândite în 18 state și provincii, din cele 60, care alcătuiesc U.S.A. și Canada.

La U&L se lucrează cu cărțile pe față. S'a admis că în ultimii 11 ani s'au pierdut 1349 de membri. (De ce se pierd membrii e o problemă pe care o vom discuta cu altă ocazie, N.R.)

Acum revenim la năravurile gazetăriei tovărășești.

In țară poți scrie cai verzi pe hârtie că Nicolae e geniu, că Lenuța e savantă iar foamea și întunericul sunt "Ani de Lumină".

In zirele din lumea liberă (Nu-i aceeași ca "lumea nouă" unde avem regimuri totalitare: Cuba, Chile, Nicaragua, etc) poți de asemenea să scrii cai verzi pe hârtie, așa cum obișnuia fostul director al ziarului comunist "Dreptatea".

Nimeni nu te oprește să pupi mâna oamenilor cu bani pentru a-ți subvenționa automobilul și "disidența". In lumea liberă, presa-i liberă!

Dar când pui drojdie în cifre ca să crească numărul reprezentanților U&L dela "2307" la "sutele de mii" și când muți Românii din cele 18 provincii și state din Canada și Statele Unite pe Atlasul "lumii noi", asta-i mai mult decât o exagerare.

Este chiar mai mult decât o minciună.

Este o insultă adusă inteligenței și integrității membrilor Uniunii și Ligii.

Ei sunt oameni corecți, ei discută problemele și știu necazul pe care-l au.

Omului cinstit nu-i plac lingușirile și laudele nemeritate.

CU FASOLE ȘI INGINERIE

CITITE: D-l Horia Crișciu, inginer principal la Institutul Politehnic din București, a făcut cerere să emigreze în Statele Unite; dar în loc de pașaport a primit dela Rectorul Institutului înștiințarea c'a fost mutat în postul de "muncitor necalificat" reducându-i-se salariul dela 4000 la 1800 lei lunar.

Dar cum, după părerea "calificaților" dela Politehnică, ing. Crișciu nu se dovedise destul de "calificat" ca să ocupe funcția de "muncitor necalificat", el a fost din nou transferat, de data asta, ca păzitor pentru "...terenul cultivat cu fasole din spatele facultății de electrotehnică".

Asta ne dovedește cât de prețioase au devenit legumele în RSR:

Un inginer principal, specializat în sistemele electroenergetice, păzește fasolea și mii de securiști păzesc pe tov. Ceaușescu care-i bostan.

Nu știm precis dacă un "muncitor necalificat" sau un "păzitor de fasole" va fi transferat, ca inginer principal, pentru a-l înlocui pe d. Crișciu.

AȘA LE-A FOST SCRIS

Pășind în credință pe cărările Vetrei și-au încrucișat pentru prima oară cu drag privirile, iar cu ocazia Săptămânii Câmpului Românesc dela Hamilton, și-au pecetluit, prin jurământ, dragostea.

Ei s'au unit în Credință și Neam cu Neamul și Credința.

Mirele: d. Marin Mihalache, Secretarul Episcopiei Ortodoxe Române, este cunoscut cititorilor prin proza și poeziile publicate.

Mireasa: d-ra Laura Serbănescu, vlăstar din elita sufletească a neamului.

Cununia a avut loc la biserica "Sf. Gheorghe" din Toronto, iar ospățul în pavilionul dela Câmpul Românesc.

MAMA ȘI BUNICA

Băiatul este în Statele Unite, cetățean american, căsătorit cu doi copii.

Fata este căsătorită, cu un copil, și stă în București.

Băiatul a rugat-o: vino mamă și stai cu noi, aci vei avea liniște, lumină, mâncare și căldură.

Dar mama i-a răspuns: Nu uita că ai în țară pe sora ta! Dacă n'aș fi eu, să stau la coadă și să alerg dela un cartier la altul ca să le pot cumpăra ceva de mâncare, ce s'ar face ei?

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

* Om de știință cu catedră universitară, 38 ani, 1,71 m, 72 kg, înfățișare atletică, dorește să cunoască doamne serioase interesate în stabilirea unor relații trainice în vederea unei eventuale căsătorii. Răspund la toate scrisorile. Răspundeți cu fotografii în culori, la: Dr. Konrad Gheorghiu, P.O.Box 474, Amherst, New Hampshire 03031, USA.

* Coafeză 30 ani, România, doresc căsătorie. Telefonați USA - (717) 826-1281.

* Intelectual, 36 ani, înfățișare plăcută și distinsă, caut cunoștința unei doamne echilibrate în vederea căsătoriei. Răspuns: Vasile Aurel, 32-25 93 Street. Ap. B1, East Elmhurst, New York,U.S.A. 11369.

CE NE SPUN VIZITATORII

Bucureștiul a devenit o pădure de macarale.....praf, praf, praf... Construcția metroului, a noilor bulevarde, etc. nu se face pe secții. Se construiește totul deodată și circulația este imposibilă....La hotelul Continental vizitatorii n'au unde să-și parcheze mașina... Pe stradă circulă patrulele armatei, câte doi ofițeri cu banderolă roșie la mână și patrulele miliției cu puști mitraliere......TV-București arată copiii morți de foame din Africa, dar despre foamea din RSR nu se pomenește.

N'am văzut, cât am stat la Sibiu (3 săptămâni) ouă, lapte.....Un cartuș "Kent" costă mai mult de o mie de lei....Lipsesc lămpile de gaz, nu se găsesc fitil, sticle.....Gazul metan este amestecat cu aer și când arde face mare zgomot.....Tiganii se plâng că nu pot trăi în București din cauza Românilor care vor să-și cumpere și ei de mâncare...

Aparatele de radio stau reglate pe unda Europei Libere, singura sursă de informare.....Tot Bucureștiul este un șantier, dar lucrările merg greu pentru că lipsesc materialele de construcție.

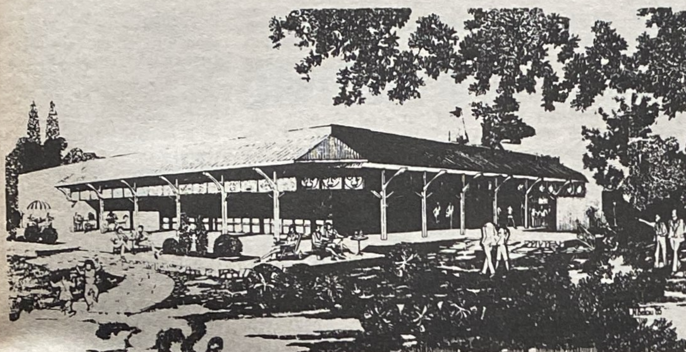
Biserica Domnița Bălașa de pe cheiul drept al Dâmboviței este înconjurată de blocurile ce s'au ridicat pe locul unde a fost Spitalul Brâncovenesc. Aceeași soartă o are și biserica Sf. Ionică din fosta Piață de Flori.....Omul nu mai vede nici o biserică mergând pe stradă...Același tip de case se clădește în toate orașele, se pierde complet specificul românesc....

In Oradea Mare, înainte de 23 August, pe str. Aposada, între blocurile 5 și 6, un om, la mijlocul nopții a început să strige: Să ne dați pâine! Vrem lapte pentru copii!..Vrem o viață mai bună, etc.

Inchei cu declarația unui artist: Tara este o ruină! □

ÎNCEPE CONSTRUCŢIA "CENTRULUI CULTURAL" DELA CÂMPUL ROMÂNESC DIN HAMILTON

MINISTRUL CULTURII PROVINCIEI ONTARIO ÎNTOARCE PRIMA LOPATĂ

Contribuţii primite până acum:

OCTOMBRIE	$ 1.600
NOEMBRIE	$ 4.820
DECEMBRIE	$ 10.875
IANUARIE	$ 6.175
FEBRUARIE	$ 3.620
MARTIE	$ 3.075
APRILIE	$ 3.660
MAI	$ 2.242
IUNIE	$ 1.305
IULIE SI AUGUST	$ 2.785

SEPTEMBRIE SI OCTOMBRIE

MONS.PAMFIL CARNATIU	Vatican	1.000
BILL ASCENIUK	Burlington, Ont. Can.	1.000
GEORGE DONISON	Ancaster, Ont. Can.	500
DUMITRU CRISTESCU	hamilton, Ont. Can.	120
CONSTANTIN MAGDA	Chicago, Ill. USA	100
NELU BELCIU	Hamilton, Ont. Can.	100
A. IRIBARNE	Toronto, Ont. Can.	100
FLORIN SANDULESCU	Hamilton.Ont.Can.	100
CHARLIE ROY	Hamilton, Ont. Can.	50
ION MIREA	Paris, Franţa	60
TONY LUPU	Toronto, Ont. Can.	50
PROF.ING.AUREL LIVIU	Maracaibo, Venezuela	50
ANONIM	Toronto, Ont. Can.	50
MARIN MIHALACHE	Jackson, Mi. USA	50
DANIEL PAVLON	Toronto, Ont. Can.	50
N.PROTOPOPESCU	Hamilton, Ont. Can.	40
ANONIM	Toronto, Ont. Can.	30
DR.MIHAI COICA	Toronto, Ont. Can.	30
TEDDOR V.MORGOS	Dearborn, Mi. USA	30
ION CALVARASANU	Toronto, Ont. Can.	25
MARIA POPESCU	Toronto, Ont. Can.	25
MIHAIL ION MARCU	Hamilton, Ont. Can.	25
DR. EUGENE GIURGIU	Toronto, Ont. Can.	25
SAM DRAGOMIR	Windsor, Ont. Can.	25
ION TUGUI	Rexdale, Ont. Can.	25
RADU OTETELESANU	Toronto, Ont. Can.	25
RADU DATCU	Toronto, Ont. Can.	25
ION DUMITRU	Kitchener, Ont. Can.	25
ELEONORA FITICU	Toronto, Ont. Can.	25
FLOREA CALIN	Ardsley, Pa. USA	25
CEZAR ANDREI	Toronto, Ont. Can.	20
GHE. VISOIU	Ardsley, Pa. USA	10
PETER BURIC	Hamilton, Ont. Can.	10
PAUL CARLYSLE	Toronto, Ont. Can.	10
ANONIM	Hamilton, Ont. Can.	10
ION NICOLAU	Toronto, Ont. Can.	10
ANONIM	Hamilton, Ont. Can.	5
	TOTAL	44.017

Cei ce doresc să ajute la construirea CENTRULUI CULTURAL dela Câmpul Românesc, sunt rugaţi să trimită cecul lor pe adresa: ASOCIATIA CULTURALA ROMANA, (FONDUL DE CONSTRUCTII), P.O.Box 4217, Station "D", Hamilton, L8V 4L6, Canada.

La Câmpul Românesc, activitatea este în toi.

Luna Septembrie a fost plină de evenimente, începând cu ultimul banchet ce a avut loc în vechea clădire, la 14 Septembrie.

La acest banchet, Preşedintele Comitetului de Construcţie a noului Centru Cultural, Dl. Nicolae Pora, şi-a exprimat bucuria de a vedea ridicat noul Centru Cultural Românesc, dar în acelaşi timp şi regretul de a vedea dărâmându-se vechia clădire: "Celor care am construit pavilionul acesta cu atâta dragoste, sudoare şi abnegaţie, ne vine foarte greu să-l dărâmăm ca să facem loc pentru construcţia nouă. Ni se pare că, cu el, se duce tinereţea noastră." "Dar, pavilionul acesta" a spus în continuare Dl. Pora, "care a fost construit de mâna noastră, după atâţia ani de folosinţă, nu mai corespunde cerinţelor actuale şi nu este în conformitate cu standardele de construcţie în vigoare. Suntem deci, obligaţi să construim un centru nou, mai mare, mai modern, ca să ne poată servi cel puţin pentru viitorii 50 de ani. Planurile au fost făcute şi acum trebue să găsim destui Români cu inima de frate şi dragoste de neam, pentru a ne ajuta în mod financiar la realizarea acestui proiect românesc. Frate Român, că trăieşti în Alaska sau Australia, în Mexic sau Madagascar, în America sau Noua Zeelandă, în Toronto sau Montreal, sprijină din suflet acţiunea dela Câmpul Românesc din Hamilton".

Demolarea vechii clădiri a început la sfârşitul lunii Septembrie şi a continuat sâmbete şi duminici la rând; totul s'a făcut prin muncă voluntară, cu entuziasm şi dragoste. Membri şi prieteni ai Asociaţiei Culturale Române au venit din împrejurimi, din Oshawa şi Toronto, din Kitchener şi Brantford, pentru a ne da o mână de ajutor.

MINISTRUL CETĂŢENIEI SI CULTURII PROVINCIEI ONTARIO, DNA LILY MUNRO, SĂPÂND PRIMA LOPATĂ. LA DREAPTA, DL GEORGE BĂLAŞU, PREŞEDINTELE ASOCIATIEI CULTURALE ROMÂNE DIN HAMILTON. LA STÂNGA, DL NICOLAE PORA, PREŞEDINTELE FONDULUI DE CONSTRUCŢIE.

Festivitatea începerii construcţiei a avut loc pe data de 26 Octombrie 1986. La aceasta, am avut cinstea de a avea ca oaspete de onoare pe Ministrul Cetăţeniei şi Culturii al Provinciei Ontario, Dr.Lily Munro, care a fost întâmpinată cu tradiţionala pâine şi sare de un grup de tinere fete îmbrăcate în costume naţionale.

Frigul şi câţiva stropi de ploaie răzleţi nu au oprit pe fraţii Români de a veni la Câmpul Românesc, la inaugurarea începerii construcţiei. Cu toţii am asistat la slujba religioasă de sfinţire a locului noii clădiri, oficiată de Părintele Mihai Handrabur din Toronto şi de Părintele Dumitru Ichim din Kitchener.

Prima lopată de pământ a fost săpată de Ministrul Cetăţeniei şi Culturii, Dr. Lily Munro. După aceasta, Domnia Sa a vorbit celor peste 100 de persoane prezente la această ceremonie, aducând în primul rând salutul Premierului Provinciei Ontario şi felicitările pentru iniţiativa de a clădi un Centru Cultural Românesc la Hamilton. Marea surpriză a cuvântării Domniei Sale a fost apoi anunţată: guvernul Provinciei Ontario a acordat Asociaţiei Culturale Române un ajutor pentru construcţie în valoare de până la maximum $ 135.000, care reprezintă jumătate din costul construcţiei noului Centru Cultural . Ajutorul acordat este egal cu suma donată de către noi, Românii. Toţi cei prezenţi şi-au exprimat bucuria şi speranţa de a vedea această clădire construită mai repede, beneficiind acum şi de ajutorul guvernului.

Dl. Nicolae Pora, Preşedintele Comitetului de Construcţie, a mulţumit în numele Asociaţiei Culturale Române Doamnei Ministru, pentru ajutorul dat şi în acelaşi timp a făcut un nou apel la toţi Românii, de a depune un nou efort pentru realizarea acestui Centru Românesc.

Asociaţia Culturală Română a oferit apoi o masă cu delicatese româneşti şi băuturi, ce au fost foarte apreciate, având în vedere cele 5 grade C. de afară.

Inainte de plecare, mare parte din Românii participanţi, înţelegând că mai avem de adunat suma de $ 90.000 pentru terminarea construcţiei, şi-au adus donaţiile lor.

Sperăm că şi voi, toţi, cei ce nu aţi putut fi prezenţi la acest început, veţi veni cu micul vostru ajutor, atât de necesar tuturor, de a putea vedea terminat Centrul Cultural Românesc din Hamilton. Acum, când suntem atât de aproape de realizarea unui aşezământ românesc !

Participant

MINISTRUL PROVINCIEI ONTARIO, STÂND DE VORBĂ CU ROMÂNII

MINISTRUL CETĂŢENIEI ŞI CULTURII AL PROVINCIEI ONTARIO, DNA LILY MUNRO, ÎN MIJLOCUL ROMÂNILOR LA CÂMPUL ROMÂNESC

A PLECAT DIN VIAȚĂ DOMNUL LOGHIADE

In disdedimineața zilei de 25 Septembrie 1986, ne-a părăsit pentru totdeauna Domnul Gheorghe Loghiade. S'a rupt din pădurea vieții românești un stejar de credință, un vârf de ideal. In noaptea în care sorocul morții venise, cataractele cerului, deslănțuite în furtună sub zguduirea tunetelor și fulgerelor, anunțau parcă zborul cel din urmă al vulturului, zborul spre înaltul eternității. Așa îi fusese vestită - ne povestea adeseori - și nașterea print'o ploaie torențială, de Sfântul Ilie, acum 85 de ani, în orășelul Găești din județul Dâmbovița. Ca și cum ursitele prin semnele dela capetele hronicului ar fi vrut să indice diagrama unui destin zguduit de tunetele unor evenimente cu implacabile consecințe. In fond, așa i-a fost viața, a lui și a generației lui, pași de vrere printre tunete și furtuni.

Falnic la trup ca gorunii din pădurile Carpaților și brav la suflet ca voinicul din legendă, Domnul Loghiade își zidește casa vieții pe temeiul virtuților creștine și pe piatra valorilor spiritualității românești. Educat în tinerețe în disciplina militară, nu mult după primul război mondial, renunță la vocația armelor, pentru a se lansa în aventura economică, și anume, în exploatarea lemnului. Impreună cu soția sa, Doamna Ecaterina Loghiade, întemeiază o familie frumoasă, dăruită cu trei copii, Constanța căsătorită cu Dr. Ion Tăranu, Tudorel (mort acum vreo zece ani, la Montreal) și Sanda, Sandalovschi prin căsătorie.

Spirit combativ și dinamic, însuflețit de înalte sentimente patriotice, Domnul Loghiade, încă din tinerețe, se alătură generației naționaliste și se dăruiește cu pasiune luptei anticomuniste.

In 1944, când peste țară se abătea urgia regimului comunist, împreună cu toată familia pornește în necunoscutul pribegiei. In exil, din Germania până în Canada, la Paris o bucată de vreme, și mai cu seamă la Montreal, Casa Loghiade deschisă la toți și mereu devine un fel de vatră de căldură, loc de încurajare și reîncărcare morală, punct de referință românească. Domnul Loghiade a dăruit suflet și bunuri, energie morală și muncă, cu dărnicie de nabob. Mistuit de flacăra credinței în dreptatea și biruința neamului său, a mărturisit fără încetare și fără în înfricoșare frumusețea acestui crez. S'a ridicat, în mijlocul Românilor, ca un bătrân profet, întărindu-i în speranța eliberării poporului român de sub tirania comunistă și îndemnându-i pe toți să se apropie de idealul național.

Domnul și Doamna Loghiade n'au lipsit niciodată dela nici o inițiativă, sau prezență românească; dela nici o activitate, sau manifestare, mereu disponibili, cu inimă generoasă și vrere pozitivă.

In cadrul Asociației Române, sau la Federație, la Biserica, sau la Centrul Cultural și la Fundația dela Val David; Domnul Loghiade a depus muncă, a împărțit elan, a deschis punga și cu prisos de suflet s'a manifestat mereu ca un mare Român și bun creștin.

Viața Domnului Loghiade dăltuită în granit de credință și luminată de cerul idealului românesc, rămâne pentru cei care l-au cunoscut și pentru cei care se vor apropia de vatra încălzită de crezul lui, punct de orientare în vremuri de cumpănă și îndemn pe drumul de urcuș spre Taborul de lumină al României eliberate. □

P.S.

CONFERINȚA LIGII MONDIALE ANTI-COMUNISTE

In zilele de 6-10 Septembrie, a avut loc, la Luxemburg, cea de a 19-a Conferință Internațională a Ligii anti-comuniste internaționale, cu o participare de peste trei sute de delegați ai diferitelor organizații naționale, din toate părțile lumii.

Programul conferinței s'a desfășurat în jurul temei principale: "Să lucrăm pentru pace în libertate", și a început sub președenția Generalului John Singlaub, care a fost înlocuit, prin alegeri, de către Jose Desmarets, senator în parlamentul belgian.

Cuvântările prezentate au fost analize profunde ale situațiilor politice din diferite țări și ale perspectivelor de pace mondială. Toți vorbitorii au subliniat dorința de înfăptuire a păcii mondiale și au prezentat alternativa unei păci, care se poate realiza, în afara confruntării de arme nucleare.

In afara ședințelor regulate și publice, în cadrul conferinței s'au constituit patru seminarii de lucru, în care s'au discutat probleme speciale legate de lupta anti-comunistă:

1. Războiul psihologic (subversiunea, desinformarea și terorismul).
2. Situația politică a lumii.
3. Situația economică a lumii.
4. Forțele morale (comunicații, informații, rolul tineretului).

S'au remarcat, ca foarte active, organizațiile tineretului polonez, ucrainian și american, care au ridicat probleme serioase și au prezentat metode și soluții practice de acțiuni viitoare. Un tineret dinamic și hotărît și puternic integrat în lupta anti-comunistă.

Delegația românească (Radu Budișteanu, Alex. Suga, Dr. F. Păunescu și John Halmaghi) a prezentat două moțiuni -una de protest împotriva distrugerilor de monumente istorice și biserici din România și alta în legătură cu Convenția dela Yalta, din Februarie 1945. Moțiunea românească cere să se aplice prevederile Convenției Yalta:

a. alegeri libere în România și țările din Răsăritul Europei. (Yalta, capitolul V)

b. control internațional al acestor alegeri.

c. în caz de refuz, dinpartea comuniștilor, Marile Puteri să intervină după ce iau act de atitudinea poporului român, care respinge comunismul și guvernanții care au fost instalați de Moscova la București.

d. în conformitate cu Art. 3 din Charta Atlanticului -din August 1941, după care a urmat Yalta, "Statele semnatare respectă dreptul pe care-l au toate popoarele de a alege forma de guvernământ sub care vor să trăiască și doresc să vadă drepturile suverane și autonomia restituite acelora cărora le-au fost smulse prin forță".

Anul acesta, în cadrul conferinței, a fost programată și cuvântarea unui delegat român. Acesta, a fost avocatul Radu Budișteanu, care a vorbit despre închisorile comuniste din România și a prezentat Convenția dela Yalta într'o lumină nouă, din punctul de vedere juridic, al dreptului internațional și a indicat soluțiile practice pentru a ieși din artificiile acestei convenții. A fost o cuvântare de mare efect, încununată de prelungite și puternice aplauze, cu toate reflectoarele aprinse și cu aparatele de televiziune și fotografiat îndreptate spre tribuna vorbitorului. In discursul ceremonial de încheiere, generalul Robert Close, actualmente senator belgian, a afirmat că Radu Budișteanu a ținut cel mai strălucit discurs al conferinței, prin sublinierea suferințelor umane din închisorile comuniste, prin perspectivele largi politice pe care le-a definit și prin cea mai frumoasă limbă franceză pe care a întrebuințat-o, în fața întregii audiențe dela conferință.

In cadrul conferinței s'a organizat o echipă de avocați care să inițieze acțiuni juridice împotriva acelora care atacă prin calomnii Liga Mondială anti-comunistă și pe membrii ei, și răspândesc tot felul de falsuri asupra celor ce desfășoară activități în sânul acestei Ligi mondiale, cu scopul de a compromite obiectivele luptătorilor anti-comuniști. □

INFORMAȚII DIN LUMEA BISERICILOR

O COMUNITATE ROMÂNEASCĂ SE STRĂDUIEȘTE SĂ RIDICE O BISERICĂ ORTODOXĂ ÎN ELVEȚIA

Pentru Români, biserica a constituit dintotdeauna o îmbinare a credinței religioase cu afirmarea unor permanențe naționale, datorită și faptului că în timp ce națiuni mai mari sau mai recunoscute pe plan mondial s'au creștinat, Românii s'au constituit ca națiune creștină. Tradiția noastră a acceptat în Transilvania greco-catolicismul, această formă unică, de nuanță românească, a catolicismului, dar a respins reforma ce nu corespundea nici datinilor, nici aspirațiilor și nici nevoilor românești. In Moldova lui Stefan s'au construit biserici și mânăstiri întărite, adevărate cetăți, pentru a rezista și timpului și năvălirilor, de care, din nefericire, nu am dus lipsă.

Popor lipsit de chemarea emigrării și din această cauză cu o slabă reprezentare în lumea nouă până la ultimul război mondial, ne-am trezit confruntați cu necesitatea unei diaspore abia la mijlocul veacului nostru, astăzi, comunități românești existând din Canada până în Australia. Biserica românească din America are o existență consolidată de decenii, funcționând independentă de actuala ierarhie din București, dar care a reușit să implanteze așezăminte pentru care se cheltuiesc importante sume în valută, în toate continentele. In Europa, comunitatea Românilor din Franța a reușit să păstreze libertatea de credință a Bisericii din Paris, iar grupuri de Români și-au înjghebat după puteri, biserici ale exilului în principalele țări libere europene, bucurându-se de sprijin local.

Pentru a ridica o biserică românească în Elveția, și care să aibă nu numai un lăcaș temporar care să-i asigure găzduirea, ci o reprezentare a stilului bisericilor noastre seculare, comunitatea românească cu sediul în Geneva a început prin a se adresa autorităților elvețiene care i-au asigurat un teren adecvat, urmând ca prin contribuții și danii să fie ridicată o biserică românească. Un grup de arhitecți și ingineri români din Elveția au constituit o comisie de specialitate, lansându-se un concurs adecvat la care au participat arhitecți români din nouă țări occidentale, fiind acceptat proiectul arhitecților Nicolae Opreanu și Alexandru Tsakiris, stabiliți în Grecia, proiect care ținând seama de integrarea în ansamblul genevez, marchează pregnant păstrarea stilului tradițional bisericesc român, făcând și o trăsură de unire armonioasă între specificul maramureșean și cel bucovinean.

Inițiativa s'a bucurat de un dublu patronaj, românesc și elvețian. Vom găsi astfel numele membrilor familiei regale române, al violoncelistului Radu Aldulescu, al cântăreței de operă Ileana Cotrubaș, ale scriitorilor Vintilă Horia și Constantin Virgil Gheorghiu, academicianului francez Eugen Ionescu, ale altor personalități din exilul românesc dar și cel al Președintelui Consiliului de Stat elvețian.

Persoane fizice și juridice din Elveția, Români și Elvețieni și-au adus contribuția materială și morală la construirea acestei biserici, pentru a cărei ridicare va fi nevoie însă de alte danii, mari sau mici. In vederea obținerii de fonduri și pentru a se face cunoscut adevărul despre România, cu trecutul și prezentul național, a fost editată o plachetă cu ilustrații și texte în limba franceză și care pornind dela prezentarea dorinței și posibilităților exilului românesc de a ctitori un lăcaș bisericesc, face o incursiune necesară în domenii care pe de o parte înseamnă capitole ale istoriei și finalității românești, iar pe de altă parte constituie un mijloc de a ne face cunoscuți Occidentului, care începe prin a fi înfățișat ca veritabila opțiune politică a poporului român.

Un capitol substanțial ilustrat este dedicat momentelor caracteristice ale evoluției arhitecturii religioase române, urmat de cel al prezenței artiștilor români în arta contemporană, cu accentul pus, firește, pe marea personalitate și influența asupra sculpturii pe plan mondial, a lui Constantin Brâncuși. Despre Constantin Brăiloiu, unul din părinții etnomuzicologiei contemporane scrie un studiu un specialist elvețian, după care urmează un alt studiu, dedicat lui George Enescu, pentruca tot un Elvețian să scrie o pagină emoționantă despre Dinu Lipatti. In mod inspirat, placheta apărută la dimensiunea unei reviste și bucurându-se de condiții grafice deosebite, se încheie cu evocarea daniilor făcute de voevozii români la Sfântul Munte Athos, exemplu ce își așteaptă reciprocitatea.

Efortul construirii bisericii românești din Geneva este urmărit cu atenție de Elvețieni și Românii din diasporă. Greutățile materiale sunt extrem de mari, dat fiind mijloacele reduse de care dispun Românii din exil. Munca de proiectare a celor care s'au prezentat la concurs a fost pe deplin onorifică, singura răsplată constând în sentimentul de a se fi îndeplinit o datorie față de tradiția românească și năzuința de a implanta în pribegie un fragment din ceea ce nu trebue să piară, rămânând românesc. □

Constantin MAREȘ

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

COMUNICAT

Foştii condamnaţi şi deţinuţi politici români din Elveţia, s'au întrunit la Geneva la 20 Septembrie 1986, pentru a treia oară în acest an.

După rostirea obişnuitei rugăciuni, s'a păstrat un minut de reculegere pentru cei morţi în închisorile comuniste în lupta pentru libertate ca şi pentru plecarea dintre noi a celui care a fost scriitorul Ion Caraion. Inşelat în iluziile ce-şi făcuse despre regimul impus cu forţa ţării în 1945, Caraion s'a angajat total în lupta întregului popor împotriva tiraniei comuniste şi ca urmare a fost condamnat de mai multe ori, din care odată la moarte. El a furnizat scriitorului Marin Preda, fapte şi o parte din suferinţele deţinuţilor politici trăite de dânsul, care au zguduit opinia publică românească ce a avut prilejul să citească romanul "Cel mai iubit dintre pământeni".

S'a intrat în ordinea de zi şi după aprobarea sumarului şedinţei precedente, s'au citit scrisorile şi cererile de aderare la grupul nostru a unui număr de 8 foşti condamnaţi politici din afara Elveţiei. Aceştia sunt personalităţi care din fragedă tinereţe n'au acceptat jugul robiei ruso-comuniste; au executat mulţi ani de puşcărie, din care unul a îndurat 21 de ani plus 2 ani de domiciliu forţat; cei mai mulţi au rezistat presiunilor de "reeducare" şi după ieşirea din închisori, încadrat în lupta împotriva odioasei dictaturi comuniste şi acţionează fiecare prin publicaţii, articole de ziare sau reviste, prin crearea unor prilejuri de adunare cum este cea dela Soulzmatt sau participarea la alte reuniuni de altă natură, să trezească şi să unească elementele dinamice, conştiente şi sincere ale exilului românesc pentru demascarea impostorilor comunişti în scopul uşurării calvarului întregului popor şi alertarea conducătorilor şi opiniei publice occidentale democrate.

După analizarea fiecărei cereri, adunarea, având în vedere că solicitanţii prin activitatea lor trecută şi actuală nu sunt mânaţi decât de interesele mari ale neamului românesc, că n'au nici o ambiţie egoistă şi că-şi însuşesc obiectivele noastre bazate pe: unire, solidaritate, democraţie şi frăţie ca în închisori, a hotărît în unanimitate:

a. -să primească în rândurile sale pe domnii: Grigore Caraza S.U.A., Dan Cernovodeanu, Franţa, Cicerone Ioniţoiu, Franţa, Constantin Mareş, Ion Pantazi, Alexandru Pascadi, Radu Roşeanu-toţi domiciliaţi în R.F.G. -şi pe Remus Radina, Franţa;

b. -să mulţumească acestora pentru încrederea acordată şi să-şi exprime convingerea că unirea şi colaborarea noastră vor fi un îndemn şi pentru alţi deţinuţi politici din alte ţări (continente).

Din raportul activităţilor dela ultima şedinţă din 17 Mai a.c., prezentat de Dumitru Ionescu, se reţine:

Intâlnirea dela 10 Iunie la Zürich cu reprezentanţii lui Christian Solidarity International, sub a căror auspicii se efectuează al 2-lea turneu de conferinţe în Europa al Părintelui Gh. Calciu Dumitreasa;

Participarea la 14 Iunie la măreaţa comemorare dela Soulzmatt, care va fi o dată importantă a exilului nostru;

Cu ocazia zilei Naţiunilor Captive, la 20 Iulie, am organizat la placa lui Wilson dela fostul palat al Societăţii Naţiunilor o adunare spre a marca această zi;

24 Iulie, o delegaţie a grupului a avut întâlnire cu reprezentantul asociaţiei elveţiene, Chaine du Bonheur;

La 1 Septembrie, am participat la Muri-Berna, ca invitaţi, la o conferinţă europeană pentru drepturile omului şi autodeterminarea popoarelor, organizată de Institutul elveţian de studii europene. Au luat parte cca 300 personalităţii europene din lumea politică, diplomatică, universitară şi din exilul ţărilor subjugate, printre care şi o delegaţie de refugiaţi politici români. S'au prezentat rapoarte privind cele două subiecte cu deosebită competenţă şi s'au propus soluţii. Dl. Cicerone Ioniţoiu a făcut o prezentare a situaţiei dramatice din România.

După aprobarea acestor activităţi s'au discutat măsurile luate pentru organizarea manifestărilor dela 26 Octombrie la Geneva, când va avea loc o slujbă religioasă la ora 11, 30, oficiată de un sobor de preoţi împreună cu Părintele Gh. Calciu Dumitreasa, iar după amiază la ora 18 va avea loc la Universitatea II din acelaşi oraş, conferinţa Pr. Calciu. Chemarea de participare lansată Românilor şi cea adresată parohiilor creştine din Geneva, pentru a face cunoscută conferinţa, au fost însuşite de adunare.

S'a decis continuarea operei de asistenţă a foştilor şi actualilor deţinuţi politici ca şi a persoanelor persecutate de securitate pentru convingerile lor politice, democratice şi religioase.

Cu privire la măsurile organizatorice de viitor, s'a convenit ca toţi membrii să reflecteze asupra unei eventuale forme juridice de organizare, devenită necesară prin participarea membrilor din afara Elveţiei şi din raporturile ce avem cu autorităţile, instituţiile şi asociaţiile elveţiene, inerente activităţii noastre. In acest context s'a discutat despre întâlnirea ce a avut loc la 20 Iulie între 7 membri ai grupului şi Dl. R. Câmpeanu dela AFDP şi chestiunea a rămas deschisă pentru viitor.

In încheiere facem un călduros apel la toţi refugiaţii care au rămas Români şi în special la foştii deţinuţi politici, să ne unim şi să trezim prin cuvânt şi fapte, responsabilitatea tuturor faţă de fraţii noştri din ţară în pragul iernei care vine şi unde, din informaţiile căpătate, situaţia devine din ce în ce mai rea.

Dumitru IONESCU-GENEVA

CENTRUL DE EXPOZIŢIE CONSTANTIN BRÂNCUŞI

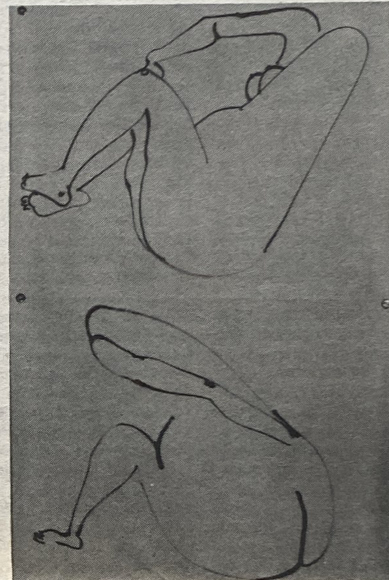
Intr'un eveniment de amploarea Convenţiei Uniunii şi Ligii, cu un minunat preludiu de muzică şi dans românesc, brodat pe firul unei foarte scurte incursiuni în literatura română, expoziţia "Artişii Români în Exil", o adevărată oază de linişte şi încântare, s'a bucurat de vizita şi aprecierea iubitorilor de artă.

Centrul de expoziţie Constantin Brâncuşi, mândru de patronul ales, vrea să menţină flacăra artei româneşti în afara graniţelor ţării. Cu mijloace financiare reduse, (în afară de sala ce i se pune la dispoziţie în mod gratuit) au fost organizate în ultimii 5 ani aproximativ 10 mari expoziţii. Anul acesta însă, a fost pentru prima dată când s'a încercat o cuprindere a artiştilor români aflaţi şi în afara Canadei şi chiar a continentului Nord American. In acest sens a fost o mare reuşită căci, cu toate distanţele mari, greutăţile transportului, întârzieri, etc., totuşi au fost prezenţi cu operele lor 40 de artişti români stabiliţi în: Franţa, Elveţia, Rep. Federală Germană, Anglia, Statele Unite şi Canada. Si aceasta datorită insistenţei organizatorilor şi ziarelor "Cuvântul Românesc" şi "America" ce ne-au publicat anunţul.

Consiliul de administraţie a Centrului Brâncuşi şi oragnizatorii în mod special (Viorica Velescu Ilie, Georgeta Crainic şi Victor Timofte) mulţumesc pe această cale artiştilor participanţi pentru interesul acordat acestei prime expoziţii internaţionale româneşti, la Montreal.

Pe criterii deosebite: activitate artistică internaţională, calitate, creativitate, inspiraţie folclorică, inspiraţie bizantină, un juriu special reunit a acordat următoarele distincţii (în ordinea alfabetică):

MENTIUNE DE ONOARE: George APOSTU (Franţa), Aurel COJAN (Franţa), Dorj COVRIG (Franţa), Paul NEAGU (Anglia).

GEORGE APOSTU - PARIS, FRANTA

PREMII PICTURA: Gigi Anderson Aramescu (USA) Florica Cimpoieş DRAGAN (Canada), Yolanda COJAN (Canada),Georgeta CRAINIC (Canada), Iohann MURSA (R.F.G.)

PREMII SCULPTURA : Alexandru ARAMESCU (decedat) (USA), Ingo GLASS (R.F.G.), Serban POPA (Canada).

PREMII CERAMICA: Rodica SONEA (Canada).

PREMII POPULARITATE: Victor TIMOFTE (Canada).

MENTIUNI: Mihai COJAN (Canada), Nic CONSTANTIN R.F.G.), Stela COSMA (Canada), Ion ISAILA (R.F.G.), Nelly LEITMER (Canada) , Cristian PARASCHIV (RFG) Horia ROSCA (R.F.G.), Isabela SABAU (USA), Alexandru TRIFU (Elveţia) , George TZIPOIA (Elveţia), Davy WOLFF (USA).

INSPIRATIE FOLCLORICA: Valeriu CERCEL (USA).

INSPIRATIE BIZANTINA: Ioana DANCESCU (Canada).

Printre oaspeţii sosiţi din afara Montrealului ce au vizitat expoziţia şi biblioteca cu deosebită atenţie, s'au remarcat: I.P.S.Sa Nathaniel, Episcopul Bisericii Ortodoxe Române din U.S.A. şi Canada, Dl John N. Santeiu, Preşedintele Uniunii şi Ligii, Dra Dorina Riscuţa, Dl. Daniel C. Miclău, Dl. Peter Lucaci dela ziarul America, Dl. Miron Butariu, reprezentant al Academiei Române - Americane, Dl N. Novac, Dl. George Donev şi mulţi alţi membri ai Uniunii şi Ligii. Părintele Petre Popescu, Părintele Nicolae Zelea , Dl.Nicolae Pora, Dl. Tony Lupu, o echipă dela redacţia ziarului Cuvântul Românesc care a luat note şi a făcut fotografii în sala de expoziţiei.

Cu această ocazie Consiliul de administraţie al Centrului Brâncuşi anunţă deschiderea unei expoziţii de "Artă sacră" pe toată perioada Sfintelor Sărbători ale Crăciunului, 1986.

Georgeta CRAINIC

PROFESORUL DR. DUMITRU C. AMZĂR OCTOGENAR

De ziua "Sfântului Dumitru" din luna trecută, Prof. doctor în filogofie D.C. Amzăr, rezident în Wiesbaden, Germania federală, a împlinit 80 de ani.

Ne gândim în special la dânsul cu această ocazie pentrucă-l vedem şi apreciem ca pe unul dintre supravieţuitorii generaţiei româneşti de elită dintre cele două războaie mondiale, generaţia lui Mircea Eliade, Mircea Vulcănescu, Petre Tuţea, Constantin Noica, Bernea şi alţii, alături de care a devenit un nume binecunoscut şi impus în timpul numit.

Relevând locul şi apartenenţa Dlui Prof. Dr. D.C. Amzăr din cadrul cultural, spiritual şi naţional românesc, şi exprimându-i o mare preţuire pentru suportul solid dat acestei gazete-permanent moral şi ocazional şi scrisul - îi urăm la împlinirea vârstei de 80 de ani încă mulţi ani înainte plini de sănătate şi totodată şi de realizări în munca culturală şi naţională de care şi-a legat preocupările de căpătâi întreaga viaţă.

Redacţia

GIGI ARAMESCU ANDERSON - MIAMI, USA

“Garda veche” şi căţeluşii lui Bulă

—Elena NESTOR—

Desigur, mulţi dintre noi îşi amintesc bancul acesta: cum într'o zi Bulă vine la şcoală şi zice: “Tovarăşă, ştiţi, căţeaua noastră a fătat alaltăieri cinci căţei. Si toţi sunt comunişti”. “Chiar aşa, Bulă dragă”, întrebă învăţătoarea încercând să-şi ascundă mirarea. “Da, tovarăşă, acesta-i adevărul”, răspunde Bulă foarte serios. “Atunci te rog foarte mult să spui şi săptămâna viitoare când vom avea inspecţie, fiindcă e un lucru care face mare cinste clasei şi şcolii noastre”.

La data anunţată inspectorul vine. Dar nici n'apucă să se aşeze şi să-şi deschidă carneţelul, că Bulă şi e cu două degete pe sus,până'n nasul învăţătoarei. “Ia spune tu, Bulă, s'audă şi tovarăşii dela centru cum e cu căţeluşii noştri”. “Da, zice Bulă, uitaţi care-i situaţia: căţeaua noastră a fătat cinci căţeluşi, dintre care numai doi sunt comunişti”. Invăţătoarea mai să leşine: “Cum, Bulă, doar săptămâna trecută ne-ai spus că sunt comunişti toţi cinci”. Da, tovarăşă, şi chiar aşa era. Dar între timp trei dintre ei au deschis ochii”.

In cazul unui căţeluş, intervalul între data la care el vine pe lume şi data la care deschide ochii este cam de zece zile. La om, miracolul acesta se produce foarte rapid. Indată după naştere. Am putea spune că el chiar trebue să vină pe lume cu ochii deschişi.

Numai că sunt unii (mulţi !, multicei !) care îi deschid (sau zic că i-au deschis) când le convine. Mai bine zis, când nu le mai convine. Când nu le mai convine situaţia. A lor personală sau a ţării întregi.

In cazul căţeluşilor lui Bulă se ştie precis. Până când au fost ei comunişti, precum şi ziua -exactă- când au deschis ochii.

Mişună, însă, printre noi, (vreau să spun, în spaţiul dinafara graniţelor ţării), sumedenie de căţei, căţeluşi, potăi, javre şi chiar dulăi (dulăi foarte bestiali dar foarte de încredere la vremea lor) aparţinând regnului uman care pretind că s'au hotărît să “aleagă libertatea” după ce au ... deschis ochii. Dar ce au făcut până atunci ? Si câtă vreme ? Cât timp le-a trebuit pentru a îi deschide ? Mult ! Treizeci, patruzeci, unora chiar cinzeci de ani. Timp în care au fost (sigur că da) comunişti, vezi doamne, înfocaţi şi convinşi. Le-a mers bine, au avut foloase şi profituri. Ei, nu omul de rând modest şi cinstit. Mari combatanţi, mari lătrători, adânc iubitori şi încontinuu lingători (şi turnători). Iubitori ai partidului, devotaţi şi gălăgioşi. Vătafii care ne conduceau, “spre noi victorii” şi de care n'aveai loc să respiri nici pe stradă nici la serviciu şi nici în zi de sărbătoare. Sefi de coloană la toate parăzile. Da, pe aceştia (chiar pe ei) îi întâlneşti “apăruţi” deodată în Occident în postură de (sigur că da !) nici mai mult nici mai puţin decât refugiaţi politici.

După ce ani şi ani minciuna, înşelătoria, delaţiunea, demagogia şi compromisul le-au fost nu numai profesie ci şi “hobby”. Acum însă susţin că (Ah !) în vremea aceea ei de fapt erau persecutaţi. Stăteau ei în fruntea bucatelor, dar persecuţia era persecuţie. Aveau ei maşini la scară, sau concedii făcute mai altfel decât muritorii de rând, sau diverse şi felurite alte avantaje, însă ce aveau acestea de-a face cu chinurile, privaţiunile şi opresiunea unui regim despre care spuneau (vă aduceţi aminte?) că-l adoră din rărunchi - şi nu numai că o spuneau, ci înseşi faptele lor dovedeau această adoraţie.

Ce s'a întâmplat cu adoraţie aceea? Unde-i acum? S'a prefăcut în fum ? Vai, nu, dar ... Intre timp au trecut frontiera, au ajuns “dincoace”, şi luându-şi faţă de martiri (şi de ce nu, că doar tot martiri fuseseră şi în ţară, “martiri” pe altarul socialismului “biruitor”) s'au prezentat la autorităţi şi -cu tupeul care i-a caracterizat întotdeauna pe indivizii din categoria respectivă- au început să-şi debiteze nefericita lor istorie şi să explice motivele care i-au îndemnat la un asemenea gest “disperat”, declarând (şi chiar şi ţie care îi ştii de ani şi ani au neobrăzarea să-ţi spună) că ei de fapt au fost băgaţi în partid cu anasâna. Iar lefurule grase, apartamentele frumoase, maşină la scară, etc. le-au fost şi ele băgate pe gât. Amărîţii ! Sărmanii de ei, cât trebue să fi suferit din pricina unei asemenea vieţi! Atât de greu le era ! Atât de greu le era traiul, încât şi-au luat lumea'n cap. Au lăsat totul baltă. Si vile, şi mobile, şi covoare. Tot. Alegând... libertatea.

Care libertate ? Libertatea de conştiinţă, desigur. Visul atâtor milioane de oameni ce trăiesc dincolo de cortina de fier. Numai că, în cazul indivizilor la care ne referim, absurdul situaţiei constă tocmai în faptul că ei exact asta n'au avut niciodată, şi nici nu au, şi nici nu pot avea. Conştiinţă.

Până mai ieri fuseseră mari şefi de cadre şi de B.O.B-uri, factori de decizie la diverse nivele, activişti şi propagandişti, şefi şi şefălăi, dulăi şi potăi. Să nu-ţi crezi ochilor, când te'ntâlneşti nas în nas cu câte unul, aşa pe negândite, într'o gară, pe stradă, într'un mare magazin. Mda ! Veche cunoştinţă. Fost mare secretar de partid şi alte cele. Fost mare securist, turnător şi (fireşte) comunist din tată'n fiu. De unde o fi apărut ? Te'ntrebi. Cum ? Si de ce ?.

Cum “de ce?”. Dar e în stare să ţi-o spună chiar el însuşi. Fiindcă a deschis ochii. Şi când i-a deschis... nu i-a mai convenit. A văzut ţara în faliment, a văzut că funcţia în care stătea (şi-îi călărea pe alţii) nu-i mai oferea prea mari avantaje, a văzut că până şi la magazinul cu circuit închis crenvurştii (când sunt) devin din ce în ce mai subţiri şi mai verzui. Altfel ? O, da, el a iubit partidul. O, da, el a crezut. Dar după aceea nu l-a mai iubit şi n'a mai crezut. Deci a fost înşelat. Este şi el o victimă a regimului. Nu ? A fost înşelat şi atunci s'a refugiat. E dreptul lui să ceară azil politic, şi apoi să istorisească drama vieţii, exact povestea aceasta “dureroasă” cu credinţa înşelată şi cu “deschisul ochilor”. Si acum sunt bine-mersi concetăţenii noştri. Că doar ăsta şi este rostul profitorului - să profite. In ţară a profitat de “dictatura proletarului” , iar în Occident profită de Convenţia dela Geneva. Iar dacă s'a mai întâmplat să fi lucrat şi într'un loc unde să fi putut ieşi mai des peste hotare şi să fi putut “mânui” valută, atunci a avut grijă să-şi şi pună ceva la o parte, în vre'un cont bancar, câţiva bănişori secreţi pentru zilele “negre” ale exilului, să nu vină cu mâna goală. Că doar se ştie, la'nceput e mai greu - o iei dela lingură. Si uite aşa se face că unii au reuşit să le fie cald şi moale şi acolo (adică în ţară) şi aici.

Din România vine lume multă şi a tot venit de-a lungul anilor, mereu. Farsa aceasta intolerabilă, revoltătoare a căţeluşilor, dulăilor şi potăilor, a foştilor -vătafi- i-aş numi mai pe scurt, continuă. Aş zice că totuşi de nişte ani încoace numărul lor a sporit. Să fie doar reacţia şobolanilor ce simt corabia scufundându-se? Poate că nu numai...

Este în bună măsură şi efectul “stilului” de a conduce al lui N. Ceauşescu. Politica lui faţă de căţei şi vătafi. Viteza cu care ei sunt azvârliţi în sus şi'n jos, înlocuiţi, “rotaţi” sau... “promovaţi”. Stilul respectiv pare haotic şi imbecil, însă ascunde sub această faţă o dialectică perfidă. Confuzia de valori fiind una dintre caracteristicile orânduirii socialiste încă dela începuturile ei, sigur că afirmarea perifericilor, “onorurile” făcute unor nulităţi, săltarea în ranguri a mediocrităţilor, numirea în funcţii considerate “de conducere” ori “răspundere”, nu după criteriul calităţii profesionale şi umane (ci exact contrariul) nu mai miră pe nimeni. Sunt aproape 40 de ani de când se procedează numai aşa. Sistematic. (Un mitocan pe post de vătaf simbolizează -ştim cu toţii- dictatura proletariatului !). N.Ceauşescu a adus, totuşi, un element nou: rapiditatea schimbării gărzilor. Sub domnia lui, gărzile se schimbă ca la catafalc. Nimeni nu îmbătrâneşte în funcţie (în afară de el însuşi). Si atunci ce se'ntâmplă ? Astăzi eşti mare dulău, însă mâine dimineaţă când te scoli poţi să nu mai fii. Peste noapte ai fost aruncat peste bord şi brusc trecut în “garda veche”. Aşa se face că garda veche e alcătuită din inşi foarte diferiţi ca vârstă, dela veterani până la trufandale. Fermecător este, desigur -ca spectacol- faptul că indiferent de devotamentul sau linguşitoria sa, orice dulău, potaie sau căţel îşi poate pierde în orice clipă ciolanul ori ciolănaşul, carnea de pe el -sau ce-o fi aiaoricum scade mereu şi mereu dat fiind dezastrul în care se zbate ţara).

Nu sunt deloc puţini aceia cărora ciolănaşul li s'a dat, dar apoi li s'a luat. Si atunci când nu l-a mai avut, ce credeţi c'au făcut? Ei bine, au deschis ochii. Fireşte. Si nu le-a mai plăcut. Nici regimul (care până atunci le convenea), nici comunismul (căruia-i erau devotaţi cu trup şi suflet, cică), nici partidul dela putere (căruia îi juraseră “credinţă pe toţi vecii” şi ai căror vajnici combatanţi şi adoratori erau). Trezindu-se plasaţi în “garda veche”, ce altceva se puteau considera bieţii căţeluşi decât nişte victime ale regimului. Nişte mari persecutaţi. Ah ! Si ce le mai rămânea altceva decât exilul. Marea farsă.

Până ieri urla “trăiască partidul”. Azi e refugiat politic fiindcă l-a “desmoştenit” dându-l jos din funcţia în care datorită “dragului-partidului” se suise. In baza căror merite ? Acelea de lătrător, potaie, dulău sau toate la un loc.

Cum ziceam mai sus, în garda veche îşi au reprezentanţi mai toate generaţiile. In exil, de asemenea, mişună reprezentanţi ai tuturor generaţiilor vechii gărzi, trăind bine-mersi şi fiind cel mai adesea bine primiţi, acceptaţi şi agreaţi, laolaltă cu toată lumea. Este refugiat politic unul care şi-a lăsat sânge şi carne şi ani de viaţă şi de tinereţe la Canal şi în temniţele comuniste, dar tot refugiat politic este -cu acelaşi statut şi cu aceleaşi drepturi- şi călăul care l-a trimis acolo. Gardianul care i-a administrat “porţia zilnică”. Torţionarul care l-a torturat. Seful de cadre, sau ce-o fi fost, care i-a ordonat arestarea. Procurorul care i-a semnat sentinţa. Toţi, domnule, toţi aceştia şi-atâţia alţii din specia lor au venit în Occident când nu le-a mai convenit. Când s'a “schimbat garda” şi li s'a luat ciolanul. Toţi s'au trezit refugiaţi politici şi se declară persecutaţi. Tocmai ei, uneltele, vătafii, dulăii şi potăile ce erau puşi să-i strivească pe alţii.

Apropo, însă, de căţeluşii lui Bulă, povestea cu deschisul ochilor n'o pot crede nici copiii. □

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

BRUTARUL ŞI SPITALUL

Pâinea cea de toate zilele ţi-o poţi cumpăra doar din raionul unde locuieşti sau munceşti.

Ca să fii tratat de junghiuri ori operat de inimă, trebue, la fel, să te prezinţi la spitalul din raionul unde locuieşti sau munceşti.

Deci astâmpărarea foamei şi căutarea sănătăţii depinde de unde-ţi pui noaptea sub pat papucii.

Credem, totuşi, că există o deosebire între o brutărie şi un spital.

La brutărie aluatul este frământat, dospit şi copt aproape la fel, diferenţa fiind proporţia dintre făină, paie şi tărâţe, ori dacă pâinea e coaptă ori necoaptă.

La spital e mai complicat, pe unul îl doare măseaua, altul tuşeşte şi al treilea e nebun pentrucă n'a strigat ura! când a sughiţat Seful cel Mare.

Dacă, silit de foame, mănânci pâine necoaptă, capeţi indigestie.

Dacă la spital un mamoş face o greşeală când îţi schimbă rinichii, laşi în urmă "veşnice amintiri".

Este imposibil ca o unitate sanitară, ori cât de multilaterală ar fi, să ofere specialişti pentru toate bolile.

In lumea liberă bolnavul îşi alege doctorul şi spitalul în care are încredere.

In RSR, ca un bolnav să se interneze la alt spital, trebue să aibă aprobarea dela doctorul spitalului din raionul unde locuieşte.

Legea care prevede "biletul de trimitere" dela un spital la altul, este veche şi până acum câţiva ani un transfer era ceva obişnuit. Dar a intervenit tov. Ceauşescu cu economiile, cu înterzicerea de a primi în spital pe cei bătrâni şi alte îndrumări higienice de longevitate fără doctori, spitale, operaţii şi medicamente.

Trăim în Epoca de Aur a decretelor lămuritoare!

Cumpărarea pâinii dela aceeaşi brutărie şi raţionalizarea alimentelor neexistente, se numeşte "Alimentaţie Stiinţifică".

A refuza tratamentul celor bătrâni şi a nu avea dreptul să-ţi alegi spitalul şi doctorul ce pot să-ţi redea sănătatea se numeşte: "Asistenţa Medicală Stiinţifică".

S'AU DESCOPERIT TRAMVAIELE

In Apus tramvaiele au fost puse pe linie moartă. (In Statele Unite tramvaiele sunt mai mult o atracţie pentru turişti: (San Francisco, Detroit, etc.) Autobuzul e mai manevrabil, merge ori unde, şi în caz de accident, nu se opreşte întreaga circulaţie de pe linia respectivă. Cei care plănuiesc circulaţia în România nu gândesc la fel. Astfel se lucrează la construirea liniilor de tramvai în Constanţa (13 km), Ploieşti (17 km.), Cluj (13 km.), Craiova (18 km.) şi Reşiţa (9 km).

NICOLAE MAGHIARIZATORUL

Biserica Romano Catolică este unda dintre cele 14 culturi religioase aprobate, dar în timp ce credincioşii unguri sau germani se pot ruga în limba lor, Românii--în patria supra-patriotică a RSR-nu se pot ruga în limba română.

Tinerii care vor să înveţe catehismul trebue să apeleze la preoţii germani sau unguri. Acest fapt serveşte revizionismului deoarece Ungurii numără, în statisticile lor, şi pe Români.

UN EXTRA GOL ÎN VISTERIE

Ieftinirea petrolului a silit ţările arabe să facă economii. Mii de muncitori români--specialişti în construcţie--au fost rechemaţi. Cei curajoşi şi cu noroc au reuşit să nu se mai întoarcă. Muncitorii erau ţinuţi în lagăre, iar la întoarcere--după ce li se scădea întreţinerea--primeau restul lefii în lei.

TOTUL SE POATE

Intr'un recent discurs ţinut în faţa Congresului Oamenilor Muncii, tov. Muncitor Suprem a cerut "...să înlăturăm chiar din vocabularul nostru verbul 'nu se poate' şi să folosim numai verbul 'totul se poate'."

SE FUGE CU DROAIA!

Trei marinari şi-o barcă au sărit în marea ce separă Anglia de Franţa. Au fost salvaţi mai târziu de un vapor englez.

In insulele Canary (Spania) alţi şapte marinari au cerut azil politic. Să nu uităm că în Mai, cu ocazia meciului de football, 30 de Români, veniţi să vadă meciul, au cerut şi ei azil politic.

SE VÂND ORI NU SE VÂND?

Acum vreo două decenii pentru a adopta un copil se cerea: a) Consimţământul părinţilor (dacă erau cunoscuţi), b) Aprobarea dela Consiliul Judeţean, c) Aprobarea dela Consiliul de Stat, d) Depunerea unei sume de 250 lei în numele copilului la bancă; după 2 ani -în cazul că cel înfiat nu se întorcea în ţară--suma trecea în contul Statului.

Acum vreo 5 ani o companie din Franţa, în legătură cu guvernul din Bucureşti se oferea, "contra cost", să faciliteze înfierea copiilor din orfelinate. (Am scris la timp despre acest scandal, N.R.)

Concomitet ne vin două ştiri: legea înfierii a fost simplificată şi în Israel au sosit opt copii din România.

Nu ştim dacă "simplicitatea" legii se datoreşte unor "taxe noi" impuse viitorilor părinţi?

S'a format o înţelegere tacită, un fel de cooperativă, dacă unul găseşte ceva de vânzare, indiferent ce-o fi, el cumpără cât poate de mult ca să împartă cu ceilalţi. Tot ce se găseşte se cumpără azi, pentrucă nimeni nu ştie ce se va găsi mâine.

▪▪

"Economia românească--afirmă agenţia de presă germană--se găseşte în faţa unui atac de inimă." Din cauza lipsei de valută nu s'au mai făcut de ani de zile investiţii pentru reînnoirea utilajului uzat. Cantitatea produselor e din ce în ce mai mică şi mai proastă.

▪▪

Carnea, vinurile şi alte produse alimentare se vând la un preţ foarte redus în Germania Federală. Pentru a încuraja vânzarea, oficialităţile reseriste aduc dansatori şi tarafuri de lăutari, ca să atragă lumea şi să vândă marfa.

▪▪

RSR are contract cu uzina Citroen din Franţa să livreze 65.000 de automobile anual (50% din producţie). Dar în cursul anului 1985, s'au livrat doar 15.000 de automobile. Asta ar putea da ocazia companiei din Franţa ca să anuleze contractul cu RSR-ul.

▪▪

In medie, când se vinde ceva, coada celor care aşteaptă este între 50-70 de persoane. Dacă au noroc, ei pot cumpăra salamul cel mai bun care conţine doar 30% soia.

▪▪

Convorbirile între oamenii de afaceri din Apus şi reprezentanţii industriilor din RSR, se pot face numai faţă cu martori.

▪▪

In ultimii 6 ani preţurile alimentelor aproape s'au dublat. Exemple: brânza dela 9 la 19 lei, sticla de lapte dela 2,50 la 4,50 lei, iar praful de lapte dela 16 lei la 32 de lei.

▪▪

Străinii care cumpără din magazinele SHOP sunt obligaţi ca jumătate din valuta forte să o cheltuiască pentru a cumpăra produse indigene.

▪▪

Un litru de lapte la liber este 10 lei, dar ţăranii sunt forţaţi să-l vândă la stat cu 2 lei. Pentru un porc de 120 kg. ţăranul capătă 1400 lei, dar valoarea lui în măcelarie e de 6-7000 lei. Dacă un ţăran taie un porc, -eveniment ce intră în cadrul securităţii patriotice-trebue anunţat la primărie, iar şeful Consiliului Popular, după calcule pe computer, îi spune cât timp n'are voie să mai cumpere carne pe baza tichetelor de alimente.

▪▪

Ambasadorul dela Londra, Vasile Gliga, a fost rechemat în ţară. Soţia lui, o cleptomană, fusese prinsă când a încercat să fure o foarfecă dintr'un magazin londonez.

▪▪

La Bucureşti carnea se vinde fără cartelă...atunci când este. Unii ţigani se prezintă în faţa măcelariei (cu copiii) ca să cumpere mai multă carne..."familie mare..." Cei care n'au copii şi-i închiriază.

▪▪

Filmul reserist cu tema "Răniţi de dragoste" pentru RSR ....s'a prezentat la Paris, în sala cinematografului "La Latina", şi a avut cel mai mare succes de scaune goale. Nici un actor, nici un regizor n'a fost prezent atunci când s'a vizionat pelicula. In schimb filmele poloneze, bulgăreşti, maghiare, cehe, etc. au profitat de ocazia acestor festivităţi şi au obţinut succese.

▪▪

La negru, preţul unui kg. de carne macră este de 150 de lei. Sunt ţărani care au o pensie lunară de 200 de lei.

▪▪

Reparaţia unui televizor costă leafa pe o săptămână şi chiar pe o jumătate lună. Suma nu garantează durata funcţionării.

▪▪

"Nimeni nu poate tăia un viţel sub nici un motiv! Aşa prevede legea şi ea trebue aplicată cu desăvârşire", a declarat 'Fiul Iubit"...pentru binele ţăranilor!

▪▪

In planul cincinalului se prevede construirea a 750.000 de locuinţe. Intre care 100.000 la ţară. Asta înseamnă noi distrugeri de clădiri ce arătau specificul românesc. (Notă în România 48% din populaţie trăieşte la ţară).

▪▪

Raţiile de zahăr şi ulei sunt cu 30% reduse la cei din provincie.

▪▪

Bisericile care n'au fost dărâmate (unele din cauza protestului făcut de Românii din lumea liberă) sunt acum mutate în dosul blocurilor, lăsându-le doar o trecere îngustă ca să poţi ajunge la ele.

▪▪

Pentru un pachet cu alimente, de 10 kg. care costă în Germania 70 DM, se cere o taxă vamală de 53 DM.

▪▪

In jurul Centrului Civic, unde-s adunate toate "blocurile conducătoare", se vor clădi apartamente pentru funcţionari; astfel, în regimul fără clase sociale, se va creea o nouă clasă socială, aceea a funcţionarir, izolaţi ee restul populaţiei pentru a fi mai uşor supraveghiaţi.

▪▪

Benzina în provincie se dă pe bază de tichete (cca. 30 litri pe lună), dar în capitală se dă fără tichete. (Pentru a face impresie bună străinilor).

PATRIOTISM ÎN "REVERS"

Până acum Ceauşescu făcea pe patriotul: să ne înarmăm ca să ne apărăm! Cum RSR nu-i învecinat cu nici un stat capitalist, Românii se lăsau amăgiţi că poate ne înarmăm ca să ne apărăm de Ruşi.

Povestea cu apărarea fiind răsuflată, în timp ce mizeria din ţară se tot umflă, Ceauşescu face acum propagandă de-a'ndoaselea:

Vom reduce cheltuielile de armament cu 5%, ca oamenii să creadă, (vezi!) ce patriot e "Fiul Iubit": el nu vrea să ajute pe Ruşi în cazul unui conflict cu "capitaliştii."

NICI LEAFĂ, NICI MÂNCARE

"Daily Telegraph" (5 Sept.) scrie că în cursul lunii August a avut loc o grevă la Arad provocată de faptul că muncitorii dela transporturi n'au primit salariile şi că nu se găseşte de mâncare.

Autorităţile au intervenit brusc, arestând 9 muncitori despre soarta cărora nu se ştie nimic.

ROMÂNUL E PRACTIC

Vara, în loc de flori şi iarbă, în faţa blocurilor omul îşi sădeşte ceapă, pătrunjel, pătlăgele roşii, castraveţi, etc.

Iarna, balconul serveşte drept frigider.

CEI TREI MARI!

Avem pe Stefan cel Mare, pe Mircea cel Bătrân, devenit Mircea cel Mare (prin decret ministerial) şi acuma istoricii contemporani vor încununa cu titlul de "cel Mare" pe tov. Nicolae.

ŞI ACUM SIBIUL

Planul panslavismului de a distruge tot ce-i românesc, nu s'a oprit la oraşul lui Bucur-Ciobanul, ci ameninţă şi celelalte urbe ce ne mărturisesc istoria.

O primă victimă a fost oraşul Bistriţa care a pierdut o bună parte din mărturiile trecutului; acum a venit rândul oraşului Sibiu, de două ori capitala Transilvaniei (1703-1791 şi 1849-1865), să fie supus "înfrumuseţării".

Pentru ridicarea viitorului "Centru Civic" (à la Bucureşti) au căzut până acum victime cartierele din apropierea centrului istoric.

In jurul gării, sub ameninţarea târnăcopului, se găseşte Capela Crucii ce cuprinde un grup statuar monumental din anul 1415, iar în cartierul Terezian se află Biserica Romano-Catolică şi Orfelinatul Terezian clădit în 1754.

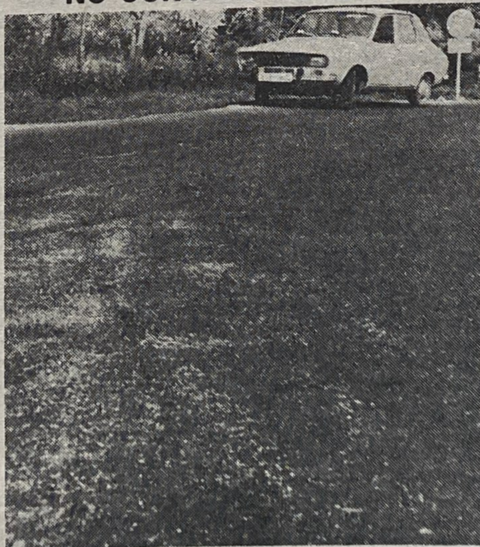
Sibiul este singurul oraş care păstrează o parte din arhitectura Evului Mediu: Zidul cetăţii cu vechile fortificaţii, turnuri, bastioane, străzi înguste, case în stil gotic, etc.

In ruinele unui turn s'a construit primul teatru al oraşului, iar în arhiva primăriei s'au păstrat documente din 1290 scrise în limba latină.

Ne oprim aci cu înşiruirea tezaurului istoric şi mărturiile trecutului păstrate în vechile clădiri, dar ne întrebăm: De ce Nicolae Ceauşescu vrea să le distrugă?

Un alt oraş ameninţat cu "înfrumuseţarea" este Sighişoara, fosta cetăţuie romano-dacă Stenarum.

BOABELE RISIPITE NU SUNT DE NEGLIJAT

Imaginea de mai sus a fost luată pe o şosea în drumul grîului către hambare. După cum se vede s-a pierdut destul de mult din cauză că mijloacele de transport nu sînt etanşe. Risipa are însă şi alte forme. Pe terenurile cooperativei din Pufeşti, ca să dăm doar un singur exemplu, au rămas smocuri de spice netreierate de combine. Evident, ar fi trebuit cîţiva secerători. S-a găsit unul. Acesta însă cosea iarbă pentru acasă, iarbă pe care o transporta cu autocamionul cooperativei...

Foto-anchetă realizată de **Eugen Sasu**
România Liberă

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de ARGUS

ȘTIRI DE PE GLOB

PORT ELIZABETH, Africa de Sud--Lucrătorii dela General Motors sunt îngrijorați. Decizia luată de cei din Statele Unite de a rupe legăturile economice va avea ca consecință: "Mulți oameni aci vor rămâne fără lucru".

••

HAVANA, Cuba--ultimul prizonier luat cu ocazia nereușitei invazii dela Bay of Pigs, ce-a avut loc acum 25 de ani, a fost eliberat și acum este în Miami.

••

BANGKOK, Thailanda--Rușii nu mai vor să ajute financiar pe Vietnamezi. "Prea multă corupție" și "Lipsa de incredere în actual lider tov. Truong Chinh". Moscova ajută pe Vietnamezi cu circa $1 bilion pe an.

••

SANTIAGO, Chile--Au fost arestați 5 inși bănuiți că ar fi atentat la viața președintelui Pinochet. Ei sunt --după declarațiile guvernului-- revoluționari comuniști, înarmați cu mitraliere M-16.

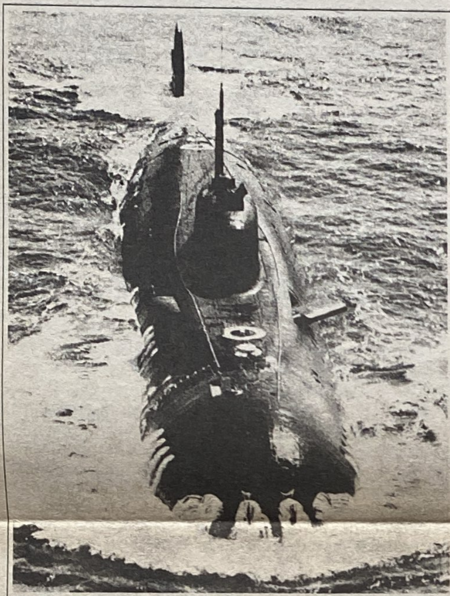
Statele Unite confirmă că s'au descoperit intr'o magazie 3.351 de mitraliere, două milioane de gloanțe și 167 de arme contra-tanc, furnizate de Cuba.

••

IERUSALIM, Israel --Conform înțelegerii între șefii celor două partide, președintele Shimon Peres și-a dat demisia și a fost înlocuit de dl. Yitzhak Shamir, șeful partidului de dreapta Likud.

Yitzhak a declarat că va înmulți numărul comunităților evreiești în ținuturile cucerite dela Arabi. Un fapt care nemulțumește pe vecinii Israelului.

TREI ACCIDENTE

SUBMARINUL ATOMIC SOVIETIC ÎNNECAT ÎN APROPIERE DE BERMUDA PE DATA DE 6 OCTOMBRIE 1986

In ultimele luni Rusia a suferit trei mari pierderi:

1) Intâi a fost Cernobil, ale cărui urmări rămân să fie scrise.

2) O ciocnire în Marea Neagră dintre două vapoare care a cauzat sute de morți, și recent un submarin atomic s'a scufundat în Atlantic.

3) Un incendiu, încă neexplicat, a cauzat moartea a trei marinari, restul echipajului fiind salvat de câteva vapoare din marina comercială sovietică.

Rușii au refuzat orice ajutor dela vapoarele ce se aflau în vecinătatea submarinului.

Oamenii de știință spun că nu există nici un pericol de radiație pentru viața marină.

"LASER" ÎN SLUJBA URSS

Ziarul "Blid" (Germania de Vest) publică:

Sovieticii, întrebuințând un tun ce emite raze Laser, au scos din funcțiune trei sateliți americani de supraveghere generală. Ziarul afirmă că 10.000 de ingineri și oameni de știință lucrează la centrul de raze Laser din Sary Chagan.

Pentagonul a confirmat această știre încă din Octombrie 1985.

SIRIA DEMASCATĂ

Anglia a rupt legăturile diplomatice cu Siria, iar Statele Unite și Canada și-au retras ambasadorii.

Măsurile de izolare a Siriei se datoresc destăinuirilor teroristului Nezar Hindawi care a încercat să distrugă un avion ELAL Boeing 747 (cu 270 de pasageri) ce făcea ruta Londra-Tel Aviv.

Hindawi, sub motiv că-și trimite logodnica gravidă ca să-i viziteze părinții, îi ascunsese în bagaj o bombă aranjată să explodeze când avionul s'ar fi aflat deasupra Austriei.

Intre timp teroristul, se întâlnise cu ambasadorul Siriei dela Londra, care i-a oferit adăpost.

Poliția italiană a interceptat o scrisoare a lui Hindawi către fratele lui din Genoua. El dorea ca Siria să răpească cetățeni britanici cu care el să fie răscumpărat.

SOVIETICII SE SIMT NEDREPTĂȚIȚI

Uniunea Sovietică a declarat că oficialitățile diplomatice și consulare sovietice sunt tratate într'un mod nepotrivit în Canada, Statele Unite, Anglia și Elveția.

Raportul sovietic arată că autoritățile canadiene nu au luat măsurile necesare de protejare a Consulului general al Uniunii Sovietice în Montreal, al personalului și clădirii acestuia. Nici măcar RCMP sau poliția locală nu face acest lucru, ci numai lucrătorii particulari dela Societatea de Securitate Pinkerton trebue să informeze poliția în caz de neplăceri.

Sovieticii spun că aceștia nu au dreptul nici măcar să scoată arma în caz de amenințare la adresa consulatului. De asemenea, Sovieticii sunt nemulțumiți de faptul că nu li se permite să aibă un număr mai mare de securiști personali sovietici pentru a le asigura securitatea internă.

Robert Lavigne, ofițer al RCMP, responsabil cu cei 58 de consuli și reprezentanți consulari a confirmat raportul sovietic, arătând că numărul de personal de securitate este în concordanță cu cotele stabilite de Departamentul Afacerilor Externe din Ottawa și că diplomații în Canada nu au dreptul de a purta arme.

Referitor la pericolul la care Consulatul Sovietic în Montreal este expus el arată că nivelul de amenințare a început să scadă în ultimile șase luni.

ANGLIA ȘI CHINA

In timp ce Reagan și Gorbaciov erau în Islanda, în cealaltă parte a lumii, Regina Angliei și Prințul Consort, vizitau China.

Primirea suveranilor a fost foarte prietenoasă. Președintele Deng Xiaoping, mulțumind Reginei c'a "venit să vadă un om bătrân."

Pentru guvernul din Peking vizita regală e un certificat de recunoaștere a unității statului chinez, iar pentru Londra înseamnă că cedarea Hong Kong-ului în 1997 se va face liniștit și fără pierderi economice.

Pe plan internațional, China își caută noi prieteni.

REYKJAVIK:
REAGAN REFUZĂ RECOMANDĂRILE RUȘILOR

S'au întâlnit în zilele de 11 și 12 Octombrie de patru ori și au vorbit 11:39 ore.

Rezultatul mai mult Niet decât Da.

Gorbaciov a promis că în timp de 10 ani să se elimine armele atomice dacă Statele Unite va renunța la experimentarea cu razele Laser, menite de a ne apăra țara contra rachetelor atomice.

Deci, dacă noi renunțăm să ne apărăm, Rusul devine băiat "harașo".

Intre timp ziarul New York Times (16 Octombrie) publică părerea unor experți ai tehnologiei sovietice, care afirmă:

Uniunea Sovietică a încercat deja armele spațiale de tipul pe care Statele Unite vor să-l realizeze acum.

In general--spun experții--tehnologia sovietică este inferioară celei americane, și ei nu doresc ca Americanii să dezvolte o armă de apărare superioară lor.

Experții adaugă: la centrul Sary Shagan, din Kazahstan s'a experimentat cu o rază Laser distrugerea unei rachete în spațiu.

Dr. Simon Kassel, un alt specialist în armele spațiale spune: "Rusul vrea să cumpere timp ca să ne ajungă".

Americanii, care știau de experiențele cu razele Laser, n'au cerut Rușilor să oprească cercetările pentrucă Statele Unite nu se gândesc să atace Rusia. Atunci se pune întrebarea: De ce vrea Moscova ca să rămânem fără apărare?

MAȘINILE SPIOANE...

KGB-ul a fost capabil să citească corespondența secretă izvorită din birourile Ambasadei Americane din Moscova.

Intr'un raport al serviciului de Contra-spionaj, înaintat Comisiei Senatului, se dezvăluie că unele mașini de scris, în drum spre Moscova, au căzut în mâna agenților KGB-ului care au implantat niște microfoane electronice ce pot transforma sunetul mașinii în text.

Aceste microfoane electrice sunt de mult cunoscute oamenilor de știință, dar nu s'a luat nici o măsură pentruca în drum spre Moscova, mașinile să fie păzite.

MACHEL S'A PRĂBUȘIT

HARARE, Zimbabwe--Președintele Mozambicului, Samora Machel, împreună cu 33 de pasageri, lideri politici și membri în cabinet, și-au găsit moartea pe când se întorceau cu avionul din Zambia.

Avionul, prins de o furtună, s'a prăbușit lovind un munte. Pilotul și avionul proveneau din Rusia.

Machel, un marxist, a fost liderul Mozambicului de când țara și-a câștigat în 1975, independența dela Portughezi.

Machel dorea să refacă porturile și căile ferate ale Mozambicului, spre a ajuta țările vecine în lupta economică contra Africii de Sud.

In ultima vreme situația Mozambicului se înrăutățise deoarece guvernul din Johannesburg a deportat 69.000 de muncitori, originari din Mozambic, ce lucrau în Africa de Sud.

Deportarea muncitorilor a fost necesară din cauza sancțiunilor impuse de țările din Vest.

Machel se bucura de încrederea liderilor revoluționari și avea sprijinul Uniunii Sovietice.

MECIUL EXPULZĂRILOR: 80-10

Acesta-i rezultatul "războiului diplomatic" dintre Moscova și Washington.

După prinderea spionului rus Zaharov, care opera sub umbrela Națiunilor Unite, președintele Reagan a dat ordin ca 25 de cunoscuți spioni ruși, ce ocupau funcții la Națiunile Unite, să părăsească țara.

Ca răspuns, Gorbaciov l-a arestat pe Daniloff și a declarat "persona non grata" cinci diplomați dela Ambasada Americană din Moscova.

Răspunsul președintelui Reagan a fost simplu, clar și nepărtinitor:

Câți diplomați au Statele Unite în Rusia, să aibă și Rusia în Statele Unite.

S'a făcut numărătoarea și s'a aflat că Kremlinul are 55 de diplomați în plus (care sunt mai mult spioni decât diplomați) și pe care Departamentul de Stat i-a poftit să părăsească țara.

Acești 55 de "diplomați" erau specializați în interceptarea convorbirilor telefonice, etc.

Gorbaciov, ca să-și spele obrazul, a mai declarat "persona non grata", alți cinci diplomați americani. Totodată s'a dat ordin ca cetățenii ruși care lucrau la Ambasada din Washington sau Consulatul din Leningrad, să nu se mai prezinte la serviciu. (Ei aveau funcția de șoferi, bucătari, etc.)

Expulzările s'au oprit aci!

Cronica internațională

DELA RĂZBOIUL STELELOR LA COAJA DE BANANĂ

—George AUGUSTIN—

Diversiunea este arma cea mai utilizată a comunismului! Tacită, mâncată de rugină, demodată ca septuagenară, o scot de fiecare dată când au nevoie să mai păcălească Occidentul, acest Occident care nu poate sau nu vrea să învețe nimic din lecțiile trecutului ori este prins în zăbale și joacă în buestru, după vrerea călărețului.

Nu așteptam să se întâmple nimic spectaculos în acest an, după cum nu așteptăm nici dela viitorii doi ani.

Anul trecut au fost înmormântate la Geneva, speranțele țărilor robite din Europa, puse în capacitatea de decizie a administrației Reagan. Ar fi fost prea frumos ca ele să fie eliberate de coșmarul comunist iar Președintele Reagan, ar fi rămas în istorie prea strălucitor și ciupercilor nu le place soarele.

După ce a înmormântat trei dictatori bolșevici, Președintele Reagan putea trata de pe alte poziții cu Sovieticii decât predecesorii săi. Se pare că era hotărît *pentru aceasta* dar, alte interese decât cele ale *poporului american* și ale lumii libere, au ponderea lor în politică.

Dela întâlnirea din Geneva, situația în Uniunea Sovietică s'a deteriorat iar poziția lui Gorbaciov este mai șubredă.

Puternic afectată de dezastrul dela Cernobil, având de rezolvat probleme acute în partid și în starea economică a țării, Gorbaciov este disperat în obținerea întâlnirii cu Președintele Reagan, pentru a-și întări cât de cât poziția de leader al lagărului comunist.

Cu totul alta este poziția președintelui american, după o sănătoasă politică dusă în cei șase ani de când conduce destinele Americii. Reagan a ridicat din nou prestigiul Americii în fața lumii. Fără aroganță, Statele Unite puteau și pot negocia cu Sovieticii obligându-i a intra în legalitate. Asistăm însă la un proces contrar, unde Statele Unite cedează -incredibil și nejustificat- în fața aroganței sovietice.

Pentru acest an, era programată vizita lui Gorbaciov în Statele Unite. Punctul obsedant al Rușilor rămăsese interzicerea Star Wars-ului, unde ei sunt cu totul inexistenți. Americanii au rămas ferm pe poziție, nerenunțând la Star Wars. Punct mort pentru a merge mai departe.

A apărut însă -buturugă mică- arestarea spionului sovietic Zaharov, la New York, prins în flagrant delict și dovedit cu o bogată fișă de spionaj, întocmită de F.B.I.

In fața acestei probe evidente, spionajul rusesc a recurs la un șantaj ordinar -diversiunea- arestând pe ziaristul american Daniloff, la Moscova, învinuindu-l de...spionaj.

Desfășurarea faptelor a fost larg dezbătută în toată presa mondială și nu vom intra în detaliile lor. Este suficient doar să remarcăm faptul că ușurința cu care a fost acceptat schimbul Daniloff-Zaharov, a fost aspru criticată de presa și opinia publică americană. Secretarul de Stat Shultz, a pierdut ore întregi de discuții cu ministrul de externe sovietic Shevarnadze, nu pentru reducerea armamentului și dezarmare, ci pentru eliberarea ziaristului Daniloff, Rușii amenințând cu eșuarea întâlnirii Reagan-Gorbaciov.

"Acest schimb a creiat un periculos precedent. Nici un funcționar american nu mai este în siguranță în afara țării. Noi nu mai putem aresta nici un spion sovietic, fiindcă Rușii vor aresta la întâmplare orice salariat american, pe care îl vor învinui de spionaj și ne vor obliga să negociem cu ei, schimbul de prizonieri" au scris ziarele.

Pentruca pastila amară a schimbului Daniloff-Zaharov să fie înghițită mai ușor, a fost îndulcită cu punerea în libertate și emigrarea în Statele Unite a disidentului rus, Iuri Orlov.

Acest om de știință rus, un idealist nevinovat, a făcut greșala să creadă că semnătura sovietică pe Acordul final dela Helsinki, este și o garanție a aplicării acordului, în Uniunea Sovietică. In acest sens a inițiat o acțiune pentru aplicarea drepturilor omului în URSS. Această acțiune l-a costat șapte ani de închisoare în Siberia, unde pe lângă rigorile muncii forțate a mai suferit și molestări din partea deținuților turnători, agenți ai KGB-ului. Din vigurosul om intrat în închisoare, a ajuns în America o epavă fără dinți care la o vârstă de aproape 60 de ani arată ca un bătrân de peste 80 de ani. I-a rămas nealterat doar idealul. Semnificative pentru alți "disidenți" de care a început să fie plin Occidentul, sunt primele declarații ale lui Orlov: "Desigur că sunt fericit că am scăpat de Siberia, dar nu pot fi pe deplin fericit, când știu câți alții au rămas în continuare acolo. Eu nu am luptat pentru a pleca din Rusia, ci pentru drepturile omului în Uniunea Sovietică. Eu sunt Rus, limba mea este limba rusă și m'am format în cultura rusă. Am cerut și voi continua mai departe să lupt pentru libertate și drepturile omului în Rusia."

Cât de mult se potrivesc cererile lui Orlov cu politica Kremlinului nu este nevoie s'o mai spunem. Cum au căzut aceste declarații adepților detentei în preziua întâlnirii din Islanda iarăși nu vom comenta.

Orlov a fost primit în audiență de Președintele Reagan și când s'a întâlnit cu Gorbaciov, Președintele american știa foarte bine ce tip de om are în față.

Așa cum era de prevăzut, întâlnirea dela Reykjavik n'a adus nimic nou în poziția celor două țări, numite supra-puteri. Dela Cernobil la scufundarea submarinului cu propulsie și încărcătură atomică, ce patrula pe lângă coastele americane, prestigiul Rușilor a scăzut în fața țărilor care îi urmau.

In Franța, alegerea Primului Ministru Chirac, a ridicat o nouă și puternică barieră în calea penetrației teroriste succesive, cu bombe, unde și-au pierdut viața oameni nevinovați. Acestea, numai pentru a provoca reacția opiniei publice franceze, împotriva guvernului, cunoscută fiind revolta Francezilor la actele de terorism întâmplate la ei acasă.

Stăpân pe frânele țării, premierul francez a reacționat cu tot calmul și siguranța și procesul este în curs de lichidare. Acțiunea de provocare a terorismului comunist a eșuat.

Mai complicată rămâne situația în Statele Unite. Cu miile de spioni infiltrați în America sub diferite forme de "diplomați" Rușii cunosc în orice moment pulsul politicii americane. Alegerile pentru Camera Reprezentanților și Senat, din Noembrie crt. pot schimba orientarea politicii americane dacă după aceste alegeri Congresul american ar cădea din nou sub controlul democraților. Intreg efortul diplomației rusești a fost orientat în această direcție, pentru destabilizarea politicii Președintelui Reagan. Acest efort a culminat cu urgentarea întâlnirii din Islanda, care nu figura în Acordul dela Geneva, de anul trecut. Acolo se stabilise ca Gorbaciov să viziteze Statele Unite în 1986 și Președintele Reagan să facă o vizită în Uniunea Sovietică în 1987.

Ce fapte deosebite au intervenit pentru o întâlnire ad-hoc?

Nimic deosebit! Rușii aveau nevoie de o acțiune care să-i situeze din nou pe poziția pierdută, de rangul întâi, dar mai cu seamă de a stingheri -propagandistic- perioada pre-electorală din Statele Unite, jenând pe candidații partidului republican, în precizarea poziției politicii externe americane, în viitor.

Eșecul întâlnirii din Islanda, calculat de Ruși, ar fi dat suficiente argumente democraților de stânga (varianta americană a ARLUS-ului) să acuze administrația Reagan, de toate păcatele politicii "imperialiste", militariste și războinice.

Un succes al întâlnirii, ar fi fost acceptarea Americanilor la renunțarea Star Wars-ului, concesie pentru victorie în alegeri, dar câștigarea de către Ruși a punctului nevralgic al tuturor negocierilor.

Intransigența Președintelui Reagan și a întregei delegații americane la Reykjavik, a demonstrat Rușilor că poziția de apărători ai libertății și democrației pe care se situează Statele Unite, nu este o frază goală.

Revenind la submarinul sovietic scufundat la peste 6.000 metri la circa 1060 mile marine depărtare de Capul Hotteras din Carolina de Nord, foarte interesante ni s'au părut declarațiile lui Tom Clancy, expert în puterea navală a Uniunii Sovietice. Dânsul a declarat: -"Sunt absolut sigur că noi dorim să avem una din rachete cu focoasele ei" (din submarinul scufundat n.n.)

Statele Unite au posibilitatea să aducă la suprafață submarinul sovietic. Au dovedit-o încă din 1968 când "Proiectul Jennifer", sub forma unei explorări petroliere marine "Glomar Explorer", au scos dela peste 4 mii metri adâncime, un submarin sovietic scufundat. De curând, echipa de scafandri a lui Woods Hall, a coborît la peste 4200 metri identificând epava vaporului Titanic și pătrunzând adânc în interiorul vaporului.

Mai sunt două luni până la sfârșitul anului și Gorbaciov trebue să viziteze America. Sau poate o lasă pentru la anul... □

Pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte.

Efemeride

Femeia cu cap de cal, refulata Elizabeth Holtzman, cea care nici nu știe unde este Bucureștiul dar a atacat cu înverșunare pe Indrumătorul Episcopiei Române din America, își dă din nou poalele peste cap.

Pe data de 6 Octombrie 1986, ea a apărut în fruntea organizației GLAAD (Gay and Lesbian Alliance against Defamation) pentru a ataca pe Președintele Curții Supreme a Statelor Unite, Domnul William H. Rehnquist care deschidea la această dată sesiunea Curții Supreme în noua sa calitate de Președinte.

Impotriva alegerii Domnului Rehnquist - recomandat cu căldură de Președintele Reagan - s'a ridicat întreaga stângă liberală (vezi C.R. din Septembrie crt. "O bătălie ideologică americană") în care au excelat senatorii Kennedy și Metzenbaum. Bunul simț a triumfat însă și William H. Rehnquist, ales de Președintele Reagan, a fost confirmat de Senat în funcția de Președinte al Curții Supreme.

Păzitor al marilor idealuri morale ale făuritorilor Statelor Unite, Rehnquist a fost socotit de stânga liberală, un pericol, care va frâna drumul spre dezastru al Americii, pe care acești stângiști împing țara de câteva decenii.

Alegerea lui a alarmat și nerușinatele organizații ale homosexualilor și lesbienelor, care au ieșit în văzul lumii, ziua în amiaza mare. Aceste organizații protestează împotriva incoruptibilului magistrat, ca nu cumva să trezească opinia publică demascând latura nefastă și impactul negativ produs în societatea umană, de perversiunile sexuale.

Impotriva acestor practici s'au ridicat toate societățile umane în cursul istoriei și dacă au existat totuși perioade când ele au fost acceptate, societățile respective au dispărut fie printr'o pedeapsă divină ca în Sodoma și Gomora sau Pompei, fie prin dispariția din istorie a popoarelor care le-au tolerat.

Va dispare și Elizabeth Holtzman cu tovarășele ei de orgii, pentrucă din împerecherea femelelor cu femele și din aceea a masculilor între ei, nu rămâne decât întunecimea păcatului. Cea mai neevoluată viețuitoare de pe pământ nu ar greși niciodată în perpetuarea speciei.

Elizabeth Holtzman, atacă cea mai redutabilă cetate a moralei și tradiției americane, cu o disperată și anarhică răzvrătire. Mai devreme sau mai târziu, poporul american va cunoaște pe pielea lui mușcătura viperelor de stânga, încălzite la sănătosul piept american și hrănite cu laptele copiilor. Să dea Dumnezeu să nu fie prea târziu.

Perversiunile sexuale, narcoticele, disprețul față de muncă, criminalitatea, avorturile, slaba pregătire în școli a tineretului, ura rasială (a negrilor contra albilor), sunt noile arme pe care comunismul internațional le-a aruncat în lupta sa de a distruge lumea contemporană pentru a instala nefasta dominare a odiosului comunism.

Oricâte forțe ar acumula Uniunea Sovietică, ea nu poate învinge Statele Unite. Rușii nu pot cuceri niciodată cu forța armată și nu pot ține sub ocupație teritoriul american. Ei cunosc foarte bine acest fapt și Nichita Hrușciov i-a spus -o clar lui Mao-Tse-Dun: -"Avem împreună, cea mai numeroasă infanterie din istoria omenirii, dar America nu poate fi învinsă cu infanteria."

Masiva debarcare de trupe necesare deschiderii unui front pe un continent de care te desparte un ocean, nu poate fi realizată nici în cele mai fanteziste visuri ale adepților "Revoluției socialiste mondiale."

Singura putere din lume care poate transporta într'un timp record suficiente armate pentru o masivă debarcare pe alt continent este a Statelor Unite. Aceasta a fost demonstrată în ultimele două războaie mondiale, dar mai cu seamă în ultimul război și aceasta acum 40 de ani.

Această realitate, bine cunoscută de strategii revoluției comuniste, i-a făcut să schimbe tactica luptei -numită de ei- anti-imperialistă. Tinta lor actuală este distrugerea tineretului - viitorul țărilor, conducătorii și luptătorii de mâine- și desființarea instituțiilor de bază ale lumii libere.

Este cunoscut prestigiul de care se bucură justiția în lumea liberă pentru spiritul ei de independență ca a treia putere în Stat. Această mare putere care ține în mână balanța dreptății, este o mare piedică în calea revoluției comuniste. Din această cauză, toate eforturile depuse de dușmanii ordinei și ai libertății, sunt îndreptate spre compromiterea și subordonarea acestei puteri. Punerea justiției sub directiva agitatorului politic, care ignorează orice lege, chiar cele făcute de însuși partidul comunist, devine pentru ei un imperativ.

Atâta timp cât justiția va rămâne adevărata instituție care aplică "LEGEA", orice efort comunist, stângist, liberal sau altă etichetă sub care poate apare, este sortit eșecului.

Acest fapt este bine cunoscut și de Elizabeth Holtzman, care este procuror într'un district din New York. Participarea ei în fruntea homosexualilor și lesbienelor, anarhica ei revoltă de funcționar inferior împotriva celui mai înalt personaj din justiția americană, căruia îi este subordonată ierarhic, o arată în adevărata ei postură...

CRONICA VREMII

O CONFRUNTARE IDEOLOGICĂ: REAGAN-GORBACIOV

—Ion BOIERU—

Intâlnirea Reagan-Gorbaciov a generat tot soiul de comentarii și interpretări care, de altfel, nu duc la clarificări și indicații pentru prezent sau viitor. Această întâlnire s'a produs ca un bolid, fără să fie preparată în mod anticipat, în conținutul ei substanțial. Din informațiile preliminare, furnizate de presă și de cele două guverne, american și sovietic, s'a desprins ideea unei întâlniri preparatorii pentru discuții și "meeting-uri" viitoare. Nici măcar agenda Conferinței dela Reykjavik nu era bine stabilită și acceptată de cele două părți. In prealabil, Sovieticii și Americanii, erau angajați în negocieri laborioase și prelungite, de multă vreme, pentru un control al armelor atomice; și nu au apărut semne concludente ale unui acord care să rezolve elementele fundamentale ale contradicțiilor dintre oponenți. Deci, la Reykjavik nu se putea realiza decât un acord de principii, în lumina ideologiilor pe care le reprezentau cei doi conducători politici, în cazul în care un asemenea acord de principii era posibil.

Nimic nu a anunțat posibilitatea unor substanțiale negocieri, între Reagan și Gorbaciov, care să se încheie "imediat", cu un tratat prin care se elimină "definitiv" armele balistice-strategice- și armele nucleare, pe o perioadă succesivă de 10 ani.

In fond, ar fi ridicol să se creadă că astfel de negocieri și un astfel de acord, între cele două părți ar fi posibil să se realizeze într'o întâlnire de câteva ore, de către cei doi conducători politici. Adică, să se arunce peste bord, prin distrugere, un arsenal uriaș de arme atomice, pe care-l dețin atât Americanii cât și Sovieticii.

Cum a fost totuși posibil să apară o astfel de iluzie ? Să se creadă în "schimbare" de poziții sovietice, care ar fi dispuși la o dezarmare atomică ?

Este imposibil de răspuns la aceste întrebări, pentrucă înseși întrebările sunt defective, iluzorii. Numai oamenii care trăiesc permanent în lumea imaginară a iluziilor, în afară de realitățile istorice, politice, ideologice, etc., s'au putut păcăli asupra intențiilor sovietice, la întâlnirea dela Reykjavik, unde au afișat dorința lor pașnică de a lichida imensitatea armelor nucleare pe care le-au pregătit în cursul anilor.

La Reykjavik, Gorbaciov a venit înarmat, cu întregul suport al biroului politic sovietic, ca să ofere o lovitură de teatru, care prin spectacularul ei să aibă eficacitatea de presiune asupra Americanilor, care să lichideze, în schimbul iluziilor, propriile lor arme ale unui sistem defensiv, care nu este nuclear.

Este nevoie de probe evidente și puternice pentru a demonstra lovitura teatrală a Sovieticilor? Ca să răspundem la această întrebare, ar fi ușor să reamintim toate etapele esențiale ale relațiilor internaționale, după terminarea celui de al doilea război mondial. Dar, nu apelăm la metoda aceasta, ci considerăm "aparențele" oferite de Gorbaciov, la Reykjavik, ca reale și ca semn al unei schimbări radicale, în spre pace și bună vecinătate cu lumea liberă. Si spunem că, dacă Sovieticii sunt dornici să fie instaurată pacea în lumea de azi, ei ar putea creea climatul favorabil pentru pace, prin pacificarea Afganistanului, a Orientului Mijlociu, a Angolei, a Etiopiei, a Nicaraguei, a Vietnamului și Cambodgiei.

Sovieticii, dacă doresc pacea, ar putea începe cu pacificarea chiar în imperiul lor, prin eliminarea opresiunilor interne și prin respectarea prevederilor Convenției dela Yalta, din Februarie 1945, pentru alegeri libere în țările care azi se găsesc după Cortina de Fier, între care și România. Sovieticii n'au oferit absolut nimic pentru climatul favorabil de pace generală. Pacea nu înseamnă numai renunțarea la un arsenal anumit de arme (de fapt, ei nu au cerut sau oferit o dezarmare a armelor convenționale), ci respectarea drepturilor naționale, de independență și suveranitate a statelor constituite pe baza principiilor de drept internațional.

Pacea înseamnă liniște și respect al legilor morale, respect al libertății popoarelor și al dreptului de guvernare proprie. Nu s'a înregistrat nici un fel de propunere sovietică, la Reykjavik, în chestiunea păcii mondiale. Dimpotrivă, în propunerile sovietice de dezarmare nucleară, s'a cerut un preț enorm, prin care pacea lumii este total și radical amenințată: renunțarea Americanilor la sistemul lor defensiv, împotriva armelor balistice și nucleare.

Pentru această cerere, Gorbaciov a reafirmat, încă odată, pe o platformă internațională, obiectivul Sovietelor de a dezarma pe adversar, sub aparența intențiilor pacifiste, ca să-și poată urmări realizarea planului lor de dominare mondială.

Cum se poate acorda încredere propunerilor moscovite de dezarmare, atâta timp cât ele invadează țări și continente, și oprimă popoarele care se găsesc în sfera lor de influență ? Pe temeiul unor simple promisiuni ? Președintele Reagan a priceput jocul de cărți al lui Gorbaciov, și a respins în forma cea mai categorică oferta lui Gorbaciov. Sistemul defensiv, pe care-l vizionează Reagan, nu este pregătit pe bază de explozii nucleare, deci nu poate amenința lumea cu un holocaust nuclear. Acest sistem, previne un dezastru atomic. Si, totuși, Gorbaciov țintește la lichidarea lui, deci la vulnerabilitatea completă a Statelor Unite.

La Reykjavik, după cum scriam la începutul acestor rânduri, nu era cu putință un acord asupra controlului armelor atomice. Discuțiile purtate în vederea controlului armelor nucleare au venit ca o diversiune sovietică, în care Gorbaciov a tatonat fermitatea și luciditatea lui Reagan. La Reykjavik a fost o adevărată confruntare de ideologii politice.

Fiecare parte și-a definit viziunea și concepția de viață si a evidențiat calitatea valorilor morale cu care operează pe dimensiunea istorică.

Sub masca împăciuirilor spontanee, a unor devieri neașteptate și surprinzătoare dela linia dogmatică, agresivă și brutală, de până acum, Gorbaciov s'a dorit un campion al păcii, scontând pe un act de capitulare necondiționată a lui Reagan. A fost o eronată subestimare a președintelui american. din partea lui Gorbaciov. (prin derivație parafrazată, Gorbaciov, l-a făcut "nebun" pe Reagan, afirmând că numai un "nebun" ar putea accepta planurile sale pentru sistemul defensiv strategic, pe care l-a propus poporului american, președintele Reagan). Gorbaciov a avut o eronată intuiție și percepție psihologică a lui Reagan. La rândul său, Reagan s'a dovedit realist și nu s'a lăsat tentat de ne-așteptatele concesii sovietice, căci sub aparența lor, Reagan a sesizat adevărata față a realității. Realitatea specifică bolșevismului: ideea de a domina lumea.

Nu are nici o importanță evaluarea gazetărească a întâlnirii Reagan-Gorbaciov. S'au văzut, au vorbit, s'au cunoscut și s'au despărțit. Fiecare s'a prezentat cu identitatea lui de conducător politic. Ce va urma?

Este greu de făcut profeții politice, dar ținând seama de raporturile de forță, între cele două mari puteri, și de stările de lucruri din cele două țări, ne hazardăm să spunem că, mai de vreme sau mai târziu, Gorbaciov va fi nevoit să facă concesiile necesare, pentru acorduri politice viitoare, căci nu are altă perspectivă în fața fermității lui Reagan și a puterii militare americane. □

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE

ISSN 0705-8365

Redacția și administrația:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

NOTE SI COMENTARII

ROMÂNIA LA 42 DE ANI DUPĂ ELIBERARE

Dl. D. Perdigao, profesor la Universitatea din Lisabona, publică în "Jeune Afrique", (Nr. 1338 din 27 Sept, Pag. 15) un articol dezinformator asupra adevăratei situații din R.S.R., întitulat: "LA ROUMANIE: 42 ANS APRES SA LIBERATION". Am spus "dezinformator", ca să nu spunem mai rău despre acest articol în care autorul, conștient, ține să inducă în eroare tineretul canadian și cititorii.

Iată ce spune dl. Perdigao în chiar primul aliniat:

"Spre deosebire de indivizi, națiunile, pe măsură ce timpul avansează, pot să întinerească. Si aceasta mai presus de orice, dat fiind faptul că sursele lor vitale se fondează pe înnoirea structurii lor politice, sociale, economice, așa că, bineînțeles, pe o politică demografică inspirată de viitorul și de prosperitatea lor. Un astfel de caz de reînnoire a avut loc acum 42 de ani în România, ca urmare a victoriei, în August 1944, a insurecției naționale anti-fasciste și anti-imperialiste".

Cât de fals și ce nerușinată minciună. Mai întâi de toate, la 23 August 1944, n'a fost în România "o insurecție anti-fascistă și anti-imperialistă," ci România a fost vândută la mezat lui Stalin la Yalta, când Churchill pusese pe un petec de hârtie, procentajul de influență a Rusiei Sovietice în România. Să nu fi luat la cunoștință d-sa de faptul că de atunci, România s'a înscris drept cea mai stalinistă țară de dincolo de Cortina de Fier?... Că drepturile întrinsece ale omului sunt călcate mai rău decât în Africa de Sud? ...Greu de crezut! Se vede însă că d-sa ține neapărat să inducă în eroare cititorii, făcându-i să creadă că negrul e alb și albul e negru.

De lagărele de concentrare, de Pitești, de victimile dela Canalul Dunărea Marea Neagră, de spitalele de nebuni ce au luat ființă în România lui Nicolae Ceaușescu, după ce acesta a preluat puterea, nici o iotă în întreg articolul d-lui Perdigao.

Spune mai departe dl. Perdigao, că: "Dintr'o țară agrară, cu o industrie fantomă, România subdezvoltată, a devenit astăzi o țară eminamente industrială și agrară dotată cu o adevărată industrie modernă ce s'a impus la nivelul celor mai avansate produse industriale pe piața internațională"...

Reaua credință a d-lui Perdigao, care ține neapărat să joace în papucii lui Nicolae Ceaușescu, e cusută însă cu ață "roșie", și se vede, cale de o poștă, că dânsul n'a auzit, sau n'a vrut să audă, că industrializarea forțată a României, a dus țara, "la sapă de lemn". Că alimentele de strictă necesitate ca: untul, carnea, uleiul de gătit, etc., pentru care Românii trebue să stea "la coadă", ceea ce nu s'a pomenit în România nici chiar în al doilea Război Mondial, sunt puse astăzi sub opreliște, ca Românii "să nu se prea îngrașe", căci aceasta le dăunează sănătății, după cum a spus "cel mai iubit fiu al poporului", Nicolae Ceaușescu, motivându-și astfel, lipsurile grave din România.

Spre deosebire de dânsul și de tema procomunistă a acestui articol, citim în "CHICAGO SUN-TIMES" din 11 Septembrie 1986, sub titlul: "ROMANIAN PRISONER WINS FREEDOM", semnat de Cecilia Cumings, următoarele rânduri:

"Inchis în Aprilie 1982, pe motivul că ar fi acumulat o cantitate de alimente, necorespunzătoare, Cataramă a fost apoi condamnat la închisoare ca posesor al unor bunuri străine. Dar Panait spune că fratele ei se face vinovat de următoarea crimă, de a fi înmagazinat câteva kilograme de făină, ulei de pregătit bucatele și câteva butelii de Cola"...

Ei bine, când anume, în întreaga istorie a poporului român, s'a înregistrat o asemenea "crimă", de a fi pus deoparte, în camera ta de alimente, o "pâine albă, pentru zile negre"...Dar, se întâmplă acum, în România lui Ceaușescu.

Iată adevărul gol-goluț, în ceea ce privește România de astăzi, adevăr pe care dl. Profesor Perdigao, om cu scaun la cap, îl ascunde cititorilor săi, pentru a-i convinge că, în România, acum 42 de ani, s'a împlinit o "minune", și aceasta, datorită faptului că s'a trecut dela o Românie strict democratică, la România comunistă. Fapt pentru care, noi Românii, trebue să fim "recunoscători" celor ce ne-au vândut la Yalta, pentru interese meschine, ce nu au nimic comun cu lupta de astăzi a Americii, în ceea ce privește drepturile omului, drepturi pentru care luptă și le susțin această țară ca ultim bastion al democrației.

Nicolae NOVAC